

Curtea de Apel Cluj
Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie

DECIZII RELEVANTE

Trimestrul al doilea, anul 2011

Contestație împotriva deciziei de recuperare a unei sume de bani reprezentând diferența dintre pensia calculată în mod eronat pentru un stagiou complet de cotizare de 25 de ani aplicabil femeilor ca urmare a menționării în buletinul de calcul a unui cod numeric personal eronat, și punctajul rezultat în urma unui stagiou complet de cotizare de 30 de ani aplicabil bărbaților. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1873 din 25 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 110 din 11 ianuarie 2011 pronunțată de Tribunalul Cluj s-a respins acțiunea formulată de reclamantul C.G. împotriva pârâtei CASA JUDETEANA DE PENSII CLUJ, având ca obiect drepturi de asigurări sociale.

Pentru a pronunța această sentință, s-a reținut că în baza deciziei nr. 53/24.06.2010 emisă de către pârâtă, reclamantului i-a fost imputată suma de 5.382 lei plătită fără temei legal, pentru perioada 1.07.2007 – 30.06.2010.

În această perioadă reclamantului i s-a acordat suma de 33.313 lei și i s-a convenit conform punctajului mediu anual și valorii punctului de pensie suma de 27.766 lei și i s-a reținut un impozit de 165 lei rămânând debitul de 5.382 lei.

Potrivit prevederilor art. 187 alin. 1 din Lg.19/2000 în vigoare la data formulării cererii, sumele încasate necuvenit cu titlu de prestații de asigurări sociale se recuperează de la beneficiari în termenul de prescripție de 3 ani.

Condițiile prevăzute de lege respectiv sumele necuvenite și perioada de prescripție sunt îndeplinite, decizia contestată este legală, astfel că cererea a fost respinsă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul C.G. solicitând anularea deciziei de debit nr.53/2010 emisă de pârâtă și restituirea sumelor reținute în baza acestei decizii.

În motivarea recursului, s-a arătat că pârâta a imputat suma fără nici un motiv, reclamantul fiind pensionar pentru munca depusă și limită de vârstă.

Arată că ținând cont de prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului, decizia de debit nu a fost emisă cu îndeplinirea prevederilor legale astfel că se impune anularea acesteia.

Apreciază că nu se poate proceda la reținerea acestei sume și la emiterea unei ademenea decizii, cu atât mai mult cu cât reclamantul este pensionar și veniturile sunt reduse.

Analizând actele și lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererea de recurs care se încadrează în motivul de modificare prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Curtea constată că recursul este nefondat, astfel că, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 din C.proc.civ., îl va respinge ca atare, pentru considerentele ce urmează a fi expuse în cuprinsul prezentei decizii:

Contestatorul este beneficiarul unei pensii pentru limită de vârstă începând cu data de 1.06.1990 stabilită prin decizia nr. 124347.

Din dosarul de pensie al reclamantului depus la dosarul cauzei, reiese că după apariția OUG nr. 4/2005, pensia acestuia a fost recalculată, însă ca urmare a menționării în buletinul de calcul a unui cod

numeric personal eronat, s-a utilizat un stagiou complet de cotizare de 25 ani aplicabil femeilor, astfel că a fost stabilit un punctaj mediu anual de 1.11965 puncte.

La data de 16.07.2010 s-a emis o nouă decizie de pensie, noul punctaj mediu anual fiind de 1.01974 puncte, rezultat în urma utilizării unui stagiou total de cotizare de 30 ani aplicabil bărbaților.

Prin decizia nr. 53/24.06.2010 emisă de intimata Casa Județeană de Pensii Cluj și contestată în prezenta cauză, s-a constituit în sarcina reclamantului un debit în cuantum de 5.382 lei reprezentând pensia plătită fără temei în perioada 01.07.2007 – 30.06.2010.

Curtea reține că, potrivit prevederilor 89 alin. 1 din legea nr. 19/2000, în situația în care se constată erori în stabilirea și în plata drepturilor de pensie, se vor opera revizuirile și modificările legale, iar potrivit art. 187 alin. 1 din același act normativ sumele încasate necuvenit cu titlu de prestații de asigurări sociale se recuperează de la beneficiari în termenul de prescripție de 3 ani.

Așadar, prima instanță a făcut o aplicare corectă a dispozițiilor legale incidente în cauză, stabilit că decizia atacă este legală, în condițiile în care prin acesta s-a dispus recuperarea sumelor plătite recurentului fără temei legal în interiorul termenului de prescripție de 3 ani.

Criticile recurentului privitoare la faptul că este pensionar, iar veniturile sale nu sunt reduse, nu sunt de natură a duce la anularea deciziei de debit, și nu reprezintă motive care să înlăture obligația sa de restituire.

Atât prin cererea de chemare în judecată, cât și prin memoriul de recurs, reclamantul a arătat că față de prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului decizia de debit nu a fost emisă cu îndeplinirea prevederilor legale, însă Curtea reține că nici aceste susțineri nu sunt de natură a duce la modificarea soluției instanței de fond, deoarece pe de o parte deciziile de debit nu fac obiectul propriuzis al acestei convenții, iar pe de altă parte nu se poate reține încălcarea de către intimată prin emiterea deciziei contestate a încălcării drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevăzute de convenție.

Pentru aceste considerente și văzând că în cauză nu sunt incidente motivele de recurs invocate, în temeiul art. 299 și urm. și art. 312 alin.1 C.proc.civ., Curtea va respinge ca nefondat recursul urmând a menține hotărârea atacată. (Judecător Sergiu Cătălin Boboș)

Acțiune în evacuare. Reclamanți care și-au înstrăinat cota-parte din imobil în favoarea părților

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1884 din 26 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 528/30.01.2009 a Judecătorei Turda a fost admisă acțiunea formulată de reclamanții M.M. și M.I. și în consecință, s-a dispus evacuarea părților din imobilul proprietatea lor situat în comuna Ciurila.

În considerentele hotărârii instanța a reținut că, imobilul casă și teren aferent este proprietatea reclamanților în cotă de 3/96 parte iar părții au confirmat existența unor discuții privind vânzarea către ei a întregului imobil fără însă a se încheia vreun înscris.

Acțiunea în evacuare are ca finalitate aplicarea unei sancțiuni civile respectiv evacuarea fundamentată pe ideea de culpă a detentorului precar sau a celui ce ocupă abuziv imobilul fără a poseda vre-un titlu locativ.

Prin decizia civilă nr. 294 din 6 mai 2009 a Tribunalului Cluj a fost respins ca nefondat apelul declarat de către părții R.B., R.R., R.M.C., R.A.C., R.G. și R.B., intimați fiind M.M. și M.I. în contra Sentinței civile nr. 528 din 30.01.2009 a Judecătorei Turda, care a fost menținută în totul.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a reținut că părții nu au putut prezenta un titlu valid în temeiul căruia ocupă locuința iar la interogatoriul luat în acestora la instanța de fond aceștia au

recunoscut existența unor discuții în legătură cu vânzarea imobilului dar și lipsa oricărui înscris întocmit în acest sens, precizând chiar că avansul achitat vânzătorilor le-a fost restituit de aceștia.

Ocuparea locuinței în lipsa vreunui titlu și în lipsa oricărui acord al proprietarului fundamentează ideea de culpă a apelanților iar această culpă, așa cum a reținut și instanța fondului, nu poate fi sancționată decât prin evacuarea pârâților.

Lipsa oricărui titlu rezultă și din conținutul cererii de chemare în judecată din anul 2006 prin care aceștia au solicitat recunoașterea dreptului lor de proprietate pentru cota de 3/96 parte din imobil.

Potrivit art. 21 din Legea nr. 114/1996, închirierea locuințelor se face pe baza acordului dintre proprietar și chiriaș, consemnat prin act scris înregistrat la organele fiscale.

Din întâmpinarea formulată la fondul cauzei a reieșit cu certitudine că între părți nu s-a încheiat nici un fel de act. De altfel, pârâții s-au referit mereu la cumpărarea cotei din imobil și nicidecum la închiriere, ceea ce confirmă faptul că reclamanții nu s-au obligat nicicând să procure pârâților folosința locuinței în litigiu.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs în termenul legal pârâții, solicitând suspendarea judecării cauzei până la soluționarea dosarului civil nr. xxx/328/2009 aflat pe rolul Judecătoriei Turda, admiterea recursului, modificarea deciziei atacate în sensul admiterii apelului, schimbarea sentinței și în consecință, respingerea acțiunii.

În motivarea recursului s-a arătat că au formulat acțiune înregistrată pe rolul Judecătoriei Turda sub nr. xxx/328/2009, ce are ca obiect obligarea reclamanților M.I. și Maria să le recunoască dreptul de proprietate asupra cotei de 3/96 parte din imobilul în litigiu, cu titlu de cumpărare, acțiune nesoluționată până la promovarea prezentului recurs, motiv pentru care se impune suspendarea acestuia în baza art. 244 pct. 1 Cod proc.civ.

În ce privește fondul cauzei, pârâții recurenți au arătat că au ocupat imobilul în litigiu cu consimțământul reclamantei M.M., care de altfel a și recunoscut că s-a obligat să le vândă imobilul fără a încheia vreun act scris cu privire la această operațiune de vânzare-cumpărare.

Cauza a fost suspendată în data de 19.11.2009 în baza art. 244 pct. 1 Cod proc.civ., instanța apreciind că această măsură se impune până la soluționarea irevocabilă a acțiunii înregistrată pe rolul Judecătoriei Turda sub nr. xxx/328/2009.

La data de 19.04.2011 recurenții au formulat cerere prin care au solicitat repunerea cauzei pe rol, întrucât motivul suspendării a încetat, dosarul înregistrat pe rolul Judecătoriei Turda cu nr. xxx/328/2009 fiind soluționat irevocabil prin sentința civilă nr. 3430/30 iunie 2010 a acestei instanțe.

Examinând recursul declarat, prin prisma motivelor invocate, curtea apreciază că este întemeiat și în consecință și în baza art.304 pct. 9 coroborat cu art. 312 alin. 1 Cod proc.civ., urmează să-l admită pentru următoarele considerente:

Reclamanții M.M. și M.I. au susținut că sunt proprietari asupra cotei de 3/96 parte din imobilul casă de lemn, curte, în suprafață de 643 mp și grădină intravilan în suprafață de 13.080 mp, înscris în Cf 462 Ciurila, nr. top 124 și 125, motiv pentru care au promovat acțiunea în evacuarea pârâților din acest imobil.

Prin sentința civilă nr. 3430/30 iunie 2010 a Judecătoriei Turda, definitivă și irevocabilă prin neatacarea ei cu apel, pârâții M.I. și M.M. au fost obligați să recunoască reclamanților R.B. și R.R. dreptul de proprietate asupra cotei de 3/96 parte din imobilul înscris în CF 462 Ciurila, sub A+1, nr. top 124 și 125, în caz de refuz sentința urmând să țină loc de contract autentic de vânzare-cumpărare. S-a dispus și înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate al reclamanților.

S-a demonstrat așadar că, reclamanții, proprietari ai cotei de 3/96 parte din imobilul în litigiu, și-au înstrăinat dreptul de proprietate asupra acestei cote în favoarea pârâților, fapt confirmat prin

sentința civilă nr. 3430/30 iunie 2010 a Judecătoriei Turda, astfel că nu mai au calitatea de proprietari asupra cotei de 3/96 parte din imobilul în litigiu.

Prin urmare, recurenții opun reclamanților M.I. și M.M. un titlu legal de proprietate asupra cotei de 3/96 parte din imobilul înscris în Cf 462 Ciurila, A+1 nr. top 125 și 125.

Potrivit dispozițiilor art. 480 Cod civil, acțiunea în evacuare poate fi promovată de către titularul dreptului de proprietate. or, așa cum s-a reținut, reclamanții nu au făcut dovada dreptului real pretins, astfel că acțiunea lor în evacuarea pârâților nu poate fi admisă.

În consecință, recursul fiind întemeiat, va fi admis în baza art. 304 pct. 9 și 312 alin. 1 Cod proc.civ., decizia civilă nr. 294/6 mai 2009 a Tribunalului Cluj va fi modificată în sensul că, în baza art. 296 alin. 1 Cod proc.civ., va fi admis apelul declarat de pârâți împotriva sentinței civile nr. 528/2009 a Judecătoriei Turda, care va fi schimbată în sensul că, va fi respinsă acțiunea civilă exercitată de reclamanții M.M. și M.I. împotriva pârâților pentru evacuarea lor din imobilul înscris în Cf 462 Ciurila, A+1, nr. top 124 și 125. (Judecător Ana Ionescu)

Acțiune în grănițuire. Stabilirea mejdiei pe baza planurilor de situație care au stat la baza întabulării în cartea funciară a proprietăților învecinate

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1893 din 26 mai 2011

Prin Sentința civilă nr.730/1 iulie 2010 a Judecătoriei Șimleu Silvaniei a fost admisă în parte cererea reclamanților B.A. și B.V. și s-a stabilit linia de hotar dintre proprietățile reclamanților, teren intravilan cu nr. top 966/b de 541 mp și teren intravilan cu nr. top 968/a/1/1/b de 459 mp, înscrise în CF nr.4415 Șimleu Silvaniei și a pârâtului B.V., casă, curte și grădină de 375 mp, înscris în CF nr.50404 Șimleu Silvaniei (cf.nr.754N) nr.cad 1113, pe linia notată cu ABCD de pe schița de la dosar.

Prin aceeași sentință a fost respinsă cererea reclamanților privind anularea încheierii de intabulare 185/2000 din CF 4415 Șimleu Silvaniei.

Pentru a se pronunța această sentință, instanța a reținut că reclamanții sunt proprietarii terenurilor înscrise în CF nr.4415 Simleu Silvaniei nr.top.966/b în suprafață de 541 mp și nr.top.968/1/1/b în suprafață de 459 mp învecinate cu imobilul proprietatea pârâtului B.V. casă, curte și grădină de 375 mp înscris în CF nr.50404 Simleu Silvaniei(cf.nr.754 N) nr.cad.1113.

Din concluziile raportului de expertiză topometrică efectuată de către ing.T.I. a reieșit că terenul în suprafață de 1000 mp proprietatea reclamantului B.A. este intabulat în CF nr.4415 mp Simleu Silvaniei în baza deciziei nr.2/13.04.1992, în timp ce terenul în suprafață de 375 mp, proprietatea pârâtului este întabulat în CF nr.754 N Simleu Silvaniei nr.cad.1113 în baza sentinței civile nr.1145/2005 a Judecătoriei Simleu Silvaniei, planurile de situație care au stat la baza întabulării corespund cu dimensiunile parcelelor din teren, astfel linia de hotar dintre cele două proprietăți indicate în planurile de situație este una și aceeași cu cea din teren (ABCD în anexa 1 a expertizei).

Intabularea s-a făcut conform actelor depuse la biroul de carte funciară, expertul considerând corectă emiterea unei singure decizii, pentru întreaga suprafață înscrisă în CF nr. 657 Simleu Silvaniei, având în vedere că și asupra construcției este înscris dreptul de proprietate în coproprietate.

Câtă vreme decizia de atribuire nu este anulată, nu se poate dispune anularea întabulării acestui act, conform încheierii nr.1851/2000 în CF nr.4415 Simleu Silvaniei, motiv pentru care a respins ca neîntemeiată cererea reclamanților pentru anularea încheierii de întabulare nr.1851/2000 din CF nr.4415 Simleu Silvaniei.

Prin decizia civilă nr. 17 din 22.02.2011 a Tribunalului Sălaj a fost respins ca nefondat apelul formulat de reclamanții: B.A. și B.V. împotriva sentinței civile nr.730/01.07.2010 a Judecătoriei Șimleu Silvaniei pe care i-a obligă și la 1500 lei cheltuieli de judecată către pârâtul B.V..

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a reținut că, expertiza tehnică efectuată în cauză a identificat cele două terenuri și a concluzionat că dimensiunile înregistrate în cele două planuri de situație, corespund cu dimensiunile din teren și prin urmare linia de hotar din teren corespunde cu linia de hotar stabilită prin documentația de intabulare (ABCD), că raportat la dispozițiile art. 584 Cod Civil, faptul că proprietățile părților din proces se învecinează instanța a constatat că linia de hotar dintre cele două terenuri a fost corect stabilită de prima instanță.

În ceea ce privește cel de al doilea capăt al cererii privind anularea încheierii de intabulare 1851/2000, instanța de apel a apreciat că și acesta a fost corect respins, motivat pe faptul că, atâta vreme cât nu a fost anulat actul în baza căruia s-a făcut intabularea nu se poate anula nici încheierea de intabulare.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs în termenul legal reclamanții, solicitând casarea deciziei atacate și trimiterea cauzei pentru rejudecare la instanța de apel în vederea suplimentării probatoriului administrat în cauză cu o completare la raportul de expertiză.

În motivarea recursului întemeiat în drept pe dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 și 312 alin. 3 Cod proc.civ., recurenții au arătat că ei sunt proprietarii casei de locuit înscrisă în CF 657 Șimleu Silvaniei pe care a cumpărat-o în anul 1997, că instanța în mod greșit a reținut că această casă a fost cumpărată de la M.V. și M.I., aceasta fiind și rațiunea pentru care în favoarea lui B.A. s-a emis decizia nr. 2/1992, prin care i s-a atribuit în proprietate suprafața de 1000 mp, teren care s-a intabulat cu încheierea nr. 1851/2000, nr. top 996/b și 968/a/1/1/b transformată în Cf 4415 Șimleu Silvaniei.

În CF 657 Șimleu Silvaniei a figurat doar o suprafață de 1080 mp, în realitate suprafața topograficelor inițiale fiind mai mare, aceasta fiind rațiunea pentru care s-a emis o decizie de atribuire și în favoarea lui M.V. și M.I..

Față de aceste motive, în mod eronat au apreciat instanțele că se impune anularea deciziei emisă în favoarea lor, fără de care nu se poate anula încheierea de intabulare.

Recurenții au mai arătat că intabularea suprafeței de 1000 mp pe cele două numere topografice s-a făcut eronat, greșeala datorându-se modificării limitelor de hotar dintre terenul lor și cel al pârâților, care în mod evident, nu pot avea o suprafață egală cu suprafața lor, respectiv același front stradal. Pe terenul proprietatea pârâților a existat o casă veche care a fost demolată, iar pe aliniamentul acelei case a existat gardul despărțitor dintre fondurile învecinate, în linie dreaptă, perpendicular pe stradă.

Actele depuse la dosar dovedesc dreptul lor de proprietate, cât și faptul că frontul la stradă al lotului lor este de 22,5 ml. Aceste ultime motive impun completarea raportului de expertiză cu o variantă în care linia de hotar să fie stabilită în modul arătat de ei.

Examinând recursul declarat, prin prisma motivelor invocate, curtea în baza art.312 alin. 1 Cod proc.civ., urmează să-l respingă pentru următoarele considerente:

Art. 306 Cod proc.civ., cere ca recursul să fie motivat în termen. A motiva recursul, înseamnă pe de o parte, arătarea motivelor de recurs prin identificarea unuia dintre motivele de recurs prevăzute de art. 304 Cod proc.civ., dar și dezvoltarea acestuia în sensul formulării unor critici privind modul de judecată al instanței, raportat la motivul de recurs invocat.

Prin motivele de recurs invocate, recurenta reia starea de fapt cu privire la modul în care a dobândit dreptul de proprietate asupra casei înscrisă în Cf 657 Șimleu Silvaniei, cât și cu privire la terenul în suprafață de 1000 mp înscris în CF 4415 Șimleu Silvaniei. Aceleași aspecte sunt reiterate și cu

privire la modalitatea de dobândire a dreptului de proprietate, asupra terenului în suprafață de 375 mp, înscris în CF 754 Șimleu Silvaniei, de către pârât.

Aceste critici privind starea de fapt, cât și cele referitoare la greșita apreciere a probelor, nu pot fi încadrate în vreunul din cazurile prev. de art. 304 Cod proc.civ., motiv pentru care nu vor fi analizate de instanța de recurs.

Critica referitoare la modul de stabilire a liniei de hotar dintre imobilele proprietatea părților pune în discuție aplicarea dispozițiilor art. 584 C. civil, ce reglementează posibilitatea ca orice proprietar să poată obliga pe vecinul său la grănițuirea proprietății lipite de a sa, astfel că ea poate fi încadrată în cazul de modificare prev. de art. 304 pct. 9 Cod proc.civ.

Analizând decizia atacată sub acest aspect, curtea reține următoarele:

Reclamanții sunt proprietarii terenului înscris în CF 4415 Șimleu Silvaniei nr. top 966/b în suprafață de 541 mp, și nr. top 968/a/1/1/b în suprafață de 459 mp. și si-au intabulat dreptul de proprietate în baza Deciziei nr. 2/13.04.1992 emisă de Consiliul Județean Sălaj și a memoriului tehnic de intabulare cu privire la terenul ce a făcut obiectul deciziei nr. 1/1992.

Pârâtul este proprietarul terenului în suprafață de 375 mp, și a construcției înscrise în CF 50404 Șimleu Silvaniei nr. cad. 1113 și și-a intabulat dreptul de proprietate în baza sentinței civile nr. 1145/2005 a Judecătorei Șimleu Silvaniei.

Raportul de expertiză tehnică efectuat în cauză analizând cele două planuri de situație care au stat la baza intabulării, a constatat că dimensiunile parcelelor din teren corespunde cu cele indicate în planurile ce au stat la baza intabulării, astfel că linia de hotar dintre cele două proprietăți indicate în planurile de situație este una și aceeași cu cea din teren (ABCD în anexa 1 a expertizei).

Prin urmare, critica recurențelor cu privire la modalitatea de stabilire a liniei de hotar dintre proprietatea lor și cea a pârâtului în varianta aleasă de instanța de fond este neîntemeiată.

Cererea recurențelor de casare a hotărârii și de trimitere a cauzei spre rejudecare în vederea suplimentării probatoriului administrat printr-o completare la raportul de expertiză este nefondată. La instanța de fond, expertiza tehnică efectuată în cauză de expertul T.I. nu a fost contestată de părțile dosarului.

Prin declarația de apel, reclamanții au arătat că se impune completarea raportului de expertiză în sensul de a se „reconfigura terenurile intravilane în suprafață de 541 și 459 mp, atribuite reclamanților prin Decizia nr. 2/1992 a Consiliului Județean Sălaj în vederea anulării încheierii de intabulare nr. 1851/2000 în Cf 4415 Șimleu Silvaniei, și respectiv pentru intabularea acestora și pentru a se face o nouă propunere de stabilire a liniei de hotar pe aliniamentul casei vechi demolate de pârâți și a gardului despărțitor în linie dreaptă, perpendicular pe str. A., astfel ca deschiderea la frontul stradal pentru terenul lor să fie de 22,5 ml”, această cerere nu a mai fost susținută pe parcursul soluționării apelului, deși în cauză s-au acordat trei termene de judecată, iar cu ocazia dezbaterii apelului pe fond, reprezentanta apelanților a declarat că nu mai are cereri de formulat în cauză. (Judecător Ana Ionescu)

Plângere împotriva încheierii de carte funciară. Întabulare în conformitate cu hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1895 din 26 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 2356/13.05.2010 a Judecătorei Turda, a fost respinsă plângerea formulată de petiționara B.A. împotriva încheierii de carte funciară nr. 10150 pronunțată la data de 22.05.2008

de Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj – Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Turda.

Pentru a pronunța această sentință, judecătoria a reținut că, potrivit înscrisurilor existente la dosarul de carte funciară anexat prezentei cauze, prin cererea înregistrată sub nr. 10150/22.05.2008 la Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj - Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Turda, numita P.I. a solicitat intabularea dreptului său de proprietate în CF conform Sentinței Civile nr. 5757/2002 pronunțată de Judecătoria Turda în Dosar nr. 1376/R/2001 asupra imobilelor înscrise în C.F. nr. 913 Tureni, prev. cu nr. top. 1259/981/6 și C.f. 1713 Tureni, nr. top. 978,979,980, sentință rămasă definitivă și irevocabilă.

Astfel, prin sentința civilă nr. 5757/2002 pronunțată de Judecătoria Turda, definitivă și irevocabilă, instanța a dispus intabularea drepturilor de proprietate în cartea funciară, întocmai cum s-a operat ulterior în C.F. conform încheierii de carte funciară nr. 10150 pronunțată la data de 22.05.2008.

În concluzie, având în vedere cererea înregistrată și sentința civilă definitivă și irevocabilă, Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Turda a pronunțat încheierea de carte funciară nr. 10150 la data de 22.05.2008, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 48 din Legea nr. 7/1996, a cadastrului și a publicității imobiliare, republicată.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 48 alin (1) din legea menționată mai sus în cazul "în care registratorul admite cererea, dispune intabularea sau înscrierea provizorie prin încheiere, dacă înscrisul îndeplinește următoarele condiții: este încheiat cu respectarea formelor prescrise de lege, indică numele părților și individualizează imobilul printr-un identificator unic".

Or, așa cum s-a reținut, prin prezenta plângere, petenta B.A. contestă calitatea de moștenitor legal al petentului B.I. jr. susținând că este unica moștenitoare după defunctul B.I., în baza testamentului și a Certificatului de moștenitor nr. 436, asupra imobilelor identificate în cărțile funciare mai sus menționate, invocând apărări de fond soluționate în mod definitiv și irevocabil printr-o sentință civilă, care nu pot forma obiectul unui plângerii împotriva unei încheieri de C.f., intabularea în C.F. a numiților B.I., B.M., P.I., B.V. și R.M. realizându-se conform sentinței civile menționate cu respectarea dispozițiilor legale.

Prin decizia civilă nr. 112/23.02.2011 a Tribunalului Cluj, apelul petiționare a fost respins ca nefondat, reținându-se, în esență, considerentele sentinței obiect al apelului, respectiv că, atât prin apelul de față, cât și prin plângerea adresată primei instanțe, petiționara B.A. a invocat nelegala intabulare a numiților P.M. căsătorită P., B.V., B.I. și R.M. asupra imobilelor înscrise în CF 2236 Tureni, nr. top. 1259/981/2, în CF 2238 Tureni, nr. top. 1259/981/3, în CF 2239 Tureni, nr. top. 1259/981/4 și CF 2241 Tureni, nr. top. 1259/981/7, dispusă prin încheierea CF 10150 din 22.05.2008 a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj - Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Turda.

Nelegalitatea înscrierii rezultă, în opinia petiționarei, din faptul că ei îi aparține calitatea de proprietar a acestor imobile, în calitatea de unic moștenitor al proprietarului tabular B.A., beneficiarii înscrierilor fiind renunțatori la succesiunea acestora astfel încât nu beneficiază de prevederile art. 13 alin. 2 din Legea 18/1991.

Legalitatea încheierii atacate trebuie verificată, însă, prin raportare la dispozițiile art. 48 din Legea 7/1996.

Or, câtă vreme dreptul beneficiarilor înscrierii este stabilit prin hotărâre judecătorească irevocabilă, Biroul de Cadastru și Publicitatea Imobiliară nu avea nici un motiv pentru care să refuze înscrierea drepturilor de proprietate contestate de petiționară.

Se poate observa, din cuprinsul plângerii și al apelului, că aceasta reia aspecte de fond cu privire la îndreptățirea susnumiților la terenurile respective, însă acestea au fost definitiv și irevocabil tranșate pe cale judiciară și nu mai pot fi repuse în discuție și, în niciun caz pe calea acestei proceduri.

Împotriva acestei decizii, a declarat în termen legal recurs petiționara, solicitând modificarea ei, în sensul admiterii apelului, schimbării sentinței apelate, cu consecința admiterii plângerii, reiterând, în fapt, cele invocate deja în cuprinsul plângerii, referitoare la apărări de fond privind raporturile juridice dintre petiționară și cei înscriși în cartea funciară în baza încheierii contestate, ce nu pot forma obiect al plângerii împotriva încheierii de carte funciară, așa cum au reținut instanțele de fond, fără a formula, de fapt, critici punctuale în legătură cu decizia obiect al recursului, recursul fiind, în fapt, nemotivat.

Neexistând motive de ordine publică, ce pot fi invocate și de instanță din oficiu, în temeiul art. 306 alin. 2 Cod proc.civ., motivele invocate neîncadrându-se în cele prev. de art. 304 C. pr. civ. și nefiind, în realitate, critici ale deciziei recurate, curtea, în temeiul art. 306 alin. 1 Cod proc.civ., va constata nulitatea recursului. (Judecător Andrea A.Chiș)

Legea nr. 221/2009. Constatarea caracterului politic al condamnării. Condamnare pentru săvârșirea unei infracțiuni care nu este enumerată de art. 1 alin.(2) din lege. Admitere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1909 din 27 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 247 din 15 martie 2011 a Tribunalului Cluj s-a admis excepția prescripției dreptului la acțiune cu privire la petitul de obligare la despăgubiri.

S-a admis acțiunea civilă formulată de reclamanta B.G.G., împotriva pârâtului STATUL ROMÂN prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE și s-a constatat caracterului politic al condamnării reclamantei prin Deciziunea penală nr.1292/1953 pronunțată de Tribunalul Militar pentru Unitățile M.A.I în dosarul nr.1241/1953 la pedeapsa de 1 an și 11 luni închisoare.

Prin aceeași sentință s-a respins cererea reclamantei în contradictoriu cu pârâtul pentru obligare la despăgubiri în quantum de 50.000 Euro, reprezentând daune morale, ca fiind prescrisă.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin sentința civilă nr.532/1953 pronunțată de Tribunalul Militar Teritorial Oradea B.G.G. fostă I.G. a fost condamnată la pedeapsa de 2 ani închisoare corecțională, 10 lei amendă corecțională și 2 ani interdicție corecțională pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale faptă prevăzută și pedepsită de art.209 alin.2 lit.f Cod penal.

Prin Deciziunea nr.1292 din 19 noiembrie 1953 pronunțată de Tribunalul Militar pentru Unitățile M.A.I în dosar nr.1241/1953 s-a admis recursul formulat de I.G. împotriva sentinței penale nr. 532/1953 care a fost schimbată în sensul că s-a schimbat încadrarea juridică din delictul de uneltire contra ordinii sociale în delictul de asociere de crime și delictul prev de art.315 Cod penal și a condamnat pe reclamantă la pedeapsa de 1 an și 11 luni închisoare corecțională cu aplicarea art.157 Cod penal.

În considerentele hotărârilor penal mai sus citate s-a reținut că I.G. s-a afiliat la asociația IKES în primăvara anului 1952 când a fost recrutată de către M.E.. A participat la ședință, a cunoscut scopul asociației și la rândul ei a recrutat-o pe N.E.. Asociația avea ca scop desfășurarea propagandei pentru răsturnarea prin violență a ordinii sociale existente în stat. Denumirea organizației IKES în limba română însemna organizație ilegală anticomunistă. S-a mai reținut că această organizație urmărea ca prin acțiuni violente să răstoarne ordinea socială existentă în stat și să o înlocuiască cu vechiul regim de exploatare și asuprire națională hortist.

Potrivit biletului de liberare nr.3570/1954 emis de Penitenciarul Dumbrăveni reclamanta a executat pedeapsa în acest penitenciar în perioada de la 2 iunie 1953 până la 24 septembrie 1954.

Prin hotărârea nr.419 din 31.10.1990 a Comisiei pentru aplicarea Decretului lege nr.118/1990 s-a admis cererea reclamantei și s-a constata că perioada cât acesta a fost închisă din 3.06.1953-24.09.1954 de 1 an, 3 luni și 22 zile constituie vechime în muncă. Totodată i s-a acordat și o indemnizație lunară de 250 lei.

Potrivit art.1 alin.3 din Legea nr.221/2009 tribunalul a apreciat că fapta pentru care reclamanta a fost condamnată nu constituie de drept condamnare cu caracter politic, însă din starea de fapta reținută în considerentele sentinței de condamnare reiese că aceasta a avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat după 6 martie 1945. În aceste condiții tribunalul apreciază ca fiind întemeiată cererea reclamantei de constatare a caracterului politic al condamnării.

Conform art.5 alin.1 lit.a din lege, orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii deja acordate persoanelor în cauză în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Prin Deciziile nr.1354/2010 și nr.1358/2010 publicate în MOF al României nr.761 din 15 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a României a constatat că dispozițiile art I pct.1 și art.II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009, precum și dispozițiile art.5 alin.1 lit.a teza întâi sunt neconstituționale.

După declararea caracterului neconstituțional a dispozițiilor art.5 alin. 1 lit. a din Legea nr.221/2009 reclamanta și-a precizat acțiunea pe dispozițiile art.998-999 Cod civil, respectiv pe dispozițiile art.3, art.5 și art. 9 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, iar în subsidiar pe dispozițiile art.5 din CEDO. Cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor CEDO, România a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților cetățenești prin Legea nr.30 din 18 mai 1994 care a intrat în vigoare la 20 iunie 1994. Prin urmare, pentru faptele petrecute anterior acestei date, Convenția nu produce efecte, aspect statuat în mod constant în practica CEDO, în special în cauzele pronunțate împotriva României. Atâta timp cât la momentul luării măsurii arestării și condamnării reclamantului România nu aderase la Convenție, acesta nu poate fi invocată în apărarea drepturilor anterior încălcate.

Însăși instanța europeană prin Hotărârea din 12 mai 2009 în Cauza Ernewein și alții împotriva României și Hotărârea din 2 februarie în Cauza Klaus și Iouri Kiladze contra Georgiei a apreciat că nu poate exista decât o obligație morală a statelor de a acorda despăgubiri persoanelor persecutate politic.Cu privire la incidența în cauză a dispozițiilor art.998-999 Cod civil, tribunalul apreciază că potrivit art.3 din Decretul nr.167/1958 acțiunile patrimoniale sunt supuse prescripției de 3 ani.

În cauză, tribunalul a apreciat că problema care se pune este aceea de a stabili data de la care termenul de prescripție de 3 ani a început să curgă, tribunalul apreciind că data începerii curgerii este 31 decembrie 1989. Deși reclamanta a fost eliberată la 24 septembrie 1954 din acel moment ar fi avut posibilitatea de a identifica drepturile subiective încălcate, prejudicial produs și persona responsabilă.

Deoarece din anul 1964 și până în anul 1989, reclamanta era expusă eventualelor represiuni din partea Securității, aceasta avea posibilitatea de a acționa începând cu data de 31 decembrie 1989 când prin Decretul nr. 33/1989 s-a desființat Departamentul Securității Statului. Dacă până la acest moment

reclamanta nu ar fi îndrăznit să acționeze statul în judecată, din cauza fricii față de organul represiv al Securității, după desființarea acesteia nimic nu l-ar fi împiedicat să introducă o acțiune în justiție împotriva Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice, având ca obiect obligarea la daune morale. În aceste condiții termenul de 3 ani de prescripție a început să curgă de la 31 decembrie 1989 și s-a împlinit la 31 decembrie 1992.

De altfel, prin adoptarea Decretului Lege nr.118/1990 și intrarea acestuia în vigoare la 9 aprilie 1990 s-a recunoscut caracterul politic al condamnărilor la care au fost supuse unele persoane în perioada de după 6 martie 1945, perioada detenției fiind considerată veche în muncă, respectiv 1 an de detenție constituie 1 an și 6 luni veche în muncă. Totodată, persoanelor condamnate politic li s-a acordat și o îndemnizație lunară de 200 lei/pe an de detenție. Prin același act normativ foștilor condamnați politic li s-a acordat numeroase alte drepturi ca: scutirea de la plata taxelor și impozitelor, asistență medicală și medicamente gratuite, transport gratuit în mijloacele de transport în comun, etc. Reclamanta însăși este una dintre persoanele cărora li s-au recunoscut asemenea drepturi.

În consecință, neinvocându-se vreun caz de întrerupere a cursului prescripției, tribunalul a apreciat că termenul de 3 ani de când reclamanta cunoștea sau trebuia să cunoască prejudiciul și putea acționa în cunoștință expirase la data promovării prezentei acțiuni.

În ceea ce privește aplicabilitatea dispozițiilor Declarației Universale a drepturilor Omului, tribunalul a precizat că acest act nu a avut un caracter normativ în anul 1955 când România a devenit membru ONU și s-a obligat la respectarea acesteia în anul 1955. Principiile din declarație au dobândit caracter normative abia după adoptarea celor două pacte, respectiv Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice în 1976 și al doilea pact este Pactul Internațional privind Drepturile Economice, Sociale și Culturale. Ca și în cazul aplicării dispozițiilor CEDO, nici dispozițiile Declarației Universale nu se pot aplica unor fapte sau evenimente anterioare. Prin urmare, aceste dispoziții nu sunt aplicabile speței.

Raportat la considerentele mai sus invocate, în temeiul art.3 din Decretul lege nr.167/1958 tribunalul a admis excepția prescripției dreptului la acțiune cu privire la petitul de acordare a despăgubirilor materiale. În temeiul art.4 alin.1 din Legea nr.221/2009, a admis petitul de constatare a caracterului politic al condamnării reclamantei B.G.G. prin Deciziunea penală nr.1292 din 19 noiembrie 1953 pronunțată de Tribunalul Militar pentru Unitățile M.A.I în dosar nr.1241/1953 la pedeapsa de 1 an și 11 luni închisoare.

Împotriva acestei sentințe pârâtul STATUL ROMÂN, prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE reprezentat prin D.G.F.P. A JUD. CLUJ a declarat recurs, în termen legal, solicitând instanței admiterea recursului, modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii acțiunii.

În motivarea recursului, pârâtul a învederat instanței că reclamanta nu justifică un interes în constatarea caracterului politic al condamnării sale, potrivit art. 111 C.pr.civ.. deoarece Statul Român a recunoscut caracterul politic prin hotărârea nr. 419/31.10.1990 a Comisiei pentru aplicarea Decretului-Lege nr. 118/1990.

Chiar în cuprinsul deciziei nr. 1358/2010, Curtea Constituțională a constatat că în materia despăgubirilor pentru daunele morale acordate persoanelor persecutate pentru motive politice în perioada comunistă, există reglementări paralele și anume, pe de o parte, Decretul-Lege nr. 118/1990 și O.U.G. nr. 214/1999 aprobată prin Legea nr. 568/2001, iar pe de altă parte, Legea nr. 221/2009.

În consecință, este lipsită de interes admiterea petitului de constatare a caracterului politic, în condițiile în care s-a emis un act administrativ prin care s-au acordat drepturile aferente, iar potrivit deciziei Curții Constituționale mai sus arătată, nu există nici o obligație a statului de a acorda daune morale.

Reclamanta intimata B.G.G., prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului ca nefondat și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În argumentarea poziției sale, reclamanta intimată a învederat instanței că are interes pentru formularea petiului de constatare a caracterului politic al condamnării suferite deoarece hotărârea comisiei pentru aplicarea Decretului-Lege nr. 118/1990 nu poate prevala în fața unei instanțe de judecată. În asemenea condiții, instanța de fond a procedat în mod corect apreciind că infracțiunea pentru care a fost condamnată nu constituie de drept o condamnare cu caracter politic întrucât prin decizia nr. 1292/1953 a Tribunalului Militar încadrarea juridică a faptei a fost schimbată, iar reclamanta a fost condamnată pentru săvârșirea faptei de asociere pentru comiterea de crime și delictе, sancționat de art. 315 din fostul Cod penal.

Analizând sentința criticată prin prisma motivelor de recurs invocate și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată sub nr. 112/117/04.01.2011 reclamanta a solicitat instanței să constate caracterul politic al condamnării dispusă prin sentința penală nr. 532/1953 a Tribunalului Militar Cluj și, în consecință, să oblige pârâtul la plata sumei de 50.000 euro sau contravaloarea în lei cursul B.N.R., afișat la data plății cu titlu de despăgubiri, precum și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată în caz de opunere.

În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile Legii nr. 221/2009.

Ulterior, prin cerea depusă la termenul de judecată din 15.02.2011, reclamanta și-a precizat temeiul juridic al acțiunii introductive ca fiind art. 998 C.civ., art. 3, art. 5 și art. 9 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și, în subsidiar, art. 5 pct. 1 și 5 pct. 5 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și al Libertăților Fundamentale.

Prin sentința civilă nr.532/1953 pronunțată de Tribunalul Militar Teritorial Oradea, în dosarul nr.626/1953, B.G.G., fostă I.G., a fost condamnată la pedeapsa de 2 ani închisoare corecțională, 10 lei amendă corecțională și 2 ani interdicție corecțională pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale faptă prevăzută și pedepsită de art.209 alin.2 lit.f Cod penal.

Prin Deciziunea nr.1292 din 19 noiembrie 1953 pronunțată de Tribunalul Militar pentru Unitățile M.A.I, în dosarul nr.1241/1953, s-a admis recursul formulat de I.G. împotriva sentinței penale nr. 532/1953 care a fost schimbată în sensul că s-a schimbat încadrarea juridică din delictul de uneltire contra ordinii sociale în delictul de asociere de crime și delictе prevăzut de art.315 Cod penal și reclamanta a fost condamnată la pedeapsa de 1 an și 11 luni închisoare corecțională cu aplicarea art. 157 Cod penal.

În considerentele hotărârilor penal mai sus citate s-a reținut că I.G. s-a afiliat la asociația IKES în primăvara anului 1952 când a fost recrutată de către M.E.. A participat la ședință, a cunoscut scopul asociației și la rândul ei a recrutat-o pe N.E.. Asociația avea ca scop desfășurarea propagandei pentru răsturnarea prin violență a ordinii sociale existente în stat. Denumirea organizației IKES în limba română însemna organizație ilegală anticomunistă. S-a mai reținut că această organizație urmărea ca prin acțiuni violente să răstoarne ordinea socială existentă în stat și să o înlocuiască cu vechiul regim de exploatare și asuprire națională hortist.

Potrivit biletului de liberare nr.3570/1954 emis de Penitenciarul Dumbrăveni reclamanta a executat pedeapsa în acest penitenciar în perioada de la 2 iunie 1953 până la 24 septembrie 1954.

Prin hotărârea nr.419 din 31.10.1990 a Comisiei pentru aplicarea Decretului lege nr.118/1990 s-a admis cererea reclamantei și s-a constata că perioada cât acesta a fost închisă din 3.06.1953-24.09.1954 de 1 an, 3 luni și 22 zile constituie vechime în muncă. Totodată i s-a acordat și o indemnizație lunară de 250 lei.

Potrivit art.1 alin.1 și 2 din Legea nr.221/2009 constituie condamnare cu caracter politic orice condamnare dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, pentru fapte săvârșite înainte de data de 6 martie 1945 sau după această dată și care au avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat la data de 6 martie 1945. Constituie de drept condamnări cu caracter politic condamnările pronunțate pentru faptele prevăzute de lit. a-e .

În ceea ce privește petitul de constatare a caracterului politic al condamnării, tribunalul a reținut în mod corect că, potrivit dispozițiilor art.4 alin.1 din Legea nr.221/2009, persoanele condamnate penal în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 pentru alte fapte decât cele prevăzute la art.1 alin.2 pot solicita instanței să constate caracterul politic al condamnării lor, potrivit art.1 alin.3. Cererea poate fi introdusă după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată ori, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul din circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.

În cauză, fapta pentru care reclamanta a fost condamnată nu constituie de drept condamnare cu caracter politic, însă din starea de fapta reținută în considerentele sentinței de condamnare reiese că aceasta a avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat după 6 martie 1945.

Având în vedere că infracțiunea pentru care reclamanta a fost condamnată definitiv nu se încadrează în prevederile art. 1 alin. 2 din Legea nr. 221/2009, în categoria celor pe care legiuitorul le consideră de drept condamnări politice, în mod legal instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 3 din același act normativ prin admiterea petitului de constatare a caracterului politic al condamnării reclamantei.

Critica recurentului referitoare la faptul că reclamanta nu justifică un interes în constatarea caracterului politic al condamnării sale, în opinia Curții, nu este întemeiată.

Deși nu este reglementat în mod expres de Codul de procedură civilă, interesul reprezintă o condiție esențială pentru ca o persoană fizică sau juridică să poată exercita o acțiune civilă.

Interesul este definit în doctrina juridică ca fiind folosul practic pe care o parte îl urmărește prin punerea în mișcare a procedurii judiciare. El poate să fie material, când se urmărește obținerea unui folos de ordin patrimonial sau moral, în situația în care se urmărește obținerea unei satisfacții sufletești.

Interesul moral nu se confundă cu prejudiciul moral și nici cu reparația materială a daunelor morale.

Așa cum s-a arătat, în cauză reclamanta a formulat o cerere în realizarea pretinsului său drept la acordarea despăgubirilor morale în baza Legii nr.221/2009, aceasta justificând un interes legitim, personal, născut și actual.

Împrejurarea că reclamanta este beneficiara drepturilor acordate în baza Decretului-Lege nr. 118/1990 prin hotărârea nr. 419/31.10.1990 a Comisiei pentru aplicarea Decretului-Lege nr. 118/1990 nu echivalează cu recunoașterea caracterului politic al condamnării de către Statul Român.

Pentru aceste considerente de fapt și de drept, Curtea în temeiul art. 312 alin. 1 C.pr.civ. raportat la art. 304¹ C.pr.civ. va respinge ca nefondat recursul declarat de pârâtul STATUL ROMÂN, prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE reprezentat prin D.G.F.P. A JUD. CLUJ împotriva sentinței civile nr. 247 din 15 martie 2011 a Tribunalului Cluj pronunțată în dosar nr. 112/117/2011, pe care o va menține ca fiind legală și temeinică.

În privința cererii reclamantei intimat de obligare a pârâtului recurent la plata cheltuielilor de judecată, Curtea reține că în dovedirea acestei cereri reclamanta a depus copie de pe chitanța nr. 152/09.11.2010 emisă de Cabinet av.D.E. care atestă plata sumei de 700 lei de către intimată.

Așa cum s-a arătat, cererea de chemare în judecată a fost înregistrată la data de 04.01.2011, iar prin aceasta reclamanta a solicitat obligarea pârâtului la plata cheltuielilor în judecată în caz de opunere, fără a depune dovada efectuării cheltuielilor de judecată în fața primei instanțe.

Curtea constată că la dosarul de fond s-a depus împuternicirea avocațială nr. 37 emisă de Cabinet av.D.E. prin care reclamanta, în baza contractului de asistență juridică nr. 37/09.11.2010, a împuternicit-o pe d-na av.D.E. să o asiste și să o reprezinte în fața Tribunalului Cluj.

În consecință, chitanța mai sus arătată face dovada achitării onorariului avocațial pentru fondul cauzei, astfel încât în condițiile în care prima instanță nu s-a pronunțat cu privire la cererea reclamantei de obligare la plata cheltuielilor de judecată, iar reclamanta nu a înțeles să declare recurs împotriva sentinței, Curtea va respinge cererea reclamantei intimată de obligare a pârâtului recurent la plata cheltuielilor de judecată. (Judecător Anca-Adriana Pop)

Lipsa minutei. Decizie pronunțată în apel. Casare cu trimitere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1911 din 27 mai 2011

Prin Sentința civilă nr. 10869 din 9 oct. 2008, a Judecătorei Cluj-Napoca s-a respins acțiunea formulată de reclamantul C.L., în contradictoriu cu pârâtul Consiliul local al mun. Cluj-Napoca, ca formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

S-a admis în parte cererea de intervenție în interes propriu formulată de intervenienta SC M.I.R. SRL, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul local al mun. Cluj-Napoca.

S-a admis cererea de intervenție în interes accesoriu formulată de intervenientul R.M., în favoarea pârâtului Consiliul local al mun. Cluj-Napoca.

S-a dispus rectificarea cărții funciare nr. 3626 Cluj-Napoca, prin înscrierea situației reale a imobilului - teren și construcție, potrivit expertizelor tehnice judiciare întocmite de experții judiciari ing. G.T. și ing. T.M., varianta a II-a, astfel:

La foaia A sub. A+I la nr. top 9011 se va menționa la rubrica „descriere imobil” Construcție S+D+P pe fundații din piatră, pereți din piatră și cărămidă, planșeu din boltișoare de cărămidă peste subsol, șarpanta din lemn peste parter cu 2 apartamente având ca părți indivize comune: fundațiile, fațadele, acoperișul, bransamentele de apa-canal, gaz electricitate și teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 280 mp."

S-a dispus sistarea stării de indiviziune asupra imobilului înscris în CF nr. 3626 Cluj-Napoca, cu nr. top 9011, potrivit variantei a II - a din expertiza întocmită de expert ing. G.T., după cum urmează:

- nr. top. nou 9011/1, Construcție S+D+P pe fundații din piatră, pereți din piatră și cărămidă, planșeu din boltișoare de cărămidă peste subsol, șarpanta din lemn peste parter cu 2 apartamente având ca părți indivize comune: fundațiile, fațadele, acoperișul, bransamentele de apa-canal, gaz electricitate și teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 114 mp; în favoarea Statului Român cota de 58/192 parte construcție , adică 30, 21% și 67/192 parte din teren , adică 40/114 parte și SC M.I.R. SRL, cota de 134/192 parte din construcție , adică 67,79 % și 125/192 parte din teren, adică 74/ 114 parte.

- nr. tcp. nou 9011/1/1 - apartamentul nr. 1 compus din : - la subsol: 3 încăperi pentru pivnița; - la demisol; hol, sas, WC, cu suprafața utilă de 69, 90 mp, care se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin partaj” și

- nr. tcp nou 9011/1/II - apartamentul nr. 2 compus din : - la parter: 2 camere, bucatărie, baie, debara, antreu, terasă cu suprafața utilă de 86,15 mp., care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „ prin partaj”

-nr. top nou 9011/2, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 58 mp; care se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin partaj” și

- nr. top nou 9011/3, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 108 mp.; care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „prin partaj”.

S-a dispus înscrierea în CF, potrivit variantei a II- a din expertiza întocmită de expert ing. G.T., după cum urmează:

- nr. top. nou 9011/1, Construcție S+D+P pe fundații din piatră, pereți din piatră și cărămidă, planșeu din boltișoare de cărămidă peste subsol, șarpanta din lemn peste parter cu 2 apartamente având ca părți indivize comune: fundațiile, fațadele, acoperișul, bransamentele de apa-canal, gaz electricitate și teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 114 mp; care se înscrie în vechea carte funciară (CF nr. 3626 Cluj-Napoca), în favoarea STATULUI ROMÂN cota de 58/192 parte construcție, adică 30, 21% și 67/192 parte din teren, adică 40/114 parte și SC M.I.R. SRL, cota de 134/192 parte din construcție, adică 67, 79 % și 125/192 parte din teren adică 74/114 parte.

- nr. top. nou 9011/1/1 - apartamentul nr. 1 compus din: la subsol:3 încăperi pentru pivnița; -la demisol: hol» sas, WC, cu suprafața utilă de 69, 90 mp, care se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin partaj și nr. top nou 9011/1/II - apartamentul nr. 2 compus din:la parter: 2 camere, bucătărie, baie, debara, antreu, terasă cu suprafața utilă de 86,15 mp., care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „ prin partaj”.

- nr. top nou 9011/2, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 58 mp; care se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin partaj”și nr. top nou 9011/3, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 108 mp.;care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „prin partaj”.

A fost obligată intervenienta SC M.I.R. SRL să plătească în favoarea pârâtului STATUL ROMAN prin Consiliul local al mun. Cluj-Napoca, suma de 17.196 lei, sulta egalizatoare în urma partajului, potrivit expertizei privind evaluarea construcției, întocmite și completate de expert ing. T.M., varianta a II-a.

S-a respins cererea intervenientei SC M.I.R. SRL cu privire la constatarea unui partaj de folosință.

S-a dispus compensarea cheltuielilor de judecată.

Pentru a se pronunța în acest sens, judecătoria a reținut următoarele:

Potrivit expertizei tehnice efectuată de expert judiciar ing. T.M., imobilul în litigiu este înscris în CF 3626 Guj-Napoca cu nr. top 9011 și o suprafața de 88 stjp (317 mp), fiind descrisă și „ casă din cărămidă acoperită cu tinichea, cu 4 camere și pivniță, casă din cărămidă acoperită cu țiglă, cu 2 camere, 1 bucătărie, dependințe și curte, în str. M. nr. 9”, iar proprietari tabulari sunt : SC M.I.R. asupra 125/192 + 9/192 parte din construcție (69, 79% parte din construcție) și 125/192 (65, 10% parte din teren); Statul Roman asupra a 58/192 + 9/192 parte din teren (34, 90 % parte din teren) și 58/192 (29/96) parte din construcție 30,21 % parte din construcție (f. 66- 86 și 109). Expertul T.M. a precizat că din cele 2 clădiri înscrise în CF al doilea corp a fost demolat de mai mulți ani, iar construcția se compune în prezent din clădire la parter: 2 camere, 1 bucătărie (folosite ca birouri), 1 debara, 1 antreu, 1 baie, terasă; iar la subsol : 3 încăperi pentru pivnița, 1 hol, 1 sas, 1 wc, (holul, sas-ul și w.c-ul fiind situate sub terasa de la nivelul parterului), adică o construcție S+D+P, pe fundații din piatră, pereți din piatră și cărămidă, planșeu din boltișoare de cărămidă peste subsol, șarpanta și planșeu din lemn peste parter cu 2 apartamente având ca părți indivize comune: fundațiile, fațadele, acoperișul, bransamentele de apa-canal, gaz electricitate și teren în str. S. nr. 5, evaluând construcția la un total de 278.698 lei.

În conformitate cu disp. art. 728 Cod civil nimeni nu este obligat să rămână în indiviziune. Pentru sistarea stării de indiviziune, expertul a arătat că această construcție este partajabilă în natură, în două unități, astfel: apartamentul nr. 1 compus din : - la subsol: 3 încăperi pentru pivnița; - la demisol: hol, sas, WC, cu suprafața utilă de 69, 90 mp, cota din părțile indivize comune 44, 80/100 -parte, evaluat la 69.718 lei, care să se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin

partaj" și să fie înscris cu nr. top nou 9011/1/1 și apartamentul nr. 2 compus din: - la parter 2 camere, bucătărie, baie, debara, antreu, terasă cu suprafața utilă de 86, 15 mp., cota din părțile indivize comune 55,20/100 -parte, evaluat la 217.980 lei, care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „prin partaj” și să fie înscris cu nr. top.nou 9011/1/II.

Având în vedere că imobilul este partajabil în natură, instanța a apreciat că această variantă din expertiza efectuată de ing. T.M. este întemeiată, raportat la disp. art. 673⁵ alin. 2 și 673¹⁰ Cod procedura civila ce fac referire la împărțeala în natură.

Potrivit expertizei efectuată de expert tehnic judiciar G.T. se propun două variante de ieșire din indiviziune cu privire la teren: I-a variantă în care SC M.I.R. SRL îi revin 269 mp, iar Statului Român îi revin 48 mp și o a doua variantă în care experta raportează cotele de proprietate la suprafața de 280 mp.

Instanța a apreciat că a II - a variantă este corectă, având în vedere că la fața locului, în urma măsurătorilor a rezultat o suprafață de 280 mp, în condițiile în care în CF sunt înscrise 317 mp. ce nu au fost regăsiți în realitate. Drept urmare, petitul de rectificare formulat este întemeiat.

Expertă G.T. a propus apoi dezmembrarea nr. top 9011 în suprafață de 280 mp, după cum urmează:

-nr. top, nou 9011/1 teren și construcție în str. Ștefan LudwigRothnr.în suprafață de 114 mp; care se înscrie în vechea carte funciară (CF nr. 3626 Cluj-Napoca), în favoarea *Statului Român* cota de *58/192 parte construcție, adică 30,21% și 67/192 parte din teren, adică 40/114 parte* și SC M.I.R. Italo-Romana SRL, cota de 134/192 parte din construcție, adică 67,79 % și 125/192 parte din teren, adică 74/114 parte.

-nr. top. nou 9011/1/1 - apartamentul nr. I compus din : - la subsol:3 încăperi pentru pivnița; -la demisol: hol, sas, WC, cu suprafața utilă de 69, 90 mp, care se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin partaj”și nr. top nou 9011/1/II - apartamentul nr. 2 compus din:la parter: 2 camere, bucătărie, baie, debara, antreu, terasa cu suprafața utilă de 86, 15 mp., care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „ prin partaj”;

-nr. top nou 9011/2, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 58 mp; care se atribuie in natura în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin partaj”și nr. top nou 9011/3. teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 108 mp.; care se atribuie in natură în favoarea SC M.I.R. SRL,cu titlu de drept „ prin partaj”.

Instanța a reținut că partajul în natură a fost apreciat ca fiind posibil de către ambii experți. Faptul că pe terenul ce cade în lotul Statului Român se află edificată o construcție din tabla nu poate fi un impediment la partajul în natură atâta vreme cât construcțiile metalice se pot edifica numai în soluție provizorie și demontabilă, construcția nu este înscrisă în CF și nu s-a putut prezenta autorizație de construire.

Având în vedere cele de mai sus, instanța a respins acțiunea formulată de reclamantul C.L. ca formulată de o persoană fără calitate procesuală activă; a admis în parte cererea de intervenție in interes propriu formulată de intervenienta SC M.I.R. și a admis cererea de intervenție în interes accesoriu formulată de intervenientul R.M. in favoarea pârâtului Consiliul local al mun. Cluj-Napoca.

Prin urmare, baza art. 35 și urm. din Legea nr. 7/1996 a dispus rectificarea cărții funciare nr. 3626 Cluj-Napoca, prin înscrierea situației reale a imobilului - teren și construcție, potrivit expertizelor tehnice judiciare întocmite de experții judiciari ing. G.T. și ing. T.M., varianta a II-a , astfel:

La foaia A sub. A+1 la nr. top 9011 s-a menționat la rubrica „descriere imobil”: „Construcție S+D+P pe fundații din piatră, pereți din piatră și cărămidă, planșeu din bolțișoare de cărămidă peste subsol, șarpanta din lemn și planșeu peste parter cu 2 apartamente având ca părți indivize comune: fundațiile, fațadele, acoperișul, bransamentele de apa-canal, gaz electricitate și teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 280 mp.”

În baza art. 728 Cod civil și art. 673⁵ și urm. Cod procedură civilă a dispus sistarea stării de indiviziune asupra imobilului înscris în CF nr. 3626 Cluj-Napoca, cu nr. top 9011, potrivit variantei a II - a din expertiza întocmită de expert ing. G.T. completat cu expertiza în construcții efectuată de expert ing. T.M., după cum urmează:

- nr. top. nou 9011/1, Construcție S+D+P pe fundații din piatră, pereți din piatră și cărămidă, planșeu din bolțisoare de cărămidă peste subsol, șarpanta din lemn peste parter cu 2 apartamente având ca părți indivize comune: fundațiile, fațadele, acoperișul, branșamentele de apă-canal, gaz electricitate și teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 114 mp; în favoarea Statului Roman cota de 58/192 parte construcție, adică 30, 21% și 67/192 parte din teren, adică 40/114 parte și SC M.I.R. SRL, cota de 134/192 parte din construcție, adică 67,79 % și 125/192 parte din teren, adică 74/ 114 parte.

- nr. top. nou 9011/1/1 - apartamentul nr. 1 compus din:

La subsol:3 încăperi pentru pivnița; -la demisol: hol, sas, WC, cu suprafața utilă de 69, 90 mp, care se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin partaj” și

- nr. top nou 9011/1/II - apartamentul nr. 2 compus din: - la parter 2 camere, bucătărie, baie, debara, antreu, terasă cu suprafața utilă de 86, 15 mp., care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „ prin partaj”;

- nr. top nou 9011/2, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 58 mp; care se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „ prin partaj” și

- nr. top nou 9011/3, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 108 mp.; care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „ prin partaj”.

În baza disp. art. 20 și 22 din Legea nr. 7/1996, a dispus înscrierea dreptului de proprietate în CF, potrivit variantei a II- a din expertiza întocmită de expert ing. G.T., după cum urmează:

- nr. top. nou 9011/1, Construcție S+D+P pe fundații din piatră, pereți din piatră și cărămidă, planșeu din boltisoare de cărămidă peste subsol, șarpanta din lemn peste parter cu 2 apartamente având ca părți indivize comune: fundațiile, fațadele, acoperișul, branșamentele de apă-canal, gaz electricitate și teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 114 mp; care se înscrie în vechea carte funciară (CF nr. 3626 Cluj-Napoca), în favoarea Statului Român cota de 58/192 parte construcție, adică 30, 21% și 67/192 parte din teren, adică 40/114 parte și SC M.I.R. SRL, cota de 134/192 parte din construcție, adică 67 79 % și 125/192 parte din teren adică 74/114 parte.

- nr. top. nou 9011/1/1 - apartamentul nr. 1 compus din: la subsol: 3 încăperi pentru pivnița; -la demisol: hol, sas, WC, cu suprafața utilă de 69, 90 mp, care se atribuie în natură în favoarea Statului Român, cu titlu de drept „prin partaj”și nr. top nou 9011/1/II - apartamentul nr. 2 compus din: - la parter: 2 camere, bucătărie, baie, debara, antreu, terasă cu suprafața utilă de 86, 15 mp., care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „ prin partaj”.

- nr. top nou 9011/2, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 58 mp; care se atribuie în natură în favoarea Statului Roman, cu titlu de drept „ prin partaj” și

- nr. top nou 9011/3, teren în str. S. nr. 5 în suprafață de 108 mp.; care se atribuie în natură în favoarea SC M.I.R. SRL, cu titlu de drept „ prin partaj”.

Potrivit expertizei completate efectuată de expert ing. T.M., terenul în suprafață de 280 mp este evaluat la 607.040 lei (2168 lei/mp) din care 98 mp au revenit Statului Român (212.464 lei), iar restul de 182 mp au revenit SC M.I.R. SRL (394.576 lei), iar construcția a fost evaluată la o valoare de 287.698 lei din care ap. 1 a revenit Statului Român (69.718 lei), iar ap. 2 a revenit SC M.I.R. SRL (217.980 lei). Nu au fost luate în calcul cele arătate de expert la coloana „val. teren conf. Varianta II” de la pag. 256 având în vedere ca expertul a calculat situația în care Statului Roman i-ar reveni 114 mp teren, iar SC M.I.R. SRL i-ar reveni 166 mp teren, situație care nu a fost reținută de instanță.

Date fiind cotele părților din CF se poate observa că Statului Român îi corespunde o valoare totală de 298.771 lei (211.857 lei pentru 34, 90 % cota teren în 86.914 lei pentru cota de 30, 21 % din construcție), iar SC M.I.R. Italo-Română SRL, îi corespunde o valoare totală de 595.967 lei (200.784 lei pentru 69, 79% cota din construcție și 395.183 lei pentru cota de 65,10% din teren)

Ca urmare, se poate observa că lotului atribuit efectiv Statului Român îi corespunde o valoare totală de 282.182 lei (98 mp teren=212.464 lei și ap. 1 = 69.718 lei și) față de valoarea de 298.771 lei corespunzătoare cotelor din CF, iar lotului atribuit SC M.I.R. SRL, îi corespunde o valoare totală de 612.556 lei (182 mp teren= 394.576 lei și ap. 2 = 217.980 lei), în condițiile în care potrivit cotelor din CF i-ar corespunde o valoare de 595.967 lei.

Așadar diferența de valoare de 16.589 lei va fi achitată de SC M.I.R. SRL cu titlu de sultă, în favoarea Statului Român.

Cât privește solicitarea de intervenienta SC M.I.R. SRL, constatarea existenței unui partaj de folosință impus în anii 1960 de către pârât, prin formarea unui lot nou, rezultat din demolarea unuia dintre corpurile de construcție și trecerea unei suprafețe de aprox. 50-55 mp în spațiul domeniului public, este neîntemeiată. Experta G.T. a arătat că a transpus conturul parcelei în litigiu conform planului CF ediția 1941, din care rezultă o suprafață de 280 mp, forma parcelei diferind foarte puțin de forma și poziția actuală a parcelei, suprafața rămânând aceeași. Ca urmare, instanța a respins cererea intervenientei SC M.I.R. SRL cu privire la constatarea unui partaj de folosință.

Nu au fost reținute susținerile intervenientei SC M.I.R. SRL în sensul unui partaj prin atribuirea întregului imobil în favoarea acesteia cu plata de sultă către pârâtului Consiliul local, raportat la susținerile acestuia din întâmpinare și la manifestarea de voință a pârâtului care prin HCL nr. 41/2005 la pct. 21 a aprobat vânzarea ap. nr. 1 din imobil către intervenientul R.M.. Mai mult, pârâtul face referiri la o cotă mai mare de proprietate ce i-ar reveni din imobilul în litigiu, însă nu a procedat la sesizarea instanței în acest sens.

Văzând disp. art. 276 Cod procedură civilă și raportat la principiul disponibilității ce guvernează procesul civil, instanța a dispus compensarea cheltuielilor de judecată.

Împotriva Sentinței civile nr. 10869/2008 a Judecătoriei Cluj-Napoca a declarat apel intervenienta apelantă SC M.I.R. SRL.

Prin decizia civilă nr. 102/A din 16 februarie 2011 pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis apelul formulat de intervenienta SC M.I.R. SA împotriva Sentinței civile nr. 10869 din 9 oct. 2008, a Judecătoriei Cluj-Napoca care a fost schimbată în parte în sensul că s-a dispus sistarea indiviziunii asupra imobilului în litigiu prin atribuirea acestuia în întregime în favoarea intervenientei, cu obligarea acesteia la plata în favoarea intimatului Statul Român a unei sulte în valoare de 270 285 RON în termen de 4 luni de la data rămânerii definitive a soluției.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Pentru a pronunța această decizie tribunalul a reținut că din probele dosarului - rapoartele de expertiză efectuate la fondul cauzei – a rezultat că un corp de clădire din cele înscrise în cartea funciară a dispărut de-a lungul timpului și că suprafața de teren s-a redus ca urmare a lărgirii străzilor din zonă.

Pentru a verifica situația de fapt a imobilului, tribunalul a dispus în apel efectuarea unui supliment la raportul de expertiză efectuat la fond de către expert G.T., supliment care a urmărit evoluția suprafețelor terenului începând cu anul 1933 și până în prezent.

Cu privire la teren, s-a constatat că, potrivit planului de carte funciară din 1933, terenul în litigiu avea o suprafață de 317 m.p. atât cât este înscris în cartea funciară și în prezent.

Cu privire la construcțiile înscrise în cartea funciară, s-a constatat că în prezent, mai există pe teren doar un singur corp de clădire.

În această situație, cel puțin teoretic, nu s-ar mai impune rectificarea sub aspectul terenului, fiind găsită suprafața lipsă în vecinătate. Ar rămâne rectificarea doar în raport de cel de-al doilea corp de clădire.

Din acest punct de vedere, susținerile apelantei ar părea întemeiate în totalitate, argumentația juridică pe fond permițând în totalitate admiterea apelului.

Pe parcursul timpului suprafața de carte funciară s-a modificat datorită lărgirii străzilor, fără însă ca această modificare să fie operată în cartea funciară, astfel încât acum, în prezent, în loc de 317 m.p. există doar 280 m.p. îngrădiți.

Cu privire la problema diferenței de suprafață neîngrădită, ar exista două variante din punct de vedere juridic. Prima, să se considere că terenul lipsă a fost preluat fără forme legale de către stat, iar a doua, având în vedere calitatea de proprietar tabular pe cote părți a statului, să se considere că a avut loc un partaj de folosință și că statul a folosit o parte individualizată din cota sa, în mod individual, lărgind străzile din intersecție.

Situația unui partaj de folosință în privința terenului ar putea corespunde mai bine situației reale, având în vedere calitatea de coproprietar a statului precum și lipsa opoziției celorlalți coproprietari de-a lungul vremii.

Prin urmare, din punctul de vedere al instanței, în această situație, suprafața de teren ce a fost folosită pentru lărgirea străzilor s-ar putea imputa asupra cotei de proprietate a statului român, având în vedere că acesta și-a luat în mod individualizat deja o parte din cota sa de teren.

Astfel, la un eventual partaj, partea din imobil pe care se află în prezent strada ar putea fi atribuită statului român. Ar rămâne o diferență de teren corespunzătoare cotei statului român care nu a fost individualizată.

Având în vedere reglementările urbanistice din zonă, menționate și în raportul de expertiză, în zona terenului în litigiu nu se mai pot efectua dezmembrări ale parcelelor de teren. Evident că suprafața rămasă nu mai poate constitui un lot cu o valoare economică, astfel încât ar fi de preferat menținerea terenului într-un singur lot, doar în această formă acesta având o valoare economică și respectă prevederile de urbanism.

Reținând cota mai mare a intervenientei apelante, în situația expusă, partajul s-ar impune a fi făcut prin atribuirea în natură a terenului cu obligarea apelantei la plata de sultă către stat. Aceeași soluție s-ar impune și în privința construcției, pentru a proceda la o sistare de indiviziune totală, rămânând radiat corpul doi de clădire.

Această variantă expusă de către apelantă nu a fost însușită de către tribunal, din motive procedurale, admiterea apelului în această formă contravenind dispozițiilor art.296 C.pr.civ. care interzice în mod expres îngreunarea situației în propria cale de atac.

La fond, s-a solicitat în mod expres prin cererea de intervenție, rectificarea cărții funciare în raport cu situația actuală a imobilului, prin cererea de intervenție formulată de către intervenientă, cerere admisă prin sentința atacată.

Cum sub aspectul terenului s-a găsit, în urma suplimentului de expertiză efectuat în apel, întreaga suprafață de teren înscrisă în cartea funciară, s-ar impune, pe de-o parte, respingerea capătului de cerere referitor la rectificarea suprafeței terenului, iar pe de altă parte, s-ar majora sulta pe care o datorează statului intervenienta.

Sub cele două aspecte, soluția ar reprezenta o agravare a situației în propria cale de atac, din acest motiv, instanța de apel preferând să ia în discuție cererea de partaj doar în raport cu imobilul rectificat ce a făcut obiectul partajului la fond.

Rezultă că imobilul care poate face obiectul partajului este compus din teren în suprafață de 280 mp. plus un singur corp de construcție existent pe teren, instanța apreciind că atât terenul lipsă cât și al doilea corp de clădire se impută asupra cotelor ambilor coproprietari.

Referitor la teren, nu există o altă soluție, datorită celor expuse anterior, iar cu privire la construcție nu s-a dovedit un partaj de folosință a foștilor coproprietari sau preluarea de către stat a unuia dintre corpurile de clădire.

Cu privire la variantele de partajare, instanța de apel în baza dispozițiilor prev. de art. 673 ind. 1 C.pr.civ, a apreciat că în cauză se impune atribuirea imobilului în întregime în favoarea apelantei interveniente, cu obligarea acesteia la plata de sultă către celălalt coproprietar, în această modalitate indiviziunea fiind sistată total și cu privire la teren și cu privire la construcție.

Pe de-o parte, cota apelantei din imobil este mai mare, imobilul poate fi mai bine exploatat dacă acesta constituie proprietatea unui singur proprietar, iar pe de altă parte, reglementările urbanistice interzic posibilitatea de a se mai efectua dezmembrări ale parcelelor în zonă, așa cum s-a menționat de altfel și în suplimentul la raportul de expertiză.

Ar fi improprie și neeconomică alegerea unei alte variante de partajare, respectiv ca terenul să rămână în indiviziune, așa cum a solicitat intimatul intervenient accesoriu R.M., iar sistarea de indiviziune să fie aplicată doar asupra construcției. Datorită cotei reduse de proprietate a statului, varianta de partajare a construcției în funcție de cotele de proprietate presupune ca doar demisolul să poată fi atribuit statului iar restul construcției apelantei.

Pe de altă parte este la fel de impropriu ca odată atribuit terenul în proprietatea apelantei să rămână demisolul construcției în proprietatea statului.

În consecință, atât în ceea ce privește terenul, cât și în ceea ce privește construcția, se impune atribuirea acestora în întregime apelantei cu obligarea acesteia la sultă în favoarea Statului Român.

Pentru egalizarea loturilor, ținând cont de cotele de proprietate de 134/192 – cota apelantei și 58/192 cota statului și de valoarea imobilului stabilită la fond prin raportul de evaluare efectuat de expert T.M. /f.253-255/, de 894 738 RON se va stabili o sultă în valoare de 270 285 RON pe care apelanta o va datora intimatului Statul Român în termen de 4 luni de la data rămânerii definitive a prezentei soluții, potrivit art. 673 ind.10 alin.4 C.pr.civ.

Pentru motivele arătate, în baza art. 296 C.pr.civ, tribunalul a admis apelul.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâtul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA și intervenienta SC M.I.R. SA.

Pârâtul CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CLUJ NAPOCA a solicitat admiterea recursului și modificarea în parte a deciziei recurate.

În motivare a arătat că valoarea propusă de 270.285 lei stabilită drept sultă în favoarea Statului Român, a fost identificată numai pe baza cotelor atribuit Statului Român pentru cota aferentă exclusiv construcției de 58/119, nu s-a evidențiat conform cotelor aferente proprietății respectiv a terenului – 34,90% - valoare 211.857 lei și cota de 30,21% a construcției – valoare 86.914 lei, care însumate rezultă valoarea aferentă Statului Român de 298.771 lei conform expertizei tehnice întocmită de către expert T.M., expertiză care a stat la baza raționamentului identificării valorii proprietății.

Această valoare a fost identificată de către expert în anul 2008, dată la care 1 Euro = 3,47 lei, rezultă că valoarea în Euro era la acea dată de 86.101 Euro , iar această dată când 1 Euro =4,20 lei, valoarea despăgubirilor pe care Statul Român este îndreptățit să o primească este de 361.624 lei, valoare care se încadrează în plaja de valori oferite pe piața imobiliară a mun. Cluj-Napoca, a unor proprietăți similare ca amplasament și potențial de utilizare.

Examinând hotărârea atacată în raport de motivele invocate de acest recurent, Curtea de Apel urmează să admită acest recurs pentru următoarele considerente:

Minuta nu există la dosarul cauzei, or aceasta trebuia întocmită și trebuia semnată de către toți membrii completului care au participat la dezbateri și la deliberări.

Potrivit art. 258 din Codul de procedura civilă, după ce s-a întrunit majoritatea, se va întocmi de îndată, pe scurt, dispozitivul hotărârii, care se semnează sub pedeapsa nulității, de judecători.

Hotărârea judecătorească ce s-a pronunțat este la rândul ei nulă, fiind subsecventă și având la bază un act nul, minuta hotărârii.

Redactarea unei minute dă posibilitatea verificării celor deliberate asupra unei cauze și a exercitării controlului în calea de atac.

Față de cele menționate anterior și în temeiul prevederilor art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă cât și al art. 312 alin. 3, art. 299 alin. 1 și art. 304¹ Cod procedură civilă, curtea urmează să admită recursul declarat de pârâțul CONSILIUL LOCAL AL MUN. CLUJ-NAPOCA împotriva deciziei civile nr. 102/A/din 16.02.2011 a Tribunalului Cluj, pe care o va casa și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, Tribunalul Cluj unde se vor analiza și criticile formulate în prezentul recurs.

Prin recursul său intervenienta SC M.I.R. SRL a solicitat modificarea deciziei în sensul obligării intervenientei la plata sultei în favoarea Statului Român, calculată prin raportul de expertiză tehnică de evaluare efectuată în dosarul de fond de expert T.M..

Dovada de îndeplinire a procedurii de citare confirmă împrejurarea că intervenientei i-a fost adusă la cunoștință obligația de achitare a taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar în conformitate cu dispozițiile art.19 din Legea nr.146/1997.

Acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești [...] sunt supuse taxelor judiciare de timbru, prevăzute în prezenta lege, și se taxează în mod diferențiat, după cum obiectul acestora este sau nu evaluabil în bani potrivit prevederilor art. 1 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Dispozițiile art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru statuează : Cererile pentru exercitarea apelului sau recursului împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din: taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță.

Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat. Dacă taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, în momentul înregistrării acțiunii sau cererii, ori dacă, în cursul procesului, apar elemente care determină o valoare mai mare, instanța va pune în vedere petentului să achite suma datorată până la primul termen de judecată. În cazul când se micșorează valoarea pretențiilor formulate în acțiune sau în cerere, după ce a fost înregistrată, taxa judiciară de timbru se percepe la valoarea inițială, fără a se ține seama de reducerea ulterioară.

Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii în conformitate cu prevederile art.20 alin. 3 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Curtea Constituțională prin Decizia nr. 935 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru a statuat că accesul liber la justiție nu înseamnă că acesta trebuie să fie în toate cazurile gratuit și în acest sens s-a reținut că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele în justiție, fiind legal și echitabil ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile Legii nr. 146/1997 nu aduc atingere statului de drept, democratic și social, demnității omului, drepturilor și libertăților cetățenilor sau altor valori supreme garantate prin Legea fundamentală.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului amintește, în cauza Weissman și alții contra România, că nu a negat niciodată că interesul unei bune administrări a justiției poate justifica impunerea unei

restricționări financiare a accesului unei persoane la un tribunal (Tolstoy-Miloslavsky, citat mai sus, pag. 80-81, §§ 61 și următoarele, și Kreutz).

Constatând că intervenienta, deși legal citată cu mențiunea de a achita taxa judiciară de timbru și a timbrului judiciar, nu a îndeplinit obligația de plată până la termenul stabilit astfel că urmează a se aplica sancțiunea anulării recursului în conformitate cu prevederile art. 20 alin 3 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru. (Judecător Ioan Daniel Chiș)

**Moștenire lăsată de un defunct decedat fără copii, unica succesoare fiind soția supraviețuitoare.
Renunțare la moștenire că către frații și surorile defunctului. Vocația descendentei surorii renunțătoare
la moștenirea unchiului ei, în temeiul legii nr. 10/2001**

***Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr.
1912 din 27 mai 2011***

Prin sentința civilă nr. 264 din 16 martie 2011 a Tribunalului Cluj s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Municipiului Cluj-Napoca invocată de acesta și s-a respins acțiunea civilă extinsă, formulată de reclamanta C.L.L., în contradictoriu cu Municipiul Cluj-Napoca și Primarul Municipiului Cluj-Napoca, având ca obiect Legea 10/2001.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin dispoziția 5187/18.12.2009 emisă de Primarul Mun Cluj-Napoca s-a respins notificarea 2180/2001 formulată de reclamantă pentru imobilul înscris inițial în CF 9589 nr.top 1662 situat în Cluj-Napoca, str. B., nr. 35.

Pentru a pronunța această dispoziție s-a motivat că reclamanta nu face dovada calității de moștenitoare a foștilor proprietari tabulari ai imobilului revendicat.

Potrivit extrasului CF nr.9589 Cluj asupra imobilului teren și construcție înscris pe parcela cu nr. top 1662 proprietari tabulari sub B 1 și 2 au fost înscriși S.T. și soția născută B.S..

Imobilul a fost preluat în baza Decretului 32/1950 cu titlu de naționalizare în favoarea Statului Român

Din actele de stare civilă depuse de reclamantă rezultă că S.T. a decedat la data de 4.06.1969. La data decesului acestuia a rămas în viață S.L., soție, decedată la rândul său la data de 13.09.1970.

S.T. a avut ca soră pe S.E., căsătorită C., decedată în anul 1980. C.E. a avut o singură fiică, reclamanta.

Reclamanta justifică calitatea de moștenitor doar a unchiului său S.T., nu și a soției acestuia S.S., având în vedere regulile devoluțiunii legale reglementate de Codul Civil.

Instanța de fond a pus în discuția părților și a dispus efectuarea unei drese către Camera Notarilor Publici Cluj, care a comunicat copiile certificatelor de moștenitor 867/1969 prin care s-a dezbătut masa succesorală după S.T. și certificat de moștenitor 819/1971, prin care s-a dezbătut masa succesorală după S.S.A. soția lui S.T. .

Prin certificatul de moștenitor 867/1969 s-a stabilit calitatea de unic moștenitor a defunctului S.T. a soției S.S.A. soție supraviețuitoare și moștenitoare testamentară reținându-se că prin declarații autentice notariale, inclusiv a lui C.E., frați și surorile defunctului au renunțat la moștenire.

Tribunalul a constatat că reclamanta nu justifică calitatea de moștenitoare după mătușa sa S.S.A., prin certificatul de moștenitor 819/1971, stabilindu-se calitatea de moștenitor a acesteia în favoarea altor persoane.

Susținerile reclamantei că în cuprinsul certificatului de moștenitor nu s-a avut în vedere imobilul, obiect al notificării sale, au fost apreciate de tribunal ca neavând relevanță.

Tribunalul a apreciat însă relevant faptul că prin declarație autentică cuprinsă în certificatul de moștenitor antecesoarea sa, a pierdut calitatea de moștenitoare a fratelui său și nu mai justifică calitatea de persoană îndreptățită în condițiile legii 10/2001

Faptul că mama sa a renunțat la succesiunea fratelui său, nu justifică admiterea cererii chiar dacă dezbateră succesiunii nu a avut loc și cu privire al imobilul în litigiu.

În acest sens, sunt și interpretările Înaltei Curți de Casație și Justiție, în Decizia RIL 11/2008, tot cu privire la aplicarea unei legi de retrocedare a bunurilor confiscate de regimul anterior, care a stabilit că potrivit dispozițiilor art. 696 din Codul civil, eredele care renunță la succesiune este considerat că nu a avut niciodată această calitate, titlul de moștenitor fiind desființat cu efect retroactiv, moștenitorul fiind considerat ca o persoană străină de moștenire.

De aceea, cel care renunță la succesiune nu intră în categoria persoanelor care sunt moștenitori, el neputând dovedi această calitate întrucât, în acest caz, nu este vorba de neacceptarea succesiunii în condițiile art. 700 din Codul civil și care este doar prezumat de lege ca renunțator, ci, dimpotrivă, se dovedește cu certitudine (declarație notarială) că nu este moștenitor, dat fiind faptul că a renunțat expres la succesiune.

Prin efectul renunțării, moștenitorul este socotit că nu a fost niciodată moștenitor, iar vocația sa succesorală este retroactiv desființată.

Regula indivizibilității patrimoniului succesoral conferă același caracter indivizibil și opțiunii succesore care nu poate fi condiționată de aspectul cantitativ al patrimoniului succesoral. Renunțarea vizează atât bunurile existente în succesiune la data decesului, cât și cele care, eventual, ar intra în succesiunea respectivă.

Raportat la această constatare, tribunalul a apreciat că nu mai există nici un interes din partea reclamantei în a se analiza și pronunța asupra cererii formulate de reclamantă, având ca obiect constatarea preluării imobilului de către Statul Român fără titlu.

Pentru aceste considerente, tribunalul, în temeiul art. 26 din Legea nr. 10/2001, apreciind că reclamanta nu a făcut dovada calității sale cerută de dispozițiile Legii nr.10/2001, a respins acțiunea civilă extinsă, formulată de reclamanta C.L.L., în contradictoriu cu Municipiul Cluj-Napoca și Primarul Municipiului Cluj-Napoca având ca obiect Legea nr. 10/2001.

Împotriva acestei sentințe, reclamanta C.L.L. a declarat recurs, în termen legal, solicitând instanței admiterea acestuia, modificarea hotărârii atacate în sensul admiterii acțiunii așa cum a fost formulată, precum și obligarea pârâtului intimat la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, reclamanta a învederat instanței că hotărârea criticată este nelegală, fiind dată cu aplicarea greșită a legii, motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.pr.civ.

În opinia reclamantei recurente, obiect al acceptării sau renunțării îl reprezintă doar drepturile și bunurile care se află legal în patrimoniul defunctului la data exprimării opțiunii succesore.

În speță, în anul 1969, la data întocmirii certificatului de moștenitor nr. 867/1969 când defuncta C.E. și-a exprimat opțiunea de renunțarea la succesiunea după defunctul S.T., imobilul în litigiu nu se găsea în patrimoniul defunctului deoarece era întabulat ca proprietar Statul Român, astfel încât antecesoarea reclamantei nu a renunțat la succesiune.

Instanța de fond a dat o interpretare greșită dispozițiile art. 4 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, deoarece prevederile conținute în art. 696 și art. 700 C.civ., cu caracter general, nu își găsesc aplicarea conform principiului de drept specialia generalibus derogant. Prin notificarea nr. 2180/09.11.2001 prin care reclamanta a solicitat restituirea în natură a imobilului în litigiu, reclamanta a înțeles să accepte succesiunea celor doi defuncți.

În mod greșit instanța de fond a reținut că reclamanta nu justifică calitatea de moștenitor după defuncta S.S.A. deoarece descendenții renunțătorului pot veni la moștenire în nume propriu în

condițiile art. 698 C.civ., astfel încât în virtutea dreptului de acrescământ, partea renunțătorului profită coerezilor care au acceptat succesiunea.

Pârâtul intimat Municipiul Cluj-Napoca, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului ca nefondat și, în consecință, menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică.

În susținerea poziției procesuale, pârâtul intimat a arătat că în mod corect și cu respectarea dispozițiilor legale, tribunalul a reținut că reclamanta nu justifică calitatea de moștenitoare, având în vedere principiul indivizibilității patrimoniului succesoral.

Pârâtul intimat, Primarul Mun.Cluj-Napoca, deși legal citat, nu și-a delegat reprezentant în instanță și nu a depus întâmpinare prin care să-și exprime poziția procesuală.

Analizând sentința criticată prin prisma motivelor de recurs invocate și a apărărilor formulate Curtea, în temeiul art. 304^l C.pr.civ., reține următoarele:

Prin notificarea înregistrată sub nr. 2180/09.11. reclamanta C.L.L. a solicitat restituirea în natură a imobilului situat în Cluj-Napoca, str. B., nr. 35, înscris în CF nr. 9589, nr. top. 1662 constând din casă și teren, iar în cazul în care restituirea în natură nu este posibilă, acordarea de despăgubiri bănești conform Legii nr. 10/2001. În cuprinsul notificării, reclamanta a arătat că este moștenitoare legală a proprietarilor tabulară S.T. și S. care au decedat, în calitate de nepoată de frate.

Prin Dispoziția nr. 5187/18.12.2009 emisă de Primarul mun. Cluj-Napoca s-a respins notificarea nr. 2180/09.11.2001 formulată de reclamantă pentru imobilul înscris inițial în CF nr. 9589, nr.top. 1662, situat în Cluj-Napoca, str. B., nr. 35, deoarece revendicatoarea nu a făcut dovada calității de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001, nefăcând dovada calității de moștenitoare după foștii proprietari tabulari ai imobilului.

Conform C.F. nr. 9589 Cluj, A+1, nr. top. 1662 constând din casă, curte și grădină în situat în str. A., nr. 55, în suprafață de 252 stjp. a fost întabulat dreptul de proprietate, în părți egale, în favoarea lui S.T. și soția născută B.S. prin încheierea de C.F. nr. 3649/08.03.1938.

În baza Decretului nr. 92/1950 privitor la naționalizarea unor imobile și a extrasului din tabelul anexă, asupra imobilul mai sus arătat, s-a întabulat dreptul de proprietate, cu titlu de drept naționalizare, în favoarea Statului Român, în administrarea Sfatului Popular al orașului Cluj.

Ulterior, prin încheierea de CF nr. 98/06.01.1976, în baza planurilor de împărțire pe apartamente, imobilul mai sus menționat s-as dezlipit din C.F. nr. 9589 și s-a împărțit în: imobilul cu nr.top.nou 1662/1 constând în casă și teren în suprafață de 157 mp. transcris în CF col.nr. 127112 și imobilul cu nr.top. nou 1662/2, teren în str. B., nr. 35, în suprafață de 750 mp., transcris în CF nr. 127114, în favoarea Statului Român și în administrarea operativă a mun.Cluj-Napoca.

În consecință, imobilul mai sus descris a fost preluat în mod abuziv de Statul Român și face obiectul Legii nr.10/2001, conform prevederilor art.2 lit.a din acest act normativ.

S.T. a decedat la data de 04.06.1969, așa cum rezultă din certificatul de deces.

Conform certificatului de moștenitor nr. 867/24.10.1969 emis de Notariatul de Stat Județean Cluj, moștenitoarea defunctului S.T. este S.S.A., în calitate de soție supraviețuitoare și moștenitoare testamentară. În cuprinsul acestui act se menționează că au renunțat la succesiune – sunt decăzuți din succesiune conform art. 700 C.civ.-, numiții: S.N., S.I., C.E., M.M., H.M. și S.S., toți frați și surori ai defunctului.

S.S.A. a decedat la data de 13.09.1970..

Potrivit certificatului de moștenitor nr. 819/15.10.1971 emis de Notariatul de Stat Județean Cluj, moștenitorii defunctei S.S.A. sunt: M.L., B.M. și O.M.L., în calitate de legatari.

S.T. a fost fratele numitei S.E., căsătorită C., care a fost mama reclamantei și care a decedat la data de 22.10.1980, așa cum reiese din actele de stare civilă.

Art. 696 C.civ. prevede că eredele ce renunță este considerat că nu a fost niciodată moștenitor.

Așadar, titlul de moștenitor al renunțătorului este desființat cu efect retroactiv, moștenitorul fiind considerat ca o persoană străină de moștenire.

Potrivit art. 698 C.civ., eredele renunțător nu poate fi reprezentat niciodată. Dacă renunțătorul este singur în gradul său, sau dacă coerezii săi renunță, copiii lor vin la succesiune în virtutea propriului lor drept, pentru părți egale.

În consecință, partea renunțătorului profită coerezilor săi, fără voia lor, indiferent dacă acceptarea coerezilor s-a făcut înainte sau după renunțarea comoștenitorului, deoarece acceptarea succesiunii este indivizibilă. Dacă renunțătorul este singur în grad succesibil, moștenirea trece în cadrul devoluțiunii legale la moștenitorii subsecvenți.

În speță, așa cum s-a arătat, toți frații și toate surorile defunctului S.T., în calitate de colaterali privilegiați, au renunțat la succesiunea acestuia, prin declarații autentice date în fața fostului notariat de stat, astfel încât la succesiunea acestuia pe lângă soția supraviețuitoare S.S.A. are vocație concretă și reclamanta, descendenta renunțătoarei C.E., în calitate de nepoată de soră a defunctului, care vine în concurs cu soția supraviețuitoare.

Critica recurenței referitoare la faptul că obiect al renunțării îl reprezintă doar drepturile și bunurile care se află legal în patrimoniul defunctului la data exprimării opțiunii succesorală astfel încât antecesoarea sa nu a renunțat la succesiune cu privire la imobilul în litigiu, nu poate fi primită deoarece regula indivizibilității patrimoniului succesoral conferă același caracter indivizibil și actului juridic de opțiune succesorală care nu poate fi condiționat de aspectul cantitativ al patrimoniului succesoral. Renunțarea la moștenire reprezintă manifestarea de voință a moștenitorului prin care acesta declară că înțelege a nu se folosi de drepturile succesorală pe care vocația sa i le conferă astfel încât renunțarea vizează atât bunurile existente în patrimoniul lui *de cuius* la data decesului, cât și cele care eventual ar intra în viitor în patrimoniul defunctului. În acest sens actul de opțiune succesorală este indivizibil deoarece succesibilul are dreptul să opteze între a renunța sau accepta moștenirea, dar în întregul ei, astfel încât nu are posibilitatea de a accepta o anumită parte a moștenirii și de a renunța la o altă parte.

Potrivit art. 4 alin. 3 și alin. 4 din Legea nr. 10/2001, succesibili care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi. De cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la Cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire.

Prin urmare, reclamanta care nu a acceptat moștenirea defunctului S.T., dar nici nu a renunțat la ea, prin formularea notificării în baza Legii nr. 10/2001, în temeiul textului legal mai sus citat, a fost de drept repusă în termenul de acceptare a succesiunii acestui defunct pentru imobilul situat în Cluj-Napoca, str. B., nr. 35, înscris inițial în CF nr. 9589 Cluj, nr.top.1662, astfel încât în mod greșit tribunalul a făcut aplicarea prevederilor legale mai sus citate.

Așa cum s-a arătat, soția defunctului S.T. a decedat la data de 13.09.1970, ulterior decesului defunctului ei soț, iar potrivit regulilor devoluțiunii legale a moștenirii, reclamanta nu justifică calitatea de moștenitoare a defunctei S.S.A. întrucât nu are vocație succesorală legală concretă și mai mult decât atât, conform certificatului de moștenitor, moștenitorii acesteia sunt alte persoane fizice decât reclamanta în calitate de legatari, astfel că soluția tribunalului este legală și corectă din acest punct de vedere.

Pentru aceste considerente de fapt și de drept, Curtea, în temeiul art. 312 alin. 1 și alin. 3 raportat la art. 304 pct. 9 C.pr.civ., va admite în parte recursul declarat de reclamanta C.L.L. împotriva sentinței civile nr. 264 din 16 martie 2011 a Tribunalului Cluj, pe care o va casa în parte cu privire la soluția dată plângerii reclamantei având ca obiect calitatea reclamantei de persoană îndreptățită la

acordarea de măsuri reparatorii în baza Legii nr. 10/2011 pentru cota de proprietate a defunctului S.T., din imobilul situat în Cluj-Napoca, str. B., nr. 35, înscris inițial în CF nr. 9589 Cluj, nr. top. 1662 și, în aceste limite va dispune trimiterea cauzei pentru rejudecare pe fond la Tribunalul Cluj, menținând restul dispozițiilor din sentință în ceea ce privește respingerea plângerii reclamantei având ca obiect constatarea calității de persoană îndreptățită după defuncta S.S.A..

În rejudecare, tribunalul va soluționa plângerea reclamantei ținând seama de calitatea de persoană îndreptățită la acordarea de măsuri reparatorii în baza Legii nr.10/2011 pentru cota de proprietate a defunctului S.T., din imobilul situat în Cluj-Napoca, str. B., nr. 35, înscris inițial în CF nr. 9589 Cluj, nr. top. 1662 și va decide dacă este posibilă restituirea în natură a imobilului litigios, iar în caz contrar, se va pronunța asupra măsurilor reparatorii solicitate de reclamantă. (Judecător Anca-Adriana Pop)

**Indemnizație de trei salarii de bază, raportat la salariul de bază avut în luna anterioară pensionării.
Cadru didactic. Îndreptățire**

***Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr.
1914 din 30 mai 2011***

Prin sentința civilă nr. 2103 din 10.12.2010 a Tribunalului Maramureș, a fost respinsă acțiunea civilă formulată de reclamanta B.M. în contradictoriu cu pârâții Inspectoratul Școlar Județean Maramureș și Liceul Teoretic „Petru Rareș” Târgu Lăpuș.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut cu prioritate, temeiul art. 137 Cod procedură civilă, excepția lipsei calității procesual pasive invocată de pârâțul Inspectoratul Școlar Județean Maramureș, că este neîntemeiată, deoarece prerogativele conferite acestuia de art. 25 din Legea nr. 128/1997 de a exercita atribuții de îndrumare și control a învățământului preuniversitar și abilitarea de a participa la stabilirea salarizării personalului didactic din învățământul preuniversitar conform art. 49 și următoarele din același act normativ, legitimează calitatea procesuală pasivă a acestui pârât.

Reținând însă că acesta nu are calitatea de ordonator de credite la nici un nivel în raport cu reclamanta, urmează ca hotărârea ce se va pronunța în cauză să fie doar opozabilă pârâtului.

Referitor la fondul cauzei s-a reținut că reclamanta a fost cadru didactic la unitatea școlară pârâtă, iar la data de 01.07.2010 conform deciziei nr. 240528/29.07.2010 eliberată de Casa Județeană de Pensii Maramureș s-a pensionat.

Potrivit art. 37 lit. e din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Învățământ 2003-2004 coroborat cu art. 50 din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel Național 2007-2010 și a art. 37 lit. e din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Învățământ 2007-2008 salariații care se pensionează la vârsta standard primesc o indemnizație.

Conform art. 236 alin. 4 Codul muncii, contractul colectiv de muncă constituie legea părților, iar potrivit art. 243 alin. 1 executarea contractului colectiv de muncă este obligatorie pentru părți.

În prezent însă, potrivit dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar: „începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi nu se mai acordă ajutoare sau, după caz, indemnizații la ieșirea la pensie, retragere ori la trecerea în rezervă”.

Așadar în privința dreptului reprezentând indemnizația stabilită în art. 37 lit. e din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Învățământ 2003-2004 coroborat cu art. 50 din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel Național 2007-2010 și a art. 37 lit. e din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Învățământ 2007-2008, sunt incidente dispozițiile legale mai sus enunțate,

respectiv art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar.

Posibilitatea acordării drepturilor solicitate de reclamantă, poate fi pusă în discuție după data de 31.12.2010, în situația în care acest termen prevăzut de Legea nr. 118/2010 nu va fi prelungit pe cale legislativă sau nu va interveni o altă măsură legislativă similară, deoarece dreptul în discuție s-a născut la momentul pensionării și poate fi valorificat în termenul general de prescripție.

Având în vedere cele de mai sus, acțiunea a fost respinsă.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta B.M. solicitând modificarea hotărârii în vederea admiterii acțiunii așa cum a fost formulată.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenta a arătat în esență că prin Legea 118/2010 nu se puteau abroga dispozițiile din Contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul Inspectoratului Școlar al Județului Maramureș pe anii 2008-2009, care constituie legea părților. S-a mai precizat că la data pensionării sale (01.07.2010) Legea 118/2010 nu era în vigoare.

În recurs s-au depus înscrișuri.

Examinând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs invocate (care pot fi încadrate în motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă), Curtea de Apel reține următoarele:

Așa cum corect a constatat prima instanță, reclamanta a fost cadru didactic la unitatea școlară pârâtă, iar la data de 01.07.2010, conform deciziei nr. 240528/29.07.2010 eliberată de Casa Județeană de Pensii Maramureș, s-a pensionat.

Potrivit art. 36 lit. e) din Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivelul ISJ Maramureș pe 2008-2009 „salariații care se pensionează la limită de vârstă sau în condițiile art. 127 alin. (3) din Legea nr. 128/1997 primesc o indemnizație de cel puțin 3 salarii de bază, raportat la salariul de bază avut în luna anterioară pensionării”. Conform art. 9 alin. (1) din contract, acesta a fost încheiat pe o durată de un an și a intrat în vigoare de la data înregistrării la DMPS, respectiv 11.11.2008. În temeiul alin. (2) din același articol, deoarece nu a fost denunțat de niciuna dintre părți, contractul s-a prelungit pe o perioadă de un an, fiind astfel în vigoare la data pensionării recurente.

Contrar celor reținute de instanța de fond, Legea 118/2010 nu este incidentă în cauză, întrucât fiind publicată în Monitorul Oficial nr. 441 din 30 iunie 2010, a intrat în vigoare în data de 03.07.2010 conform art. 12 alin. (1) din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, iar recurenta s-a pensionat în data de 01.07.2010.

În consecință, aplicând Legea 118/2010 anterior intrării sale în vigoare, instanța de fond a încălcat principiul neretroactivității legii civile, prevăzut de art.15 alin. (2) din Constituție, în cauză fiind incident motivul de recurs prevăzut de art.304 pct. 9 Cod procedură civilă.

Pentru aceste considerente și având în vedere și dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea 130/1996 (care, deși în prezent este abrogată, guvernează raporturile dintre părți) conform cărora executarea contractului colectiv de muncă este obligatorie pentru părți, în temeiul art. 312 alin. (1) și (3) Cod procedură civilă se va admite în parte recursul declarat de reclamanta B.M. împotriva sentinței civile numărul 2103 din 10.12.2010 a Tribunalului Maramureș, care va fi modificată în parte în sensul că se va admite în parte acțiunea formulată de reclamanta B.M. în contradictoriu cu pârâtul Liceul Teoretic „Petru Rareș” Târgu Lăpuș și se va obliga pârâtul la plata către reclamantă a indemnizației de pensionare în cuantum de trei salarii de bază din luna anterioară pensionării.

Se vor menține dispozițiile de respingere a acțiunii împotriva pârâtului Inspectoratul Școlar Județean Maramureș întrucât raportul de drept procesual nu se poate lega valabil decât între titularii dreptului ce rezultă din raportul de drept material dedus judecății, respectiv raporturile de muncă. Cum inspectoratele școlare județene sunt organe deconcentrate în subordinea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, cu atribuții clar prevăzute în art. 142 din Legea nr. 84/1995 cu modificările și

completările ulterioare, printre care cea de a coordona încadrarea unităților de învățământ cu personal didactic necesar, neavând în schimb calitatea de angajator în sensul art. 10 și 14 C. muncii, între inspectoratul școlar și cadrele didactice nu se nasc raporturi de muncă. Acestea iau ființă între directorul unității de învățământ și cadrele didactice, potrivit art. 11 alin. 5 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, întrucât angajarea pe post se face de către directorul unității de învățământ, pe baza deciziei de repartizare semnată de Inspectoratul școlar general.

Pe de altă parte, potrivit art. 167 din Legea învățământului, finanțarea instituțiilor de învățământ preuniversitar de stat se face descentralizat prin bugetele consiliilor județene sau prin bugetele locale ale unităților administrative teritoriale în a căror rază teritorială își desfășoară activitatea, repartizarea fondurilor, fiind dispusă prin hotărârea consiliului județean sau a celui local, fiecare unitate de învățământ întocmindu-și bugetul propriu, situație în care Inspectoratul Școlar Județean nu poate fi obligat la plata drepturilor salariale.

Având în vedere aceste precizări, trebuie observat că printre atribuțiile stabilite de art. 142 din Legea învățământului nr. 84/1995 în sarcina inspectoratelor școlare nu se regăsesc unele privind salarizarea personalului didactic sau angajarea efectivă a acestuia. Doar atribuțiile enumerate la lit. b) (asigură aplicarea legislației în organizarea, conducerea și desfășurarea procesului de învățământ) și g) (coordonează încadrarea unităților de învățământ cu personal didactic necesar, în conformitate cu prevederile Statutului personalului didactic) se apropie de problematica derulării raporturilor de muncă ale cadrelor didactice, însă nu într-un mod suficient de specific pentru a putea justifica în speță calitatea procesuală pasivă a pârâtului Inspectoratul Școlar Județean. Astfel, nu există vreo formă de implicare efectivă a acestui pârât în încheierea contractului individual de muncă al cadrului didactic cu unitatea de învățământ, iar repartizarea personalului didactic la diversele unități de învățământ, făcută de acest pârât, nu reprezintă decât o condiție prealabilă încheierii contractului de muncă. Nu se poate spune că ar exista o legătură de cauzalitate suficient de calificată între această repartizare și faptul neacordării unor drepturi salariale. (Judecător Laura Dima)

În același sens, a se vedea și Decizia nr. 1925 din 30 mai 2011.

Neîndeplinirea procedurii de citare cu pârâtul la prima instanță. Casare cu trimitere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1920 din 30 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 3765 din 08.11.2010 a Tribunalului Cluj 0, a fost admis în parte acțiunea civilă formulată de reclamanta R.R. împotriva pârâtelor Parchetul de pe langa Tribunalul Cluj și Casa Județeană de Pensii Cluj și în consecință:

A fost obligat pârâtul Parchetul de pe langa Tribunalul Cluj, să recalculeze drepturile cuvenite reclamantei cu includerea în indemnizația brută lunară a sporului de 50% începând cu data de 01.08.2007 și până la zi și să comunice adevărurile conținând aceste date Casei Județene de Pensii Cluj.

A fost obligată pârâta Casa Județeană de Pensii Cluj să emită o nouă decizie de pensionare în favoarea reclamantei, cu luarea în considerare a sporului de 50% .

A fost obligată pârâta Casa Județeană de Pensii Cluj să achite reclamantei sumele de bani reprezentând diferența dintre pensia achitată efectiv și cea rezultată în urma recalculării de mai sus pentru perioada 01.08.2007 și până la zi. Fără cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că reclamanta a avut calitatea de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda, fiind pensionată cu pensie de serviciu.

Prin prezenta acțiune, aceasta a solicitat includerea sporului de 50% reprezentând spor de risc și suprasolicitare neuropsihică, în calculul pensiei cuvenite, având în vedere că Decizia 21/2008 a

I.C.C.J. a statuat că acest spor li se cuvine tuturor magistraților aflați în activitate, precum și a sporului de stabilitate de 15% convenit procurorilor. Or, ținând cont de prevederile acestei decizii precum și de prevederile OUG 100/2007 coroborat cu art. 85 al.1 din Legea 303/2004, pensia convenită reclamantei ar trebui reactualizată și prin includerea acestor sporuri.

Prin Legea nr.601/2004 de aprobare, cu modificări, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.24/2004, aplicarea dispozițiilor art.28 alin.(4), devenit alin.(5), a fost extinsă și la toți judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și la toți procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fără a se face vreo distincție între categoria de magistrați care participă la soluționarea cauzelor privind faptele de corupție și magistrații cu atribuții specifice îndeplinirii funcției de procurori sau judecători în toate celelalte cauze.

Fiind sesizat cu examinarea acestui caz inadmisibil de diferențiere a indemnizațiilor stabilite pentru magistrați, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin Hotărârea nr. 185 din 22 iulie 2005, a constatat existența unei discriminări directe prin aplicarea prevederilor textelor de lege menționate și a propus Ministerului Justiției inițierea unui proiect de act normativ de modificare a acelor prevederi, în vederea eliminării diferenței de tratament salarial, care a creat o inegalitate evidentă între cele două categorii de magistrați cu pregătire și responsabilități identice.

Ca urmare a demersului legislativ, inițiat pe baza constatării acestei discriminări a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr.27 din 29 martie 2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de magistrați și de personal din sistemul justiției, pentru eliminarea inegalității ce s-a creat, fiind reglementate unitar salarizarea și celelalte drepturi ale judecătorilor, procurorilor, magistraților-asistenți și ale personalului asimilat acestora.

Până la adoptarea și intrarea în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, însă, aplicarea textelor de lege constatate discriminatorii prin hotărârea la care s-a făcut referire a creat o inegalitate vădită între nivelul indemnizațiilor acordate magistraților, în contradicție cu principiul egalității cetățenilor în fața legii, consacrat în art. 16 alin. (1) din Constituția României, republicată, cu cel al egalității de tratament salarial pentru muncă egală, instituit prin art.23 alin.2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și cu cel al interzicerii oricărei discriminări prevăzut în art.2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și în art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De altfel, Înalta Curte de Casație și Justiție, sesizată fiind cu recurs în interesul legii, prin Decizia nr.VI din 15 ian.2007 a statuat că în aplicarea nediscriminatorie a dispozițiilor art. 11 alin. 1 din O.U.G. nr. 177/2002 și a dispozițiilor art.28 alin.4 din O.U.G. nr.43/2002, modificată prin O.U.G. nr.24/2004, modificată și aprobată prin Legea nr.601/2004, drepturile salariale prevăzute de aceste texte de lege se cuvin tuturor magistraților.

Așadar, din tot ceea ce mai sus s-a arătat, trebuie concluzionat faptul că sporul de 50% prevăzut, este un drept salarial convenit tuturor magistraților și ca atare trebuie inclus în indemnizația de încadrare brută lunară, prevăzută de dispozițiile art.85 alin.2 din Legea 303/2004 atât în forma inițială cât și în cea modificată, astfel cum indemnizația brută lunară este definită de dispozițiile art. 19 din Ordinul nr.680/1 aug.2007.

Întrucât aceste drepturi salariale au fost recunoscute și acordate magistraților în activitate și pentru perioadele anterioare O.U.G. nr.27/2006, pentru aplicarea corectă și uniformă a legii, respectând întru-totul dispozițiile art.85 alin.2 a Legii 303/2004, se cuvine ca și pentru magistrații pensionari, aceste drepturi recunoscute și acordate să-și producă efectul în sensul ca pentru perioadele de timp neprescrise, să se emită și să se comunice Casei Județene de Pensii veniturile pe care un magistrat în activitate le-a obținut sau trebuia să le obțină, incluzând și sporul de 50%, cu atât mai mult că în acea

perioadă, în mod discriminatoriu, o parte dintre magistrați au beneficiat de acest spor, iar majoritatea celorlalți și-au câștigat acest drept prin hotărâri judecătorești.

Așadar, venitul brut avut în vedere de legiuitor la stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu a magistraților, este cel care include toate sporurile, indiferent de caracterul lor permanent sau ocazional și indiferent dacă acesta a fost acordat în mod corect o dată cu salariul sau dacă în mod discriminatoriu nu a fost acordat, dar s-a dispus acordarea acestuia prin hotărâre judecătorească.

De fapt, așa cum mai sus s-a menționat chiar înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia în interesul legii nr.XXI/2008 a stabilit că drepturile salariale, concretizate în aceste sporuri de 50% se cuvin tuturor magistraților, știut fiind că potrivit art. 329 alin.3 C.proc.civ.,dezlegarea dată problemelor de drept judecate printr-o decizie în interesul legii este obligatorie pentru instanță.

Așadar, nu este cu nimic justificat nerecunoașterea efectelor sporului de mai sus în privința stabilirii drepturilor de pensie prevăzute de art.85 alin.2 din Legea 303/2004, deoarece s-ar ajunge la o nouă discriminare prin înlăturarea fără temei legal a beneficiilor care rezultă din plata acelui spor, cum este în speță dreptul de a beneficia de o pensie raportată la indemnizația brută lunară în care potrivit dispozițiilor art. 19 din Ordinul nr.680/2007 este inclus și acest spor.

Așadar, chiar dacă reclamanta și-a încetat activitatea chiar anterior acordării sporului de 50% a indemnizației de încadrare brută lunară a magistraților specializați în urmărirea și judecarea infracțiunilor de corupție, trebuie reținut că dispozițiile art.85 alin.2 chiar în forma inițială din Legea 303/2004, se aplică unitar tuturor magistraților pensionari, legea nu prevede situații de aplicare diferite, în raport de data pensionării, astfel că de la data de 08 august 2007 și până la zi reclamanta este îndreptățită la recalcularea pensiei în raport de sporul de 50% și la plata diferențelor de pensie neacordate pentru această perioadă, instituția de la care s-au pensionat reclamanta având obligația comunicării către Casa Județeană de Pensii a veniturilor brute lunare pe care le-a realizat un magistrat în activitate la aceeași instituție pe aceeași funcție și același grad cuprinzând și sporul de 50% și de stabilitate de 15%de care magistratul trebuia să beneficieze.

Față de cele ce preced, instanța deliberând a admis în parte acțiunea formulată de reclamantă împotriva pârâților Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj și Casa Județeană De Pensii Cluj, obligându-i pe aceștia să recalculeze drepturile cuvenite reclamantei cu includerea acestui spor de 50% și să comunice adeverințele conținând aceste date celuilalt pârât, respectiv să emită o nouă decizie de pensionare pentru reclamantă cu luarea în calcul a sporului de 50% menționat în adeverințele emise de pârâtul Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj.

Totodată, instanța a mai obligat pârâta Casa Județeană de Pensii Cluj să achite reclamantei sumele de bani cuvenite reprezentând diferența dintre pensia achitată efectiv și cea rezultată în urma recalculării de mai sus pentru perioada 01.08.2007 și până la zi.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamanta R.R. și de pârâții Casa Județeană de Pensii Cluj și Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj.

Prin recursul declarat de pârâta Casa Județeană de Pensii Cluj s-a solicitat modificarea sentinței atacate și respingerea acțiunii.

În motivare, pârâta a arătat că până la apariția O.U.G. nr.100/2007, pe anii 2006-2007 actualizarea pensiilor magistraților nu a mai avut în vedere sporurile intrate în baza de calcul la acordarea pensiei.

Potrivit art.10 din O.U.G. nr.100/2007 (art.85 alin.2 din Legea nr.303/2004) „Pensiile de serviciu ale judecătorilor și procurorilor, precum și pensiile de urmaș prevăzute la art.84 se actualizează ori de câte ori se majorează indemnizația brută lunară a unui judecător și procuror în activitate, în condițiile identice de funcție, vechime și grad al instanței sau parchetelor, cu luarea în considerare, în procent, a sporurilor intrate în baza de calcul la acordarea pensiei de serviciu, precum și a sporului de vechime”.

Potrivit art.85 alin.2 în vigoare înaintea acestei date – 08.10.2007 - Pensiile de serviciu ale judecătorilor și procurorilor, precum și pensiile de urmaș prevăzute la art.84 se actualizează anual în raport cu media veniturilor brute realizate în ultimele 12 luni a judecătorilor și procurorilor în activitate.

Or, cum cele din activitate aceste sporuri nu le-au fost recunoscute, înseamnă că nici la pensie, chiar dacă ar fi să se câștige sporurile în relația cu angajatorul, nu vor putea fi luate în calcul.

Prin recursul declarat de pârâtului Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj s-a solicitat casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, urmând ca pârâtul să-și formuleze apărările în fond în fața instanței legal investită, după îndeplinirea procedurilor legale, respectiv după comunicarea acțiunii și a înscrisurilor anexă la aceasta.

În motivarea recursului pârâtul a arătat că nu a fost citat pentru nici un termen de judecată, iar sentința civilă 3765/2010 i-a fost comunicată în data de 14.02.2011.

Necitarea pârâtului, precum și judecarea pricinii cu nesocotirea principiilor contradictorialității și a dreptului la apărare atrag incidența prevederilor art.105 alin.2 C.pr.civ. și întrunirea motivului de recurs prevăzut de art.304 pct.5 C.pr.civ.

Prin recursul declarat de reclamanta R.R. s-a solicitat casarea, modificarea în tot a acestei hotărâri și în consecință admiterea contestației cu obligarea pârâtului Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj să calculeze și să comunice venitul ca bază de calcul a pensiei de serviciu, începând cu data de 1 mai 2005, care să includă și sporul de stabilitate de 15%, desigur alături de celelalte sporuri avute și acordate, cu obligarea pârâtei Casa Județeană de Pensii Cluj să calculeze pensia de serviciu, cu luarea în considerare a acestor venituri, să plătească diferența de pensie de serviciu, cu actualizată cu indicele de inflație, la data plății.

În motivare reclamanta a arătat că în esență acțiunea sa se referă la sporul de stabilitate și nu la sporul de 50 % de risc și suprasolicitare neuropsihică, la care se referă hotărârea instanței de fond.

Examinând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea de Apel reține următoarele:

Referitor la recursul declarat de pârâtul Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, se constată că deși acesta a fost chemat în judecată în calitate de pârât și a fost obligat prin sentință să emită adevăruri necesare stabilirii pensiei reclamantei, nu a fost citat pe tot parcursul judecării fondului cauzei (atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului), încălcându-i-se dreptul la apărare.

Referitor la recursul reclamantei R.R. se constată că prin acțiunea dedusă judecății aceasta a solicitat luarea în considerare la calcularea pensiei sale a sporului de stabilitate de 15 % și nu a sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică de 50 %, cum greșit s-a pronunțat prima instanță, care astfel nu a cercetat fondul cauzei cu care a fost investită.

Având în vedere aceste considerente, și reținând și faptul că obligațiile la care s-a solicitat obligarea pârâtei Casa Județeană de Pensii Cluj sunt subsidiare față de cele ale pârâtului Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și că oricum nu s-a cercetat fondul cauzei, în temeiul art. 312 alin. (1), (3) și (5) Cod procedură civilă se vor admite recursurile declarate de reclamanta R.R. și de pârâții Casa Județeană de Pensii Cluj și Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj împotriva sentinței civile numărul 3765 din 08.11.2010 a Tribunalului Cluj, care va fi casată în întregime și se va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe pentru îndeplinirea procedurii de citare cu pârâtul Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și pentru soluționarea fondului cauzei. (Judecător Laura Dima)

În același sens, a se vedea și Decizia nr. 1697 din 16 mai 2011.

Teren atribuit în folosință pe durata construcției, aflat în proprietatea Statului Român. Sistarea indiviziunii și atribuirea lui în favoarea titularilor dreptului de folosință, fără obligarea lor la plata sultei în favoarea statului. Pronunțarea unei hotărâri de obligare a prefectului la eliberarea ordinului de atribuire a terenului, în baza art. 36 alin.(3) din Legea nr. 18/1991

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1955 din 1 iunie 2011

Prin sentința civilă nr.4569/25 martie 2009, a Judecătorei Cluj-Napoca, a fost respinsă acțiunea civilă precizată și completată formulată de către reclamantii V.I. și B.P. împotriva pârâtei F.B., ca urmare a admiterii excepției lipsei capacității procesuale de folosință a acestei pârâte și s-a constatat că reclamantii V.I. și B.P. au renunțat la judecarea cererii privind includerea în masa succesorală rămasă după defuncta B.I.E., decedată la data de 27 Decembrie 2002 a bunurilor mobile, respectiv picturi și bijuterii; s-a constatat că reclamantii V.I. și B.P. au renunțat la judecarea cererilor privind constatarea nulității absolute a donației intervenite în anul 1985 între defunctele B.I.E. și fiica sa, pârâta F.B., decedată în cursul judecării cauzei, precum și a donației intervenite în anul 2002 între aceasta din urmă și pârâțul F.S. junior, cu privire la imobilul situat în localitatea Siofok-Ungaria; s-a constatat că reclamantii reconvenționali F.S. senior și F.S. junior au renunțat la judecarea cererii reconvenționale privind includerea în masa succesorală rămasă după defuncta B.I.E. decedată la data de 27 Decembrie 2002 a bunurilor mobile, respectiv tablouri, picturi, gravuri, sculpturi, mobilă, vase, tacâmuri, covoare, haine de blană, bijuterii, aparatele electrocasnice, certificat de acționar, precum și dreptul de concesiune asupra a 4 locuri de mormânt în Cimitirul Central și dreptul de autor după poetul B.J. și manuscrisele acestuia; a fost admisă în parte acțiunea civilă precizată, completată și extinsă formulată de reclamantii V.I. și B.P. împotriva pârâților F.S. jr. și F.S. sen. și Statul Român prin Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca și a fost admisă în parte acțiunea reconvențională formulată de reclamanta reconvențională F.B. și continuată de către F.S. jr. și F.S. sen. și s-a constatat că masa succesorală rămasă după defuncta B.I.E. decedată la data de 27 decembrie 2002 se compune din cota de 7/8 parte din imobilul casă și cota de 21/32 parte din teren, ambele imobile înscrise în C.F. nr.17.315 Cluj-Napoca, nr.top. 1225/2, imobil situat administrativ în municipiul Cluj-Napoca, strada B. nr. 38, județul Cluj, precum și din imobilul teren în suprafață de 8700 mp. evidențiat în Titlul de proprietate nr.25.880/1002/1995, în tarla 51, parcela 129, teren situat în extravilanul localității Coplean, comuna Cășeiu, județul Cluj; a fost respinsă cererea reclamantilor V.I. și B.P. privind includerea în masa succesorală rămasă după defuncta B.I.E. a imobilului casă și teren situate în localitatea Sifok-Ungaria; s-a constatat că vocație succesorală după defuncta B.I.E. au reclamantii V.I. și B.P. și pârâta F.B., în cotă de 1/3 parte fiecare, în calitate de descendenți direcți; s-a dispus sistarea indiviziunii în ceea ce privește suprafața de 8.700 mp. evidențiat în Titlul de proprietate nr.25.880/1002/1995, în tarla 51, parcela 129, teren situat în extravilanul localității Coplean, comuna Cășeiu, județul Cluj, prin atribuirea terenului în favoarea reclamantului B.P., cu obligarea acestuia la plata sultei în quantum de 500 lei, în favoarea pârâților reclamanti reconvenționali F.S. senior și F.S. junior; s-a dispus sistarea indiviziunii în ceea ce privește cota de 7/8 parte din imobilul casă și cota de 29/32 parte din teren, ambele imobile înscrise în C.F. nr. 17.315 Cluj-Napoca, nr.top.1225/2, imobil situat administrativ în municipiul Cluj-Napoca, strada B. nr.38, județul Cluj, prin atribuirea acestora în întregime în favoarea reclamantilor V.I. și B.P.; au fost obligați reclamantii V.I. și B.P., în solidar, să le plătească pârâților Statul Roman prin Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca sultă în quantum de 124.200 lei și pârâților reclamanti reconvenționali F.S. senior și F.S. junior, sultă în quantum de 214.608,33 lei, în termen de 6 luni de la data rămânerii irevocabile a sentinței; s-a dispus înscrierea în C.F. nr.17.315 Cluj-Napoca a dreptului de proprietate al reclamantilor V.I. și B.P., în cotă de 1/2 parte fiecare asupra 7/8 parte din imobilul casă și asupra cotei de 29/32 parte din teren, imobile cu nr.top. 1225/2, situate administrativ în municipiul

Cluj-Napoca, strada B. nr.38, județul Cluj; au fost compensate cheltuielile de judecată efectuate de reclamantul V.I. și B.P. și de pârâții F.S. senior și F.S. junior.

Prin decizia civilă nr. 342/16 iunie 2010 pronunțată de Tribunalul Cluj, au fost admise apelurile declarate de către reclamantul B.P. și V.I. și de pârâții F.S. senior și F.S. junior împotriva sentinței civile nr.4569 pronunțată la data de 25 martie 2009 în dosarul nr.6401/211/2007 al Judecătorei Cluj-Napoca și, în consecință, a fost schimbată în parte sentința atacată sub aspectul soluției privind sistarea stării de indiviziune cu privire la imobilul construcție și teren situat în Cluj-Napoca, str. B. nr. 38, jud. Cluj, imobil înscris în CF nr. 17.315 Cluj, top. 1225/2; s-a dispus sistarea indiviziunii succesoriale constatată în privința imobilului mai sus menționat, respectiv în privința cotei de 7/8 parte din teren și construcție; a fost atribuit imobilul în întregime reclamantilor B.P. și V.I.; au fost obligați reclamantul la plata în favoarea pârâților F.S. senior și F.S. junior a unei sulte în valoare de 221 666 lei, conform raportului de evaluare efectuat în apel, în termen de 6 luni de la rămânerea irevocabilă a deciziei; s-a dispus intabularea în favoarea reclamantilor a dreptului de proprietate asupra cotei de 7/8 parte din imobilul construcție și teren menționat anterior, în părți egale, cu titlul de moștenire și partaj; au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate; au fost respinse apelurile sub celelalte aspecte și au fost compensate cheltuielile de judecată din apel.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a reținut că, apelurile reclamantilor și pârâtului sunt fondate în parte, cu privire la aspectele privind stabilirea sultei în favoarea Statului Român.

Tribunalul a apreciat că în cauză sunt incidente dispozițiile art.36 din Legea nr.18/1991, astfel încât părțile nu datorează sultă Statului Român.

Împrejurarea că până acum nu s-a eliberat un ordin al prefectului, nu are importanță în cauză, instanța a apreciat că are competență să hotărască asupra acestei probleme, având în vedere că are plenitudinea de competență în materia fondului funciar.

Părțile implicate și-au manifestat dorința de a beneficia de restituirea terenului în condițiile art. 36 din Legea nr. 18/1991, inclusiv prin cererea de apel, tribunalul nu are motive să acorde Statului Român o sultă pentru un teren care trebuie oricum transmis în proprietatea părților cu titlu gratuit.

Referitor la apelul reclamantilor, tribunalul a constatat că judecătoria a pronunțat o soluție legală și temeinică.

În baza Legii nr. 105/1992 cu privire la raportul de drept internațional privat, art. 10, s-a dat eficiență dispozițiilor Tratatului încheiat între România și Ungaria, ratificat prin Decretul nr. 505/1958, potrivit cărora procedura succesorală și bunurile imobile sunt supuse legii statului pe teritoriul căruia se află bunurile.

În plus față de cele menționate la fond și Regulamentul nr. 41/2002 UE privind cooperarea judiciară în materie civilă prevede că acesta nu se aplică procedurii succesoriale, rămânând ca aceasta să fie reglementată în baza tratatelor bilaterale între state.

Prin urmare, instanța a reținut că imobilul din Ungaria este supus legii maghiare în baza Tratatului dintre România și Ungaria, iar pârâtul F.S. senior are, cu privire la imobilul din România, vocație succesorală, deoarece așa prevede legea română.

Referitor la apelul pârâților, tribunalul a constatat că a existat intenția de a gratifica a antecesoarei pârâților, situație în care nu mai poate fi invocată cu succes nulitatea contractului de donație, datorită lipsei cauzei, respectiv a intenției de a dona.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs pârâtul Consiliul Local al municipiului Cluj-Napoca, prin care a solicitat admiterea recursului, cu consecința respingerii apelurilor declarate de reclamant și pârâți și menținerii hotărârii instanței de fond.

În motivarea recursului, recurentul a arătat că decizia tribunalului este nelegală, deoarece cererea formulată de moștenitorii defunctei B.I.E. prin care s-a solicitat admiterea unui ordin de

atribuire în proprietate în favoarea lui B.I.E. a terenului în suprafață de 82/327-a parte din terenul înscris în CF 17315 Cluj-Napoca, are un alt regim juridic, respectiv Legea nr. 18/1991 republicată, care este lege specială. Consideră că instanța nu poate dispune printr-o acțiune pe dreptul comun restituirea cotei de teren deținută de Statul Român (2/8 parte), deoarece la data promovării acțiunii reclamantii nu aveau formulată cerere în baza Legii nr. 18/1991, prin care să fi solicitat restituirea acestui teren. Această cerere a fost formulată de moștenitorii defunctei abia în apel, fără a face dovada că au investit Primăria municipiului Cluj-Napoca cu o cerere în vederea reconstituirii dreptului de proprietate asupra cotei de teren deținută de Statul Român, anterior prezentei acțiuni.

Pârâtul a mai arătat că, trebuie sistată indiviziunea și achitate sultele ce se cuvin coproprietarilor.

În ceea ce privește Decizia nr. XX/2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, se arată că regimul terenurilor intravilane expropriate este distinct reglementat de dispozițiile Legii nr.10/2001, în condițiile în care celelalte legi ale proprietății au ca obiect terenurile aflate în patrimoniul cooperativelor agricole de producție și terenurile din intravilan atribuite în folosință veșnică sau pe durata existenței construcției și terenurile forestiere, după caz, astfel că regimul juridic al imobilului în litigiu este Legea nr. 18/1991, republicată.

Potrivit dispozițiilor art. 36 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 pot formula cerere de atribuire în proprietate a terenurilor intravilane persoanele care au primit în folosință veșnică sau în folosința pe durata construcției astfel de terenuri.

În speță, persoana îndreptățită nu poate primi în proprietate numai suprafața de teren care i-a fost acordată prin decizia administrativă prin care s-a constituit dreptul de folosință.

Prin întâmpinarea formulată, reclamantii B.P. și V.I. au solicitat respingerea recursului formulat de pârât, cu cheltuieli de judecată.

Analizând decizia pronunțată prin prisma motivelor de recurs invocate, curtea constată că recursul este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Moștenitorii defunctei B.I.E. au solicitat Prefectului, prin cererea înregistrată sub nr. 106484/22.05.2009, emiterea unui ordin pentru terenul aferent cotei de 82/327 parte din terenul înscris în C.F. 17315 Cluj. Deși cererea a fost adresată Primăriei Cluj-Napoca urmând ca aceasta să solicite Prefectului emiterea unui ordin de atribuire a terenului, cu toate acestea recurentul a promovat prezentul recurs susținând că în mod nelegal nu s-a stabilit sultă în favoarea sa pentru cota de 82/327 parte din terenul înscris în C.F. 17315 Cluj.

Prin sentința civilă 1698/03.02.2011 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, irevocabilă prin nerecurare, a fost admisă acțiunea intimațiilor și obligat recurentul să înainteze Prefectului Județului Cluj documentația pentru eliberarea ordinului de restituire în favoarea intimațiilor din prezentul recurs B.P. și V.I., F.S. senior și F.S. junior.

Din cele mai sus reținute rezultă că recurentul a ignorat dispozițiile în materie privind terenurile atribuite în folosință pe durata existenței construcțiilor respectiv dispozițiile art. 36 al. 3 din Legea nr. 18/1991 invocând situația de carte funciară. Este real că recurentul este proprietar tabular al cotei de 82/327 parte din terenul înscris în C.F. 17315 Cluj, însă în această calitate trebuie să-și asume și obligațiile legale stabilite în sarcina sa, prin legile reparatorii adoptate după instaurarea statului democratic.

Faptul că intimații nu posedă o decizie administrativă prin care să i se constituie dreptul de proprietate nu le este imputabilă acestora ci recurentului care nu a înaintat cererea organului abilitat de lege pentru eliberarea titlului.

Curtea constată că în mod legal tribunalul a aplicat dispozițiile art. 36 din Legea nr. 18/1991 și a constatat că intimații nu datorează sultă Statului Român, nefiind incident motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 9 C.Pr.Civ.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 312 C.Pr.Civ. curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de pârâțul Consiliul Local al municipiului Cluj-Napoca împotriva deciziei civile nr. 342/A/16.06.2010 a Tribunalului Cluj pronunțată în dosar nr. 6401/211/2007, pe care o va menține.

În temeiul art. 274 C.Pr.Civ. curtea va obliga recurentul Consiliul Local al municipiului Cluj-Napoca să plătească intimatului F.S. suma de 4.216 lei, cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând onorariu avocațial. (Judecător Tania Antoaneta Nistor)

Calea de atac împotriva sentinței. Acțiune în rezoluțiunea unui antecontract de vânzare-cumpărare cu privire la un teren pentru preț de 4.500 lei. Recursul, iar nu și apelul

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1959 din 1 iunie 2011

Prin sentința civilă nr. 459 din 5 mai 2009 a Judecătoriei Dragomirești, s-a admis parțial acțiunea civilă intentată de reclamantul P.M., în contradictoriu cu pârâta C.M. și în consecință, s-a dispus rezoluțiunea convenției sub semnătură privată încheiată la 5 aprilie 2008, prin care pârâta i-a vândut reclamantului un teren în suprafață de 20 ari, cu prețul de 4.000 lei; s-a dispus rezoluțiunea antecontractului de vânzare-cumpărare imobiliară autentificat în 14 martie 2008, prin care pârâta i-a vândut reclamantului terenul situat în comuna Rozavlea în locul denumit „Gura Hâlbocii” în suprafață de 1.900 mp cu prețul de 4.500 lei.

A fost obligată pârâta să îi restituie reclamantului, suma de 4.500 lei reprezentând prețul terenului.

S-au respins capetele de cerere privind restituirea sumei de 2.400 lei reprezentând dublul arvonului și a sumei de 3.400 lei reprezentând taxe notariale.

A fost obligată pârâta să îi plătească reclamantului cheltuieli de judecată parțiale în sumă de 500 lei.

Prin decizia civilă nr. 1163 din 16.12.2009 a Tribunalului Maramureș, s-a admis recursul declarat de reclamantul P.M. împotriva sentinței civile nr. 459 din 5 mai 2009 a Judecătoriei Dragomirești, care a fost casată și s-a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Pentru a hotărî astfel, instanța de recurs a reținut că în cauză se impune administrarea probelor necesare pentru elucidarea momentului inserării în convenția părților a clauzei de arvonă, la data întocmirii sau ulterior, respectiv dacă aceasta reprezintă sau nu voința părților contractante.

Prin sentința civilă nr. 753 din 7 octombrie 2010 a Judecătoriei Dragomirești, s-a admis în parte acțiunea civilă intentată de reclamantul P.M. împotriva pârâtei C.M. și în consecință, s-a dispus rezoluțiunea convenției sub semnătură privată încheiată la 5 aprilie 2008, prin care pârâta i-a promis reclamantului vânzarea unui teren în suprafață de 20 ari, cu prețul de 4.000 lei. S-a dispus rezoluțiunea antecontractului de vânzare-cumpărare imobiliară autentificat în 14 martie 2008, la Biroul Notarului Public Urda Maria, prin care pârâta i-a promis reclamantului vânzarea terenului situat în comuna Rozavlea, la locul numit „Gura Hâlbocii”, în suprafață de 1.900 mp cu prețul de 4.500 lei. A fost obligată pârâta să îi restituie reclamantului suma de 4.500 lei reprezentând prețul terenului, precum și dobânda acumulată la CEC de la data depunerii sumei în favoarea acestuia. S-au respins capetele de cerere privind restituirea sumei de 2.400 lei reprezentând dublul arvonului și a sumei de 340 lei

reprezentând taxe notariale. S-a luat act de renunțarea reclamantului la capătul de cerere privind obligarea pârâtei la plata sumei de 1.000 lei reprezentând contravaloarea recoltei.

A fost obligată pârâta să îi plătească reclamantului cheltuieli de judecată parțiale în sumă de 1.000 lei.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că la data de 5 aprilie 2008, între pârâtă și reclamant s-a încheiat o convenție sub semnătură privată a terenului suprafață de 20 ari situat în locul numit „Valea Hâlbocii”, pentru prețul de 4.000 lei. În convenție s-a inclus clauza de arvonă conform căreia „dacă P.M. și C.M. se răzgândesc, P. pierde arvonul, iar C. dă arvonul dublu înapoi, arvon 1.200 ron”.

Ulterior, la data de 14 mai 2008, între aceleași părți s-a încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare cu privire la același teren, în care prețul a fost de 4.500 lei.

Apoi, la data de 16 mai 2008, pârâta a vândut terenul în litigiu numitului F.I., cu prețul de 5.500 lei, convenție ce a făcut obiectul dosarului nr. 775/224/2008 al Judecătoriei Dragomirești, în care s-a pronunțat sentința civilă nr. 520 din 24.06.2008, în baza căreia cumpărătorul și-a înscris în cartea funciară dreptul de proprietate asupra terenului în litigiu.

Prin decizia civilă nr. 151 din 16.02.2011 a Tribunalului Maramureș, s-a admis recursul declarat de reclamantul P.M. împotriva sentinței civile nr. 753 din 7.10.2010 a Judecătoriei Dragomirești, care a fost modificată în sensul că a fost obligată pârâta să îi restituie reclamantului suma de 4.500 lei reprezentând prețul terenului cu dobânda legală în materie civilă, calculată conform O.G. nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești art. 3 alin. (3), la nivelul dobânzii de referință a Băncii Naționale a României, diminuat cu 20% începând cu data introducerii acțiunii 12.01.2009 și până la efectivă achitare.

A fost obligată pârâta să îi plătească reclamantului suma de 1.100 lei cu titlu de cheltuieli de judecată parțiale la fond.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței.

A fost obligată intimata să îi plătească recurentului cheltuieli de judecată în recurs, în sumă de 34 lei.

Pentru a decide astfel, instanța de recurs a reținut că sentința este parțial nelegală în privința neacordării dobânzii legale, calculate la suma de 4.500 lei reprezentând prețul terenului, deoarece pârâta nu a uzat de procedura ofertei reale urmate de consemnațiune.

Împotriva acestei decizii, a declarat recurs reclamantul P.M., criticând-o ca fiind nelegală și netemeinică, deoarece nu i s-au acordat cheltuielile de judecată ocazionate, precum și taxele notariale, pârâta fiind vinovată că la numai 2 zile după ce a încheiat convenția cu reclamantul, a încheiat o altă convenție cu un alt cumpărător privind același teren, dar la un preț mai mare cu 1.000 lei.

Examinând recursul, curtea reține următoarele:

Potrivit art. 299 alin. (1) Cod procedură civilă, sunt supuse recursului hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională.

Hotărârea atacată de reclamant cu recurs, a fost pronunțată la rândul ei tot în calea de atac a recursului, de un complet constituit din 3 judecători.

Prin urmare, hotărârile pronunțate legal în recurs, nu mai pot forma obiectul unui al doilea recurs, deoarece procedura civilă română nu cunoaște instituția juridică a recursului la recurs.

Așa fiind, la termenul din 1 iunie 2011, curtea a invocat din oficiu excepția inadmisibilității recursului, în baza art. 137 alin. (1) coroborat cu art. 299 alin. (1) Cod procedură civilă, excepție pe care urmează să o admită și în consecință, să respingă recursul ca inadmisibil. (Judecător Traian Dârjan)

Cerere de instituire a dreptului de retenție, pe calea ordonanței președințiale. Neîndeplinirea condițiilor

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1966 din 1 iunie 2011

Prin ordonanța președințială 415 din 20 aprilie 2011, pronunțată de Tribunalul Cluj s-a respins cererea de ordonanță președințială privind instituirea unui drept de retenție asupra apartamentului situat în Cluj-Napoca, str.A. nr. 19, jud. Cluj formulată de reclamantii C.I., C.E.T., C.S..

Pentru a pronunța această ordonanță, instanța a reținut următoarele:

Reclamanții au solicitat instanței pe cale de ordonanță președințială instituirea unui drept de retenție asupra apartamentului aflat la mansarda imobilului situat în municipiul Cluj-Napoca, str.A. nr. 19, jud. Cluj, până la soluționarea irevocabilă a cererii de chemare în judecată ce formează obiectul dosarului nr. aaa/117/2010 a Tribunalului Cluj, în cadrul căruia aceiași reclamanți, în contradictoriu cu aceiași pârâți au solicitat instituirea unui drept de retenție asupra aceluiși imobil, până în momentul în care pârâții vor achita reclamanților suma de 623.782,78 lei, reprezentând contravaloarea investiției în apartamentul menționat.

Prin sentința civilă nr. 5073/29.03.2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca a fost admisă excepția necompetenței materiale a acestei instanțe, invocată de către pârâți, declinându-se competența în favoarea Tribunalului Cluj.

Potrivit art. 581 alin. 1 Cod procedură civilă, prin ordonanță președințială se pot lua măsuri provizorii, grabnice, cu privire la păstrarea unui drept sau prevenirea unei pagube iminente, ori pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Prin Încheierea civilă nr. 4460/2011 pronunțată de către Judecătoria Cluj-Napoca în dosarul civil nr. 6043/211/2011, având ca obiect suspendare provizorie a executării silite, s-a dispus în mod irevocabil suspendarea provizorie a executării silite în dosarul execuțional nr.50/2011 al SCPEJ Adam, Dragoș și Oszoczki până la soluționarea cererii de suspendare a aceleiași executări silite formulate în cadrul contestației la executare ce formează obiectul dosarului nr. bbb/211/2011 al Judecătoriei Cluj-Napoca, care așa cum rezultă din considerentele acestei încheieri are primul termen de judecată fixat la data de 01.06.2011.

Dreptul de retenție se prezintă ca un adevărat drept real de garanție imperfect, în virtutea căruia cel care deține un bun mobil sau imobil al altcuiva, pe care trebuie să-l restituie, are dreptul să rețină lucrul respectiv să refuze deci restituirea, până ce creditorul titular al bunului îi va plăti sumele pe care le-a cheltuit cu conservarea, întreținerea ori îmbunătățirea acelui bun.

Pornind de la această definiție, tribunalul a apreciat că nu este îndeplinită condiția urgenței care să justifice instituirea dreptului de retenție pe calea ordonanței președințiale, în speță din nici o probă administrată nerezultând caracterul urgent al acestei solicitări sau producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, aceasta cu atât mai mult cu cât, executarea silită din dosarul execuțional 50/2011 al SCPEJ Adam, Dragoș și Oszoczki, privind evacuarea reclamanților din imobilul apartament situat în Cluj-Napoca, str.Argeș, nr. 19, jud.Cluj, este în prezent suspendată.

Pe de altă parte, pentru a putea fi invocat, dreptul de retenție trebuie să aibă ca suport drepturi de creanță determinate și deplin stabilite, drepturi certe și nu unele eventuale care nu au fost stabilite, cum sunt cele din prezenta speță.

Tribunalul a apreciat că s-ar putea recunoaște reclamanților un drept de retenție, pe calea dreptului comun însă, în momentul în care drepturile lor de creanță ar fi recunoscute printr-o

hotărâre judecătorească, și nu pe calea ordonanței președințiale în care instanța cercetează doar aparența dreptului.

Având în vedere toate aceste considerente, tribunalul, în temeiul art. 581 C pr civ., a respins ca neîntemeiată cererea de ordonanță președințială privind instituirea unui drept de retenție asupra apartamentului situat în Cluj-Napoca, str.A. nr.19, jud. Cluj formulată de reclamantii C.I., C.E.T., C.S..

Împotriva acestei ordonanțe au declarat recurs în termen legal reclamantii, solicitând modificarea în sensul admiterii cererii și obligării intimaților la plata cheltuielilor de judecată în fond și recurs.

În motivarea recursului recurenții au invocat nelegalitatea ordonanței prin prisma art. 304 pct. 9 Cod proc.civ., pe următoarele considerente:

Ordonanța este pronunțată în contradicție cu dispozițiile art. 581 Cod proc.civ., întrucât instanța nu a luat în considerare îndeplinirea cumulativă a tuturor condițiilor prevăzute de acest text de lege – caracterul vremelnic al măsurii, nejudecarea fondului și urgența.

Reclamanții au solicitat instituirea pe cale de ordonanță președințială a dreptului de retenție, până la soluționarea irevocabilă a recunoașterii aceluiași drept în cadrul dosarului nr. 7323/211/2010 a Tribunalului Cluj.

Ordonanța președințială este și netemeinică, întrucât din probele depuse la dosar reiese că cererea acordării dreptului de retenție în favoarea reclamanților se justifică prin aceea că aceștia nu dețin în prezent o altă locuință și nici nu sunt în măsură să și-o procure.

Este profund inechitabil să fie evacuați din apartamentul care a fost construit exclusiv prin contribuția financiară a reclamanților, înainte de a fi despăgubiți în vreun fel de către pârâți. Prin soluția adoptată, au fost încălcate principiile echității și buneii credințe, care trebuie să guverneze raporturile juridice civile.

Pârâții nu au formulat întâmpinare, însă au depus concluzii scrise, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Analizând recursul formulat prin prisma motivelor invocate, curtea constată că acesta este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Reclamanții au solicitat instituirea pe cale de ordonanță președințială a unui drept de retenție asupra unui apartament cu privire la care afirmă că a fost construit prin contribuția lor financiară exclusivă, între ei și pârâți derulându-se litigiul înregistrat sub nr. aaa/117/2010 al Tribunalului Cluj, având ca obiect instituirea dreptului de retenție asupra apartamentului pe calea dreptului comun, până la momentul când pârâții le vor restitui contravaloarea investiției.

Pârâții sunt posesorii unui titlu executoriu în baza căruia s-a dispus evacuarea reclamanților din apartament, însă executarea silită demarată în dosarul execuțional nr. 50/2011 este în prezent suspendată provizoriu, în baza încheierii civile nr. 4460/2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, până la soluționarea cererii de suspendare a aceleiași executări silită formulate în cadrul contestației la executare, ce formează obiectul dosarului nr. bbb/211/2011 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Problema de drept care se pune în prezentul litigiu este aceea dacă instituirea unui drept de retenție este susceptibilă a fi dispusă pe calea ordonanței președințiale.

Curtea apreciază că statuările primei instanțe în raport de natura juridică a dreptului de retenție, în sensul că acesta nu poate fi dispus pe calea ordonanței președințiale, sunt corecte.

Potrivit doctrinei și practicii judiciare în materie, domeniul de aplicare al ordonanței președințiale este relativ limitat, tocmai în considerarea faptului că aceasta constituie o procedură de excepție, regula fiind aceea că orice drept subiectiv devenit litigios urmează a fi ocrotit pe cale judecătorească, însă pe calea dreptului comun, cu administrare de probe în raport cu specificul fiecărei cauze.

Ordonanța președințială își găsește aplicarea în materia raporturilor de familie, locative, de vecinătate și proprietate, a executării silite.

Reclamanții și solicitarea lor nu se încadrează în niciuna din domeniile cu privire la care doctrina și jurisprudența au stabilit că procedura ordonanței președințiale este incidentă.

Desigur, odată cu evoluția societății și dreptul evoluează, astfel încât, în timp, se pot naște situații de fapt care neavând o acoperire legală se impun a fi soluționate, aici intervenind rolul instanțelor și al practicii judiciare, până la momentul în care în raport și de realitățile sociale, se adoptă și o reglementare legală.

Solicitarea reclamanților, de instituire a dreptului de retenție pe cale de ordonanța președințială, nu se circumscrie însă unei situații inedite, întrucât dreptul de retenție este o veche creație a practicii judiciare, aceeași care a stabilit că acesta nu se încadrează în sfera drepturilor cu privire la care pretinsul titular poate solicita instituirea pe calea ordonanței președințiale.

Reclamanții nu dețin în prezent o creanță certă, lichidă și exigibilă, care să le confere calitatea de creditori ai părților.

Or, dreptul de retenție este acel drept real care conferă creditorului, în același timp debitor al obligației de restituire sau de predare a bunului altuia, posibilitatea de a reține acel bun în stăpânirea sa, și de a refuza restituirea lui până când debitorul, la rândul său creditor al lucrului plătește datoria ce s-a născut în sarcina și în legătură cu lucru respectiv.

Deocamdată, reclamanților nu li s-a recunoscut în baza unui titlu executoriu un drept de creanță constând în contravaloarea investiției pretinsă a fi făcută de către aceștia la apartamentul asupra căruia solicită instituirea dreptului de retenție.

Cele trei condiții cumulative pentru admisibilitatea ordonanței președințiale nu sunt întrunite, întrucât: condiția urgenței lipsește, deoarece reclamanții nu dețin în prezent un drept împotriva părților, drept cu privire la care să fi făcut dovada că le-ar fi păgubit prin întârziere ori că s-ar produce o pagubă iminentă care nu s-ar putea repara.

Nici cerința neprejudicării fondului nu este îndeplinită, întrucât în absența unui titlu care să le recunoască reclamanților un drept de creanță în contradictoriu cu părții, drept care să constituie legătura de cauzalitate cu dreptul de retenție pretins, instanța nu se poate limita la a cerceta doar aparența dreptului, ci ar fi ținută să judece însuși fondul dreptului, pronunțându-se și asupra eventualului drept de creanță al reclamanților, împrejurare inadmisibilă în cadrul procedurii speciale a ordonanței președințiale.

Încălcarea principiilor echității și buneii credințe invocate ca motive de recurs nu pot fi analizate, în condițiile în care procedând la verificarea prealabilă a condițiilor de admisibilitate a ordonanței președințiale, s-a stabilit că acestea nu sunt întrunite.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 312 alin. 1 Cod proc.civ., recursul va fi respins ca nefondat. (Judecător Marta Vitos)

Constatarea caracterului politic al măsurii administrative privind internarea într-un detașament de muncă. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 2000 din 1 iunie 2011

Prin acțiunea formulată reclamantul F.S. a solicitat să se constate caracterul politic al măsurii administrative luate împotriva sa având ca obiect internarea în detașament de muncă în perioada 16

noiembrie 1952-26 octombrie 1959 și obligarea pârâtului - Statul Roman prin Ministerul Finanțelor Publice la plata în favoarea sa a echivalentului în lei al sumei de 110.000 Euro, cu titlu de daune morale, cu obligarea paratului la plata cheltuielilor de judecată

Prin Sentința civilă nr. 227 din 08.03.2011 pronunțată de Tribunalul Cluj s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de Statul Roman prin Ministerul Finanțelor Publice și s-a admis excepția prescripției dreptului la acțiune vizând petitul 2 din acțiune.

S-a admis în parte acțiunea civilă formulată și precizată de reclamantul F.S. și în consecință s-a constatat caracterul politic al măsurii administrative luate împotriva reclamantului F.S., având ca obiect internarea în detașament de muncă în perioada 16 noiembrie 1952 -26 octombrie 1955.

S-a respins cererea formulată și precizată de reclamantul F.S. în contradictoriu cu paratul Statul Roman prin Ministerul Finanțelor Publice privind obligarea paratului la plata daunelor morale.

A fost obligat paratul să plătească reclamantului suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut, în esență, următoarele:

Din copia fișei de evidență comunicată prin adresa nr. JR596/21.12.2010 de Ministerul Apărării Naționale coroborată cu declarațiile martorilor audiați în cauză rezulta că împotriva reclamantului a fost luată o măsură administrativă cu caracter politic având ca obiect trimiterea sa la detașament de muncă în perioada 16 noiembrie 1952 – 26 octombrie 1955.

Având în vedere aceste considerente de fapt, instanța a apreciat incidente și aplicabile în speța dispozițiile art. 4 al 2 din Legea 221/2009 potrivit cărora, persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora.

Cu privire la cererea de acordare de despăgubiri astfel cum a fost precizată de către reclamant, instanța a reținut următoarele:

Prin Deciziile nr. 1354/2010 și nr. 1358/2010 publicate în M. Of. al României nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a României a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009, precum și dispozițiile art. 5 alin. 1 lit. a teza întâi sunt neconstituționale.

Curtea Constituțională a reținut că în domeniul acordării de despăgubiri pentru daunele morale persoanelor persecutate din motive politice în perioada comunistă - există reglementări paralele, și anume, pe de o parte Decretul lege nr. 118/1990, republicat și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, iar pe de altă parte Legea nr. 221/2009.

După declararea caracterului neconstituțional a dispozițiilor art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009 reclamantul și-a precizat acțiunea pe dispozițiile art. 998-999 Cod civil, și pe dispozițiile art. 5 din CEDO.

Instanța a reținut că România a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților cetățenești prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994 care a intrat în vigoare la 20 iunie 1994. Prin urmare, pentru faptele petrecute anterior acestei date, Convenția nu produce efecte, aspect statuat în mod constant în practica CEDO, în special în cauzele pronunțate împotriva României. Atâta timp cât la momentul luării măsurii arestării și condamnării reclamantului România nu aderase la Convenție, acesta nu poate fi invocată în apărarea drepturilor anterior încălcate.

Cu privire la incidența în cauză a dispozițiilor art. 998-999 Cod civil, tribunalul a apreciat că potrivit art. 3 din Decretul nr. 167/1958 acțiunile patrimoniale sunt supuse prescripției de 3 ani.

În ceea ce privește data de la care termenul de prescripție de 3 ani a început să curgă, instanța a apreciat că data începerii curgerii este data intrării în vigoare a Decretului Lege nr. 118/1990 - 9 aprilie 1990.

Prin acesta s-a recunoscut caracterul politic al condamnărilor la care au fost supuse unele persoane în perioada de după 6 martie 1945, perioada detenției fiind considerată veche în muncă, respectiv 1 an de detenție constituie 1 an și 6 luni veche în muncă. Totodată, persoanelor condamnate politic li s-a acordat și o îndemnizație lunară de 200 lei/pe an de detenție, moment din care reclamantul dacă ar fi apreciat ca aceste măsuri nu acoperă prejudiciul produs prin condamnare, a avut posibilitatea de a solicita obligarea Statului Român prin Ministerul Finanțelor la plata de daune morale.

Raportat la considerentele mai sus invocate, tribunalul a admis în parte acțiunea civilă formulată și precizată de reclamantul F.S., a constatat caracterul politic al măsurii administrative luate împotriva reclamantului F.S., având ca obiect internarea în detașament de muncă în perioada 16 noiembrie 1952 - 26 octombrie 1955; a respins cererea formulată și precizată de reclamant privind obligarea paratului la plata daunelor morale, ca prescrisă.

În temeiul dispozițiilor art. 274 C.pr.civ a obligat paratul să plătească reclamantului suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocațial.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamantul F.S. și pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice.

1.Prin recursul declarat de reclamantul F.S. împotriva sentinței civile nr. 227/2011 a Tribunalului Cluj s-a solicitat casarea în parte a sentinței în sensul respingerii excepției prescripției dreptului material la acțiune în ceea ce privește petitul 2, cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

În motivare s-a arătat că în mod greșit a reținut instanța de fond că termenul în care se putea solicita obligarea Statului Român la plata daunelor morale curge de la data intrării în vigoare a Decretului-Lege nr. 118/1990, în mod corect acest termen curgând de la data intrării în vigoare a Legii nr. 221/2009. Sfera persoanelor care puteau beneficia de prevederile Decretului-Lege nr. 118/1990 era restrânsă, fiind lărgită prin OUG nr. 214/1999, nici unul dintre aceste acte normative nepermițând solicitarea de daune morale.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată s-a arătat că în mod greșit acestea au fost acordate numai parțial, situația în care s-a ajuns nefiind imputabilă reclamantului, culpa aparținând Statului Român care a edictat un act normativ declarat ulterior neconstituțional.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 299 și urm. C.pr.civ.

Pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice a formulat întâmpinare la recursul declarat de către reclamant solicitând respingerea acestuia ca nefondat.

În motivare s-a arătat că prin prisma declarării ca neconstituțional a art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009 prin Deciziile nr. 1354 și 1358/2010 ale Curții Constituționale, în mod corect s-a respins acțiunea formulată de reclamant având ca obiect acordarea de daune morale.

În mod neîntemeiat se apreciază că termenul de prescripției a dreptului la acțiune ar începe să curgă de la intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009, în condițiile declarării neconstituționalității textului de lege care permitea acordarea de daune morale.

S-a arătat că în mod corect au fost acordate numai parțial cheltuielile de judecată, acțiunea fiind admisă în parte.

2.Prin recursul declarat de către pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice s-a solicitat modificarea sentinței în sensul respingerii în totalitate a acțiunii reclamantului.

În motivare s-a arătat că reclamantul nu a făcut dovada formulării sau neformulării unor cereri întemeiate pe Decretul-Lege nr. 118/1990 și OUG nr. 214/1999.

Din copia livretului militar seria 032516 rezultă că în perioada 16.11.1952-26.10.1955 reclamantul a fost încorporat și a desfășurat serviciul militar la care erau obligați toți cetățenii, nefiind vorba despre o măsură administrativă cu caracter politic.

De altfel, instanța de fond nici nu a analizat acest livret militat, luând în considerare doar celelalte probe propuse de reclamant, probe care nu pot înfrânge însă evidența faptului că efectuarea stagiului militar obligatoriu într-un detașament de muncă nu poate constitui prin ea însăși o măsură administrativă cu caracter politic.

În mod nelegal a fost obligat pârâtul la plata cheltuielilor de judecată în condițiile nedovedirii petitelor din acțiunea reclamantului.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 7, art. 304¹ C.pr.civ. și art. 3 și 4 din Legea nr. 221/2009.

Reclamantul F.S. a formulat întâmpinare la recursul formulat de către pârâtul Statul Român solicitând respingerea acestuia ca nefondat.

În motivare s-a arătat că în mod corect s-a reținut de către instanța de fond că din copia fișei de evidență comunicată prin adresa nr. JR 596/21.12.2010 de Ministerul Apărării Naționale coroborată cu declarațiile martorilor audiați în cauză împotriva reclamantului a fost luată o măsură administrativă cu caracter politic având ca obiect trimiterea la detașament de muncă în perioada 16.11.1952-26.10.1955, fiind incident art. 4 alin. 2 din Legea nr. 221/2009.

Raportat la soluția de admitere în parte a acțiunii în mod corect a fost obligat pârâtul la plata cheltuielilor de judecată.

Analizând recursurile declarate de reclamantul F.S. și pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice împotriva sentinței civile numărul 227 din 8.03.2011 a Tribunalului Cluj, Curtea reține următoarele:

Având în vedere că ambele părți au declarat recurs împotriva sentinței pronunțate de tribunal se impune a se analiza cu precădere criticile formulate de pârât în cererea de recurs, contestându-se caracterul politic al măsurilor luate împotriva reclamantului, cererea de acordare a daunelor morale având caracter accesoriu.

Din actele depuse în probațiune de către reclamant, respectiv livretul militar, carnetul de muncă, fișa de evidență comunicată de Ministerul Apărării Naționale și din declarațiile martorilor audiați de către instanța de fond rezultă că reclamantul a fost încorporat în perioada 16.11.1952-26.10.1955. Fișa de evidență anexată la dosar atestă faptul că reclamantul a fost încorporat de către Comisariatul Militar al orașului Stalin, urmând a executa serviciul militar într-un detașament de muncă ca și combatant neinstruit.

Adresa nr.8210/10/2010 emisă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității confirmă faptul că reclamantul nu figurează în arhivele securității, măsura luată față de acesta fiind întemeiată pe Decretul nr.2/1950 al Prezidiului Ministerului Apărării Naționale.

Din toate probele administrate în cauză rezultă că împotriva reclamantului nu a fost luată o măsură administrativă de către organele fostei miliții sau securități, astfel cum prevede art.3 din Legea nr.221/2009, neexistând nici o faptă săvârșită de către reclamant care să îndeplinească condițiile prevăzute de art.1 alin.3 din Legea nr.221/2009 și a cărei consecință să o reprezinte măsura dispusă împotriva reclamantului, nefiind deci îndeplinite condițiile alin.2 al art.4 din legea specială pentru constatarea caracterului politic al măsurii încorporării.

În aceste condiții în mod greșit a apreciat instanța de fond că în cauză sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art.4 alin. 2 pentru a se constata caracterul politic al măsurii dispuse împotriva reclamantului, impunându-se respingerea acțiunii în întregime, soarta petitelor accesorii fiind aceeași cu cea a petitelor principale în temeiul principiului *accessorium sequitur principale*.

Având în vedere modul de soluționare al petiului principal al cererii de chemare în judecată, rămâne fără obiect și nu se mai impune a fi analizată critica reclamantului din recurs referitoare la modul greșit în care a fost soluționată excepția prescripției dreptului la acțiunea având ca obiect acordarea de daune morale, precum și cea privind cheltuielile de judecată.

Oricum, referitor la daunele morale se constată că în mod corect a apreciat instanța de fond că dreptul la acțiune este prescrist, ținându-se cont de precizarea temeiului de drept a acțiunii, respectiv art. 998, 999 C.civil.

Sunt incidente în cauză prevederile art. 8 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958, respectiv dreptul la acțiune a început să curgă în anul 1990, anul intrării în vigoare a Decretului –Lege nr.118/1990, act normativ care a reglementat drepturile persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 06.03.1945 precum și celor deportate în străinătate sau constituite în prizonieri, la acel moment nemaexistând nici o piedică în calea promovării unei astfel de acțiuni întemeiate pe dreptul comun care să aibă ca obiect repararea pagubelor pricinuite în perioada regimului comunist.

Nu se poate pune problema unei repunerii în termenul de prescripție prin intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009, Legea nr. 221/2009 fiind o lege specială care nu poate avea efecte în ceea ce privește acțiunile întemeiate pe dreptul comun. O astfel de interpretare este de natură să aducă atingere principiului securității raporturilor juridice civile, astfel cum acesta rezultă din art.6 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instituția repunerii în termenul de prescripție având caracter excepțional. O eventuală repunere în termenul de prescripție trebuie să rezulte în mod expres din lege, în cauză nefiind aplicabile și nefiind de altfel invocate condițiile generale în materie de repunere în termenul de prescripție reglementate de art.19 din Decretul nr.167/1958.

Pentru aceste motive, în temeiul art.312 alin.1 și 3 C.pr.civ. Curtea va admite recursul declarat de către pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice împotriva sentinței civile numărul 227 din 8.03.2011 a Tribunalului Cluj, pe care o modifica în sensul că se va respinge în întregime acțiunea formulată de reclamant, urmând a respinge recursul declarat de reclamant împotriva aceleiași sentințe. (Judecător Anamaria Câmpean)

Clauză de confidențialitate. Temei juridic și termen de prescripție

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1996 din 1 iunie 2011

Prin Sentința civilă nr. 4240 din 6 decembrie 2010, a Tribunalului Cluj, au fost respinse ca nefondate excepțiile invocate de pârâții Ministerul Justiției și Curtea de Apel Cluj.

A fost admisă cererea formulată de reclamanta A.A.C. în contradictoriu cu pârâții Curtea de Apel Cluj, Ministerul Justiției și Ministerul Economiei și Finanțelor București, astfel cum a fost precizată. Au fost obligați pârâții să calculeze și să plătească reclamantei drepturile reprezentând sporul de confidențialitate de 15%, actualizate cu indicele de inflație, începând cu data de 12.11.2006 și până la data de 11.11.2009. A fost obligat pârâtul de rând 1 să efectueze mențiunile corespunzătoare în carnetul de muncă al reclamantei. A fost obligat pârâtul de rând 3 să aloce fondurilor necesare plății drepturilor salariale neîncasate.

S-a luat act de renunțarea reclamantei la judecată față de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării București.

S-a luat act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

În ceea ce privește excepția inadmisibilității, excepția prescripției extinctive a dreptului material la acțiune pentru sporul de confidențialitate aferent perioadei anterioare datei de 19.11.2007 și excepția lipsei de interes pentru perioada ulterioară datei de 12.11.2009, invocate de pârâții Ministerul Justiției și Curtea de Apel Cluj, care se impune a fi analizate cu prioritate conform art. 137 alin. 1 C.pr.civ., instanța le-a respins pentru următoarele considerente:

Prin Deciziile nr. 819, 820 și 821 pronunțate de Curtea Constituțională la data de 03.07.2008 s-a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 5.496/100/2007 al Curții de Apel Cluj - Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și în Dosarul nr. 7.980/99/2007 al Tribunalului Iași - Secția civilă și s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

În speță, nu se pune însă problema substituirii unui act normativ cu alte norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative, ci se solicită a se verifica dacă nu există o discriminare de fapt între angajații din sistemul public, prin acordarea sporului de confidențialitate în favoarea unor categorii, fără a exista criterii de natură să ofere egalitate de tratament tuturor celor potențial îndreptățiți la plata sporului. Or, această posibilitate și, totodată, obligație de verificare, este instituită în sarcina judecătorilor naționali prin dispozițiile art. 20 alin. 2 din Constituția României, care consacră prevalența reglementărilor internaționale mai favorabile în materia drepturilor și libertăților cetățenilor.

În ceea ce privește celelalte excepții, prin precizarea de acțiune formulată în cauză reclamanta a arătat că își restrânge pretențiile la perioada noiembrie 2006 - noiembrie 2009.

Având în vedere faptul că art. 4 alin. 1 din Anexa VI a Legii nr. 330/2009 a recunoscut în mod expres dreptul judecătorilor (inclusiv) de la curțile de apel la acordarea sporului de confidențialitate, tribunalul apreciază că în speță este incident cazul de întrerupere a cursului prescripției reglementat de art. 16 alin. 1 lit. a din Decretul nr.167/1958, astfel că reclamanta beneficiază de un nou termen de prescripție pentru recuperarea drepturilor neacordate și care nu erau prescrise la data intrării în vigoare a legii de 12.11.2009.

Ca urmare a precizării formulate, în mod evident rămâne fără obiect excepția lipsei de interes a solicitării de acordare a sporului după data mai sus menționată.

Pentru toate acestea, au fost respinse excepțiile invocate de pârâți.

Pe fondul cauzei, analizând actele dosarului, instanța a reținut următoarele:

Reclamanta A.A.C. face parte din personalul din unitățile de justiție, fiindu-i impusă prin lege o obligație profesională imperativă, specială și specifică, de confidențialitate (art. 99 lit. d din Legea nr. 303/2004 și art. 4 alin. 1 din Legea nr.303/2004 raportat la art. 15 din Codul deontologic adoptat prin Hotărârea C.S.M nr.328/2005, art. 78 alin. 1 din Legea nr. 567/) care se îndeplinește în cadrul executării raporturilor de muncă.

Potrivit prevederilor alin. 1 al art. 3 din O.G. nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, pentru păstrarea confidențialității în legătura cu informațiile clasificate, în funcție de certificatul/avizul de securitate deținut, cadrele militare în activitate, militarii angajați pe baza de contract și personalul civil din Ministerul Apărării Naționale beneficiază de un spor lunar de până la 15% din solda lunară, respectiv din salariul de bază.

De asemenea, prin art. 15 alin. 1 din O.G. nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, se prevede că sporul de confidențialitate se acordă funcționarilor publici din aparatul de lucru al Guvernului în cuantum de până la 15% din salariul de bază, precum și funcționarilor publici din cadrul Administrației Prezidențiale, Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, Ministerului Afacerilor Externe, Ministerului Integrării Europene, direcțiilor subordonate ministrului delegat pentru comerț din cadrul Ministerului Economiei și Comerțului, Consiliului Legislativ. Prin alin.(2) al respectivului act normative se prevede că categoriile de funcționari publici, cuantumul sporului de confidențialitate și condițiile de acordare se stabilesc, în limitele prevăzute de lege, prin actul administrativ al ordonatorului principal de credite, cu încadrarea în cheltuielile de personal prevăzute în bugetul aprobat.

Apoi, O.G. nr. 9/2001 a reglementat acordarea sporului de confidențialitate de până la 30% calculat la salariul de baza brut, în favoarea anumitor categorii de personal din cadrul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (art. 13), iar Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor prevede acordarea sporului pentru personalul numit prin actul administrativ al ordonatorului principal de credite, cu încadrarea în cheltuielile de personal prevăzute în bugetul aprobat, în cuantum de până la 15% din salariul de bază.

Sporul menționat este acordat și personalul contractual din aparatul de lucru al Guvernului și al Ministerului Integrării Europene, precum și personalul contractual din instituțiile și autoritățile publice (art. 13 din O.U.G. [nr. 123/2003](#) și art. 13 din O.G. [nr.10/2007](#)).

Pentru perioada solicitată prin cererea de chemare în judecată, sporul de confidențialitate nu era prevăzut de actele normative care reglementau salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției și respectiv cele ale personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției.

Conform Directivei 2000/EC/78 privind crearea cadrului general în favoarea tratamentului egal privind ocuparea forței de muncă și condițiile de angajare (*aquis*-ul comunitar în domeniul prevenirii și combaterii discriminării), directivă care a stat la baza adoptării Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în vederea definirii și constatării discriminării directe, tratamentul diferențiat trebuie analizat prin prisma unor persoane aflate în situații doar comparabile, iar nu neaparat în situații similare.

Or, prin însăși natura sa, activitatea judiciară desfășurată de reclamantă implică administrarea și contactul cu informații confidențiale (unele chiar clasificate sau secrete de serviciu), constând, de exemplu, în datele cu caracter personal ale justițiabililor și colegilor de serviciu (art. 2 alin. 4 și alin. 5 din Legea nr. 677/2001), sesizările adresate organelor statului (de pildă, cele făcute conform art. 18 lit. c din Legea nr. 108/1999), veniturile salariale, protecția minorilor, secretul bancar, secretul economic, drepturile de proprietate intelectuală etc.

Reclamanta nu îndeplinește o funcție de demnitate publică (numită sau aleasă), or, nefiind demnitar public, se află în aceeași situație ca și restul personalului din unitățile bugetare căruia i-a fost recunoscut dreptul la sporul de confidențialitate.

Toate persoanele din cadrul personalului din unitățile bugetare, inclusiv reclamanta, sunt parte a unui raport juridic de muncă guvernat de Codul muncii, toate prestează o muncă și, ca efect al acestor premise, se supun obligației de confidențialitate, indiferent de categoria socio-profesională (funcția deținută).

Obligația și prestația de confidențialitate reprezintă cauza juridică expresă și indiscutabilă a obligației sinalagmatice și a contraprestației unității bugetare de plată a drepturilor salariale (a sporului, în sensul art. 155 din Codul muncii), corelative îndeplinirii prestației de confidențialitate de către reclamantă. Dacă nu ar exista o contraprestație a părților de plată a sporului salarial corespunzătoare îndeplinirii obligației sinalagmatice de confidențialitate, această din urmă obligație ar fi nulă absolut ca fiind lipsită de cauză juridică.

Ca atare, legiuitorul, instituind obligația sinalagmatică profesională (de muncă) de confidențialitate în sarcina reclamantei, implicit și de drept a instituit și o obligație de plată (o contraprestație salarială), pe cale de analogie a legii (deci obligația de plată este implicită, lacunar fiind doar aspectul privind cuantumul procentual al acestui drept salarial). În caz contrar, ar fi încălcate și principiile constituționale privind nediscriminarea, dreptul la plată egală pentru muncă egală, dreptul la salariu pentru munca prestată (potrivit art.16 alin. 1 și art. 41 alin. 2 din Constituție, prevederi dezvoltate de art. 5, art. 6 și art.154 din Codul muncii).

Principiul egalității de tratament în salarizare implică recunoașterea acelorași obiective și elemente de salarizare tuturor persoanelor aflate într-o situație comparabilă. Deci, toate persoanele care se află în aceeași situație a depunerii unei activități în muncă cu efectul juridic al executării obligației de confidențialitate, trebuie să li se recunoască, pentru unul și același element faptic generator de drept salarial, același element salarial: sporul de confidențialitate. Din moment ce reclamanta este într-o situație identică (nu doar comparabilă) cu restul personalului din unitățile bugetare sub aspectul prestării unei munci în mod continuu sau succesiv, cu efectul identic al executării în mod egal și nediferențiat al aceleiași obligații de confidențialitate la fel ca și restul personalului, rezultă că reclamanta nu poate fi tratată diferit, în mod discriminatoriu față de restul personalului, prin refuzul acordării sporului de confidențialitate.

În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție în Secțiile Unite prin Decizia nr. 46/2008 dată cu ocazia recursului în interesul legii promovat și publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 495 din 16.07.2009, prin care a reținut că sporurile la salariul (indemnizația) de bază *“trebuie să fie acordate tuturor salariaților indiferent de posturile și funcțiile pe care le ocupă și de domeniul în care își desfășoară activitatea atât timp cât lucrează efectiv în condițiile prescrise de legea care reglementează plata sporurilor respective.*

Acest lucru se referă și la sporul de confidențialitate care trebuie acordat tuturor celor care gestionează secrete de stat și secrete de serviciu, indiferent că lucrează în administrația publică, centrală sau locală, în justiție sau în aparatul Parlamentului.

Acceptând teza propusă de procurorul general prin recursul în interesul legii s-ar ajunge la o situație discriminatorie în sensul dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, republicată, ale art. 1-3 din Ordonanța Guvernului [nr. 137/2000](#), republicată, și ale art. 1 din [Protocolul 12](#) adițional la [Convenția europeană a drepturilor omului și libertăților fundamentale](#), întrucât nu se constată existența unei justificări legitime, obiective și rezonabile”, concluzionând că “În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 99 alin. (1) lit. d) din [Legea nr. 303/2004](#) privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 16 alin. (1) și (2) din Codul deontologic al magistraților, și ale art. 78 alin. (1) din [Legea nr. 567/2004](#) privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, modificată și completată, raportat la art. 9 din Codul deontologic al acestora, constată că judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți, precum și personalul auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de confidențialitate de 15%, calculat la indemnizația brută lunară, respectiv salariul de bază brut lunar”.

Or, dezlegarea dată de Înalta Curte acestei probleme de drept este obligatorie pentru instanțele judecătorești, conform art. 329 alin. 3 teza finală din Codul de procedură civilă.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul a apreciat ca fiind fondată prezenta cerere și, pe cale de consecință, a obligat pârâții de rând 1-3 să calculeze și să plătească reclamantei drepturile reprezentând sporul de confidențialitate de 15% pentru perioada 12.11.2006 - 11.11.2009.

De asemenea, conform art. 161 alin. 4 raportat la art. 78 alin. 1 din Codul muncii, sumele datorate vor fi actualizate în funcție de indicele de inflație până la data plății efective.

În temeiul art. 3 din Decretul nr. 92/1976, actualizat, pârâta de rând 1 a fost obligată la efectuarea cuvenitelor menționi în carnetul de muncă al reclamantei.

Conform art. 6 din H.G. nr. 652/2009, art. 30 raportat la anexa 2 din același act normativ, pârâțul Ministerul Finanțelor Publice a fost obligat la alocarea fondurilor necesare plății drepturilor salariale al reclamantei.

Reclamanta A.A.C. prezintă personal în fața instanței a arătat că înțelege să renunțe la judecată față de pârâțul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

Ținând cont de atitudinea procesuală a reclamantei, precum și de dispozițiile art.246 din Codul de procedură civilă (aplicabile în speță în temeiul art. 291 din Codul muncii), potrivit cărora „reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, fie verbal în ședință, fie prin cerere scrisă”, instanța a dat eficiență actului de dispoziție al părții și a luat act de renunțarea la judecată.

În temeiul art. 291 Codul muncii raportat la art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă, s-a luat act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs pârâții Curtea de Apel Cluj, Ministerul Justiției, Ministerul Finanțelor Publice.

Prin recursul declarat de pârâta Curtea de Apel Cluj s-a solicitat modificarea sentinței în sensul admiterii doar în parte a acțiunii reclamantei, respectiv doar în ceea ce privește plata actualizată a sporului de confidențialitate în cuantum de 15% aferent perioadei 01.10.2007-11.11.2009.

În motivarea recursului pârâta a arătat că raportat la data înregistrării acțiunii – 19 noiembrie 2010 – este evident că prescripția dreptului la acțiune al reclamantei pentru orice sume aferente unor intervale de timp anterioare lunii octombrie 2007 este deja împlinită. Or, instanța a obligat-o la plata către reclamantă a sporului de confidențialitate de la data de 12.11.2006 și până la 11.11.2009.

Legea nr. 330/2009, publicată în Monitorul Oficial nr.762 din 12 noiembrie 2009 prevede un nou sistem de salarizare pentru personalul din sistemul bugetar, inclusiv pentru personalul instanțelor judecătorești, aplicarea ei urmând a se face din momentul precizat de art.47 și conform prevederilor art. 29-40 din lege precum și a art. 4 alin.1 și 49-52 din Anexa VI la lege.

Faptul că prin Legea nr. 330/2009 s-a acordat un spor de confidențialitate nu constituie o recunoaștere a dreptului la sporul de confidențialitate solicitat de reclamantă și pentru trecut, pentru a avea semnificația atribuită de instanța de fond.

Dreptul la sporul de confidențialitate a fost recunoscut unui număr de judecători, anterior Legii nr.330/2009, prin hotărâri judecătorești, însă aceste hotărâri au efecte doar pentru părțile pe care ele le vizează.

Sporul de confidențialitate instituit de Legea nr.330/2009 s-a acordat, conform prevederilor legii, de la data intrării ei în vigoare, deci pentru viitor, și nu există în lege prevederile care să trimită la recunoașterea dreptului și pentru perioada anterioară.

Prin recursul declarat de pârâțul Ministerul Finanțelor Publice București, reprezentat prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj a solicitat casarea sentinței atacate, să se admită excepția de necompetență materială a Tribunalului Cluj în soluționarea cererii și să se decline competența la Curtea de Apel București, iar pe fond să se respingă acțiunea ca inadmisibilă și neîntemeiată.

În dezvoltarea motivelor de recurs pârâtul arată că deși acțiunea a fost înregistrată în contradictoriu și cu Ministerul Economiei și Finanțelor, procedura de citare a fost îndeplinită cu Ministerul Finanțelor Publice, iar soluția a fost dată în contradictoriu cu Ministerul Economiei și Finanțelor, persoană care în fapt nu există, existând așadar doar Ministerul Finanțelor Publice și care nu are nici o atribuție legală de plată a unor drepturi salariale ale persoanelor care au raporturi de serviciu cu alte instituții și autorități publice.

Având în vedere dispozițiile art.18 din Legea nr. 330/2009 pârâtul apreciază că acțiunea reclamantei nu este de competența Tribunalului Cluj.

Consideră că promovarea acțiunii este inadmisibilă având în vedere că reclamanta nu a parcurs căile de control prealabile prevăzute de Legea nr. 330/2009.

Netemeinicia acțiunii o apreciază prin prisma faptului că pe de o parte, pentru perioada anterioară datei de 19.11.2007 acțiunea este prescrisă, iar pe de altă parte, această excepție operează chiar dacă reclamanta a precizat că înțelege să-și restrângă pretențiile la perioada noiembrie 2006-noiembrie 2009.

Prin recursul declarat de pârâtul Ministerul Justiției s-a solicitat casarea sentinței atacate, cu constatarea că acțiunea este prescrisă pentru perioada anterioară datei de 19.11.2007, iar pe fond respingerea cererii de chemare în judecată ca nefondată.

În motivare pârâtul arată că un prim motiv de recurs incident în cauză este cel prevăzut de art. 304 pct. 9 al art. 304 din C.pr.civ., potrivit căruia hotărârea este lipsită de temei legal.

Pronunțându-se asupra cererii cu care a fost investită, instanța a admis cererea cu ignorarea dispozițiilor care reglementează instituția prescripției extinctive a dreptului la acțiune în sens material.

Așadar, solicită instanței de recurs să observe că stabilirea obligației de plată în sarcina pârâților pentru o perioadă în care pretențiile corespunzătoare nu mai pot fi valorificate cu succes, întrucât s-a depășit termenul de prescripție de 3 ani stabilit prin Decretul nr. 167/1958, precum și de art. 283 din Codul muncii, raportat la momentul introducerii cererii de chemare în judecată este total greșită.

Instanța a reținut în mod greșit că prin adoptarea Legii nr. 330/2009, care a reglementat acordarea sporului de confidențialitate, a operat o întrerupere a cursului prescripției. Este absurd a se considera că prin reglementarea unui spor printr-un act normativ operează o întrerupere a cursului prescripției prin recunoașterea dreptului de către debitor. Mergând pe acest raționament ajunge la concluzia că acordarea oricărui spor dă dreptul beneficiarilor să introducă o cerere de chemare în judecată prin care să solicite acest spor pe o perioadă de trei ani anterior adoptării legii. Este evident că nu acesta este sensul dispozițiilor legale referitoare la întreruperea cursului prescripției extinctive.

Recurentul solicită să se observe că deși instanța de fond a reținut starea de discriminare în care s-ar afla reclamantii, totuși nu a ținut cont de deciziile Curții Constituționale.

Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției și constată că prevederile art.1, art.2 alin.3 și art.27 alin.1 din OUG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea s-ar desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative neavute în vedere de legiuitor la adoptarea actelor normative considerate discriminatorii”.

De asemenea, învederează faptul că prin Deciziile 1325/4 decembrie Curtea Constituțională a statuat că „...*OUG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea s-ar desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege,*

considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”.

Deși instanța de fond a reținut că reclamanta-intimată nu a solicitat instituirea unor norme juridice nou, solicită instanței să observe că prin acordarea unor drepturi salariale neprevăzute de legislația în vigoare tocmai acest lucru se realizează, și anume crearea unor norme pe cale judiciară.

Pârâtul arată că în cauză nu se poate pune problema existenței unei discriminări a intimaților în raport cu alte categorii profesionale și că, anterior intrării în vigoare a legii salarizării unitare, nu există nici un act normativ în vigoare care să prevadă ori să garanteze dreptul la sporul de confidențialitate pentru personalul din sistemul justiției, începând cu 12 noiembrie 2009, așa cum a arătat, a intrat în vigoare legea salarizării unitare care reglementează acordarea sporului de confidențialitate, stabilind modul de calcul al acestuia.

Menționează că, confidențialitatea apare ca o atribuție de serviciu normală, compensarea salariului nefiind o condiție de validitate a acestei obligații. Ea presupune îndatorirea părților de a nu transmite date sau informații de care au luat cunoștință în timpul derulării raporturilor de muncă. În nici un caz sistemul de salarizare nu este conceput după „principiul” potrivit căruia fiecărei obligații a salariatului derivată din raportul specific de muncă îi corespunde un drept.

Un alt motiv de recurs incident în cauză este cel prevăzut de art.304 pct.4 din C.pr.civ., conform căruia se poate cere casarea unei hotărâri în situația în care instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești.

Față de obiectul acțiunii, instanța de fond ar fi trebuit să constate că, asemenea altor categorii profesionale, intimata-reclamantă este salariată în temeiul unei legi speciale, care stabilește în mod exhaustiv drepturile salariale și alte drepturi de care aceasta beneficiază, neputând acorda alte drepturi decât dacă cele prevăzute expres în favoarea acesteia, astfel cum nici alte categorii profesionale nu pot beneficia de drepturile prevăzute de legea specială pentru salarizarea magistraților.

Prin urmare instituirea acestor drepturi în beneficiul unei categorii profesionale salarizate de la bugetul de stat și neprevăderea, ori prevederea în alt quantum, în beneficiul altei categorii profesionale reprezintă o problemă de legiferare, este vorba despre opțiunea legiuitorului, întrucât numai el are dreptul să reglementeze criteriile de determinare a quantumului indemnizațiilor sau al salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat, precum și a sporurilor sau adaosurile la indemnizațiile și salariile de bază și drept urmare doar legiuitorul este cel care poate aprecia și stabili dacă și ce creșteri se acordă anumitor categorii de salariați.

Or, în cazul de față obligarea Ministerului Justiției și a celorlalți pârâți la plata unor sume reprezentând un spor de confidențialitate de 15% constituie o adăugare la textul de lege, o încălcare a atribuțiilor conferite puterii judecătorești.

Menționează că pronunțarea unei hotărâri prin care să se acorde drepturi salariale peste cele prevăzute expres de lege a fost considerată de Curtea Constituțională ca depășire a puterii judecătorești.

Examinând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea reține că recursurile sunt fondate în parte, având în vedere considerentele ce vor fi expuse în continuare:

Ministerul Finanțelor Publice, prin recursul declarat, a invocat neîndeplinirea procedurii de citare în fața primei instanțe, precum și excepțiile necompetenței teritoriale a instanței și a inadmisibilității în raport de procedura de contestare reglementată prin dispozițiile art. 18 din Legea nr. 330/2009.

În ceea ce privește primul aspect, Curtea constată că procedura de citare a pârâtului recurent în fața instanței de fond s-a realizat cu respectarea prevederilor art. 87 C.pr.civ., faptul că recurentul pârât

a fost chemat inițial în judecată și citat în cauză ca Ministerul Economiei și Finanțelor s-a datorat schimbării denumirii și reorganizării acestei instituții în timp.

Excepția necompetenței primei instanțe și a inadmisibilității nu pot fi primite, în cauză nefiind incidente prevederile Legii nr. 330/2009 în condițiile în care acțiunea dedusă judecății nu se întemeiază pe acest act normativ. De altfel reclamanta și-a precizat acțiunea în sensul că solicită acordarea sporului de 15%, calculat până la data de 11.11.2009, data intrării în vigoare, în ceea ce privește personalul din justiție, a Legii nr. 330/2009.

Pe fondul cauzei cu referire la criticile formulate de recurentul Ministerul Justiției, vizând lipsa de temei a acțiunii reclamanților, se constată că acestea sunt nefondate, având în vedere dispozițiile Deciziei nr. 46 din 15 decembrie 2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție asupra recursului în interesul legii - obligatorie conform art. 329 C.proc.civ, prin care s-a stabilit că, judecătorii, procurorii, magistrații asistenți și personalul auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de confidențialitate de 15%, calculat la indemnizația brută lunară, respectiv salariul de bază brut lunar.

Nu se poate reține că prima instanță ar fi încălcat atribuțiile conferite puterii judecătorești, anume, că ar fi adăugat la lege prin obligarea la plata sporului de 15% în favoarea reclamantului.

Sentința pronunțată are bază legală și este expresia activității instanței de aplicare a legii, anume, a dispozițiilor enunțate în cuprinsul ei.

S-a mai invocat prin motivele de recurs Decizia nr. 821/2008, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției și a constatat că prevederile art.1, art. 2 alin. 3 și art. 27 alin.1 din O.U.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea s-ar desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative neavute în vedere de legiuitor la adoptarea actelor normative considerate discriminatorii, soluția pronunțată nu ar fi putut fi decât de respingere a acțiunii.

Trebuie subliniat faptul hotărârea atacată nu se bazează pe prevederile OG nr. 137/2000, astfel că rămân fără suport criticile aduse sub acest aspect.

Este adevărat că, prin Decizia nr. 838/27 mai 2009 Curtea Constituțională a constatat existența unui conflict de natură constituțională între autoritatea judecătorească pe de o parte și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte.

Numai că, însăși Curtea Constituțională în decizia de mai sus a reținut faptul că, decizia pe care o pronunță în soluționarea conflictului juridic de natură constituțională nu poate produce nici un efect cu privire la valabilitatea deciziilor deja pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în exercitarea atribuțiilor consacrate de art. 329 C.pr.civ.

Prin aceste considerente, s-a dat valoare principiului separației puterilor în stat, recunoscând lipsa de efect a hotărârii pronunțate de Curtea constituțională asupra hotărârii pronunțate de o instanță de judecată, această instituție neavând competența de a cenzura legalitatea unei hotărâri judecătorești.

Recursurile pârâților se găsesc a fi fondate sub aspectul incidenței motivului de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.pr.civ., în ceea ce privește calculul termenului de prescripție.

Astfel potrivit dispozițiilor art. 3 din Decretul nr. 167/1958, termenul de prescripție este de 3 ani astfel că, raportat la data introducerii acțiunii în fața primei instanțe 19.11.2010, drepturile reprezentând sporul de confidențialitate se cuvin a fi acordate reclamantei începând cu data de 19.11.2007.

Contrar susținerilor primei instanțe, acordarea sporului de confidențialitate prin dispozițiile art. 4 alin.1 din Anexa VI a Legii nr. 330/2009, nu poate avea semnificația întreruperii termenului de

prescripție în sensul prevederilor art. 16 alin. 1 lit. a din Decretul 167/1958, neavând semnificația unei recunoașteri a dreptului pretins, dimpotrivă, abia de la data intrării în vigoare a acestui act normativ sporul de confidențialitate fiind legiferat pentru categoria profesională din care face parte reclamanta, acordarea lui pe perioada anterioară datei de 11.11.2009 având la bază o altă cauză.

Așa fiind, având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 și 3 C.pr.civ., Curtea va admite în parte recursurile declarate de pârâți, cu consecința modificării în parte a sentinței atacate în sensul respingerii cererii reclamantei de plată a drepturilor reprezentând sporul de confidențialitate de 15% pentru perioada anterioară datei de 19.11.2007, ca fiind prescrisă.

Vor fi menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Cheltuieli de judecată nu au fost solicitate. (Judecător Ioana Rozalia Magzarosi)

Cerere de lămurire a dispozitivului sentinței. Dispozitiv clar, cuprinzând toate datele necesare stabilirii cuantumului drepturilor acordate reclamanților. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1991 din 1 iunie 2011

Prin cererea înregistrată la data de 12.10.2010 pe rolul Tribunalului Cluj, reclamanții A.L. ș.a. au solicitat instanței lămurirea dispozitivului sentinței nr. 104/16.01.2009, a Tribunalului Cluj, în sensul indicării cuantumului sumelor convenite fiecărui reclamant în parte, menționând că această lămurire este necesară în dosarul execuțional înregistrat la executorul judecătoresc.

În drept, reclamanții au invocat prevederile art. 281¹ și urm. cod procedură civilă.

Prin sentința civilă nr. 4003/22.11.2010, pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis cererea formulată de reclamanții A.L. ș.a., în contradictoriu cu pârâta SC O.P. SA București.

S-a dispus lămurirea dispozitivului sentinței civile nr. 104/16.01.2009 a Tribunalului Cluj, în sensul că a fost obligată pârâta să achite reclamanților A.L. și urm. suma de 1580 lei pentru fiecare și reclamanților R.R. și urm. suma de 960 lei pentru fiecare.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut dispozițiile art. 281 (1) C.proc.civ. și ale art. 281¹ alin. 1 C.proc.civ. și, comparând minuta și dispozitivul sentinței menționate ca și pretențiile solicitate de către reclamanți prin acțiunea introductivă, a admis cererea formulată de către reclamanți, lămurind dispozitivul sentinței civile nr. 104/16.01.2009 a Tribunalului Cluj, în sensul menționat în dispozitiv.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta S.C. O.P. S.A., solicitând admiterea recursului, cu consecința respingerii cererii de lămurire a dispozitivului formulată de reclamanți; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului s-a arătat că instanța de judecată a încălcat prevederile art. 281¹ alin. 2 C.proc.civ., conform căruia: "instanța de judecată va rezolva cererea de urgență, prin încheiere data în camera de consiliu, cu citarea părților." Instanța s-a pronunțat în mod eronat prin "sentința" în condițiile în care prevederile legale impun ca aceasta să se pronunțe prin încheiere asupra cererii de lămurire a dispozitivului.

Mai arată recurența că instanța de judecată a admis în mod greșit cererea de lămurire a dispozitivului în temeiul art. 281¹ alin. 1 C.proc.civ.

Apreciază recurența ca cererea reclamanților nu se încadrează în prevederile acestui articol întrucât conform art. 281¹ alin. 1 "în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii părțile pot cere instanței să lămurească dispozitivul",

Însă în speța dedusa judecății reclamantii au solicitat lămurirea dispozitivului sentinței în sensul ca instanța ca acorde sumele determinate, în cuantumul solicitat prin cererea introductivă de chemare în judecată.

Consideră recurenta că o astfel de cerere nu poate face obiectul unei cereri de lămurire a dispozitivului. Prin sentința de fond instanța de judecată a acordat un drept determinabil constând în contravaloare aprovizionare toamna iarnă pentru perioada solicitată de reclamant, neînțelegând să analizeze și să acorde sume efective ca obiect determinat. Nici în fața instanței de fond și nici în fața instanței de recurs nu s-a pus în discuția părților veridicitatea cuantumului solicitat de reclamant, dacă este corect sau nu calculat, nu s-a administrat niciun probatoriu în acest sens.

Cu toate că instanța a acordat prin sentința de fond doar un drept determinabil, reclamantii nu au înțeles să formuleze recurs împotriva sentinței sub acest aspect, aceea fiind, din punctul de vedere al recurenteii calea legală în care reclamantii ar fi putut invoca aspectele invocate prin cererea de lămurire a dispozitivului.

Recurenta învederează faptul că suma reprezentând contravaloare aprovizionare toamna iarnă pe anul 2005 este greșit calculată și acordată de instanța. Astfel, conform calculelor făcute de departamentul de plăți al societății O.P., suma aferentă anului 2005, desigur în cazul în care parata este obligată la plată, ar fi 410 lei și nu 480 lei cum a fost solicitată și acordată. Aceste aspecte însă legate de calcul sau de cuantumul sumelor solicitate, nu au fost puse în discuția părților, în regim de contradictorialitate și nu s-a administrat niciun material probator în acest sens.

Intimații reclamantii, legal citați, nu s-au prezentat în instanță și nu au formulat întâmpinare cu privire la recursul declarat.

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate Curtea reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 281¹ cod procedură civilă: „În cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori acesta cuprinde dispoziții potrivnice, părțile pot cere instanței care a pronunțat hotărârea să lămurească dispozitivul sau să înlăture dispozițiile potrivnice”.

La aliniatul 2 al aceluiași articol se prevede că „Instanța va rezolva cererea de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților.”

Într-adevăr se constată că instanța de fond s-a pronunțat asupra cererii formulate de reclamant prin „sentință” și nu prin „încheiere”, astfel cum prevăd dispozițiile art. 281¹ alin. 2 cod procedură civilă, însă Curtea apreciază că acest aspect nu este de natură a conduce la nulitatea hotărârii pronunțate de prima instanță, întrucât nu se poate reține că în acest mod recurentei pârâte i s-a produs vreo vătămare.

Curtea apreciază ca fiind întemeiate criticile recurenteii cu privire la fondul cauzei, în sensul că cererea reclamantilor nu se încadrează în prevederile art. 281¹ alin. 1 cod procedură civilă.

Curtea constată că *prin sentința civilă nr. 104/16.01.2011, pronunțată de Tribunalul Cluj* pârâta SC O.P. SA București a fost obligată să achite reclamantilor sumele reprezentând aprovizionarea de toamnă – iarnă pentru perioada octombrie 2005-noiembrie 2007, pentru reclamanta R.R. suma pentru anii 2005-2006 și pentru reclamantii H.M.G. și V.A. pentru perioada octombrie 2005-octombrie 2006, toate actualizate cu indicii de inflație la data plății. A fost obligată pârâta să achite reclamantilor suma de 1500 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut că pentru a pretinde drepturile arătate în acțiune, reclamantii trebuie să aibă calitatea de salariați ai societății pârâte la nivelul lunii octombrie a anilor 2005, 2006 și 2007, iar din copiile carnetelor de muncă, s-a constatat că reclamanta R.R. a avut calitatea de salariat al O.P. în anul 2005 și până în noiembrie 2006; reclamanta V.A. a fost concediată de pârâtă în aprilie 2007, astfel încât nu poate pretinde adaosul pentru acest an; reclamantul

H.M. Gheorghe a fost și el concediat în aprilie 2007, astfel încât nu a fost analizată pretenția lui decât pentru anul 2006.

Cât privește adaosul salarial pentru luna octombrie a celor trei ani, tribunalul a constatat că această pretenție este întemeiată pe art. 176 alin. 1 și 2 din CCM care prevede că în luna octombrie pentru aprovizionarea de toamnă-iarnă, salariații vor beneficia de câte o suplimentare a drepturilor salariale sub forma unui adaos în formă fixă, al cărui cuantum este la nivelul salariului minim pe ramură care pentru anii 2005 și 2006 a fost negociat la 480 lei, respectiv la 620 lei pentru anul 2007, potrivit art. 130 alin.4 CCM inițial, respectiv modificat. Or, această dispoziție cuprinsă în CCM este obligatorie pentru părți, potrivit art. 7 alin.2 și art. 30 din Legea nr. 130/1996, respectiv art. 243 alin. 1 din Codul Muncii.

Având în vedere că în considerentele sentinței civile sunt arătate criteriile de stabilire a drepturilor bănești convenite reclamanților, iar dispozitivul cuprinde toate datele necesare care să permită executarea hotărârii Curtea apreciază că, în speță, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 281¹ Cod procedură civilă.

În cadrul procedurii reglementate de dispozițiile legale citate instanța poate interpreta măsurile dispuse prin hotărârea a cărei lămurire se solicită, în scopul înlăturării dificultăților ivite în faza de executare a acestora.

Cum din dispozitivul și considerentele sentinței rezultă toate datele necesare stabilirii cuantumului drepturilor acordate reclamanților, Curtea apreciază că în mod greșit a reținut instanța de fond incidența în cauză a dispozițiilor art. 281¹ Cod procedură civilă.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1-3 cod procedură civilă, raportat la dispozițiile art. 304 pct. 9 cod procedură civilă, Curtea va admite recursul declarat de pârâta S.C. O.P. S.A. și va modifica în tot hotărârea atacată în sensul că va respinge cererea privind lămurirea dispozitivului sentinței civile nr. 104/16.01.2009 a Tribunalului Cluj formulată de reclamanți. (Judecător Georgeta Luminița Tîlvăr)

Autoritate de lucru judecat. Acțiune în grănițuire și revendicare. Hotărâre judecătorească prin care s-a stabilit linia de graniță între alte proprietăți. Inexistență

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1689 din 12 mai 2011

Prin acțiunea civilă înaintată instanței reclamanta L.P. a solicitat în contradictoriu cu pârâții P.J.F.N. și P.J.D.C. a se dispune următoarele:

- *stabilirea liniei de hotar dintre terenul proprietatea reclamantei înscris în CF 15428 Baia Mare, - nr. top 3034/5/1/1 și nr. top 3034/5/1/2 și terenul proprietatea pârâților înscris în CF 15799 Baia Mare – nr. top 2995/1/1/2;*
- *obligarea pârâților să-și mute gardul despărțitor dintre cele două proprietăți pe aliniamentul ce se va stabili în cuprinsul lucrării de expertiză sub sancțiunea daunelor cominatorii de 100 lei/zi, începând ca data punerii în executare a hotărârii judecătorești;*
- *obligarea pârâților să-i lase reclamantei în deplină proprietate și pașnică folosință suprafața de 44 mp, înscrisă în CF 15428 Baia Mare, nr. top 3034/5/1/2, cu cheltuieli de judecată.*

Prin sentința civilă nr. 3682/18.06.2008 Judecătoria Baia Mare a admis în parte acțiunea civilă formulată de reclamanta L.P. în contradictoriu cu pârâții: P.J.F.N., P.J.D.C. și în consecință :

A stabilit linia de hotar dintre imobilul teren proprietatea reclamantei identificat în CF nr. 15428 Baia Mare, nr. top 3034/5/1/2 și nr. top 3034/5/1/1/3, și imobilul teren proprietatea pârâților identificat în CF nr. 15798 Baia Mare, cu nr. top 2995/1/1/1 și în CF nr. 15799 Baia Mare, cu nr. top 1995/1/1/2 și nr. top 2995/1/1/3/1, pe aliniamentul DC din anexa 1 a raportului de expertiză efectuat în cauză de expert tehnic, judiciar ing. F.I., raport ce face parte integrantă din hotărârea judecătorească.

A obligat pârâții să-i lase reclamantei în deplină proprietate și pașnică folosință, suprafața de 44 mp, menționată în aceeași lucrare de expertiză pe laturile A, B, C, D.

A obligat pârâții să-și mute gardul despărțitor dintre cele două proprietăți, amplasat pe aliniamentul D-A, A-B, B-C.

A respins cererea reclamantei privind obligarea pârâților la plata daunelor cominatorii în caz de neexecutare a obligației de a-și muta gardul despărțitor.

A obligat pârâții, în solidar, să-i plătească reclamantei suma de 900 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Prima instanță a reținut că între reclamantă și persoanele care au deținut anterior imobilele care în prezent constituie proprietatea pârâților a mai fost purtat un litigiu, ce a făcut obiectul dosarului nr. 1721/1999, în care s-a cercetat îndreptățirea reclamantei L.P. la revendicarea unei suprafețe de circa 8 mp, teren aferent parcelei cu nr. top 3034/5/1(înainte de dezmembrare), precum și edificarea de către acei pârâți a unor construcții pe terenul respectiv.

Astfel, a fost pronunțată Sentința civilă nr. 499/31.01.2000 prin care Judecătoria Baia Mare a respins acțiunea civilă formulată în sensul celor de mai sus, această hotărâre rămânând irevocabilă.

În scopul soluționării acelei pricini a fost efectuată o expertiză tehnică judiciară de către d-na expert Suciu Maria, în care s-a arătat, printre altele, că linia de hotar dintre suprafețele din litigiu este reprezentată de prelungirea axei de simetrie a drumului vechi notat cu nr. top 2919.

Ținând seama de concluziile raportului de expertiză întocmit în acel dosar, dl. expert F.I., care a efectuat lucrarea de expertiză în cauza dedusă judecătii, a precizat că în lucrarea de expertiză efectuată în dosarul nr. 1721/1999 s-a comis o eroare, deoarece limita de nord a canalului, limită ce reprezintă linia de hotar dintre proprietățile părților, pornește din axul drumului vechi dar nu este paralelă cu axul drumului, împrejurare ce s-a arătat că schimbă aliniamentul liniei de hotar stabilită în dosarul nr. 258/182/2006.

Cum în procesul anterior s-au făcut verificări referitoare la linia de mejdă dintre proprietățile în litigiu numai pentru a se determina dacă construcțiile părților de la acea vreme, au fost edificate pe terenul reclamantei, iar măsurătorile efectuate de d-na expert nu au avut o precizie atât de mare, concluziile nefiind foarte elaborate sub acest aspect, instanța a considerat că prin lucrarea întocmită de dl. expert F.I., în pricina de față sunt evidențiate argumente suficiente soluționării pricinii de față.

În consecință, prima instanță nu a mai considerat utilă efectuarea unei noi expertize și a pronunțat soluția expusă mai sus.

Prin Decizia civilă nr. 249/A din 28.12.2010 pronunțată de Tribunalul Maramureș s-a admis în parte apelul declarat de apelanții P.J.F.N. și P.J.D.C. împotriva Sentinței civile nr. 3682/18.06.2008, pronunțată de Judecătoria Baia Mare, pe care a schimbat-o în parte în sensul că a stabilit linia de hotar dintre terenul reclamantei L.P., înscris în CF 15428 (top. 3031/1, 3032/1, 3033/1, 3034/5/1/3 și 3034/5/1/2) Baia Mare și cel al pârâților P.J. înscris în CF 15798 (top 2993/1/1/1) Baia Mare și CF 15799 (top. 2995/1/1/2 și 2995/1/1/3/1) Baia Mare, pe aliniamentul M-N, din Planul de Amplasament - Anexa 1 la raportul de expertiză efectuată în apel de către expert Z.I. la data de 3.06.2009 care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Au fost obligați pârâții P.J.F.N. și P.J.D.C. să lase în deplină proprietate și pașnică folosință reclamantei L.P., terenul în suprafață de 41 mp, cuprins între punctele A-B-C-D, configurate în Planul

de Amplasament – Anexa 1 la raportul de expertiză efectuată în apel de către expert Z.I. la data de 3.06.2009 care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

S-au menținut restul dispozițiilor sentinței.

A fost obligată intimata L.P. la plata către apelanți a sumei de 950 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în apel, compensându-se restul cheltuielilor.

Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut, în esență, următoarele:

Potrivit înscrierilor din CF nr. 15428 Baia Mare, reclamanta are înscris un drept de proprietate asupra imobilului de sub A5, 6 identificate cu nr. top 3034/5/1/1 în suprafața de 7327 mp și nr. top 3034/5/1/2 cu suprafața de 40 mp.

Potrivit înscrierii de sub B 6, în baza contractului de vânzare – cumpărare autentificat din 2005 s-a înscris servitute de trecere asupra mai multor imobile terenuri proprietatea reclamantei, înscrise în această carte funciară, prin care se numără și imobilele în litigiu identificate sub nr. top 3034/5/1/2 și nr. top 3034/5/1/1.

Proprietatea pârâților se învecinează cu cea a reclamantei, și este evidențiată în CF 15798 Baia Mare cu nr. top 2995/1/1/1 în suprafață de 50 mp, precum și în CF 15799 Baia Mare, sub nr. top 2955/1/1/2 cu nr. top 2955/1/1/3/2.

Așa cum rezultă din concluziile expertizei efectuate în apel, pârâții apelanți ocupă din terenul reclamantei intimate o suprafață de 41 mp (mai puțin decât a reținut prima instanță), configurată grafic în Anexa 2 la raportul de expertiză efectuată în apel de ing. Z.I. la data de 10.05.2010 (fila 92 dosar apel).

Din concluziile aceluiași raport de expertiză rezultă cu certitudine că terenul care face obiectul litigiului de față este deferit față de cel care a făcut obiectul dosarului nr.1721/1999. Împrejurarea că cele două terenuri sunt diferite a fost constatată și cu ocazia deplasării instanței la fața locului la data de 7.XII.2009. Susținerea apelanților în sensul existenței autorității de lucru judecat față de sentința pronunțată în dosarul nr.1721/1999 nu este așadar fondată.

Parcelele proprietatea reclamantei L.P. care se învecinează nemijlocit cu terenul proprietatea pârâtului P.J.F.N. sunt:

-nr.topo.3034/5/1/1/3 S=7027 mp

-nr.topo.3034/5/1/2 S=40 mp

Pârâții P.J.F.N. și P.J.D.C. sunt proprietari tabulari asupra parcelelor:

-nr.topo.2995/1/1/2 S=170 mp

-nr.topo.2995/1/1/3/1 S=105 mp

Pârâții sunt coproprietari în cotă de 1/2 cu C.N. și asupra parcelei:

- nr. topo. 2995/1/1/1 S=50 mp.

Reclamanta deține suprafața intabulată mai puțin suprafața S=41 mp, conturată de punctele A-B-C-D care este ocupată de către pârâți.

Din anexa nr. 2 se poate observa că numitul C.N. își are amplasată casa de locuit, parțial de parcelele cu nr. topo. 2995/1/1/3/1 și 2995/1/1/2. Suprafața ocupată de casa de locuit din aceste parcele este S=39 mp. Terenul pârâților este diminuat cu aceasta suprafață.

Linia de hotar între terenul proprietatea reclamantei și terenul pârâților apelanți (în considerarea faptului că aceștia ocupă din terenul reclamantei intimată suprafața de 41 mp) este cea de pe aliniamentul M-N din Planul de Amplasament – Anexa 1 la raportul de expertiză efectuată în apel de către expertul Z.I. la 3.06.2009.

Raportat la considerentele de mai sus, apelul a fost admis în parte și sentința atacată a fost schimbată în parte conform dispozitivului.

În conformitate cu dispozițiile art. 274, 276 Cod procedură civilă intimata a fost obligată să plătească apelanților suma de 950 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în apel reprezentând 1/2 din onorarul expertului topograf.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs pârâții P.J.F.N. și P.J.D.C.solicitând modificarea deciziei și admiterea apelului, cu consecința respingerii acțiunii formulate de reclamante ca neîntemeiată.

În motivare s-a arătat că decizia a fost pronunțată cu aplicarea greșită a legii prin respingerea excepției autorității de lucru judecat de către instanța de apel. S-a apreciat de către aceasta că nu se verifică tripla identitate prevăzută de art. 1201 Cod civil, obiectul dosarului nr. 1721/1999 în care s-a pronunțat Sentința civilă nr. 499/2000 a Judecătorei Baia-Mare fiind diferit față de obiectul prezentului dosar.

Atâta timp cât prin Sentința civilă nr. 499/2000 a Judecătorei Baia-Mare s-a constatat că mejdia celor două proprietăți are un anumit amplasament în prezentul dosar nu se poate stabili un alt amplasament pentru linia despărțitoare dintre cele două proprietăți fără a se încălca puterea de lucru judecat a hotărârii judecătorești mai vechi.

Aliniamentul vechi stabilit prin Sentința nr. 499/2000 este confirmat de schița anexată autorizației de construcție nr. 83/2007 și de planul de situație al imobilului, acte care au fost ignorate de către expertul care a întocmit expertiza avută în vedere de către instanța de apel.

Dosarul promovat de reclamantă în anul 1999 avea ca obiect revendicarea unei suprafețe de 8 m.p. din același teren cu cel care face obiectul prezentului dosar, doar că în acel dosar nr. topo era 3034/5/1 din CF nr. 15428 Baia-Mare, iar în prezentul dosar, ca urmare a unor dezmembrări ulterioare, nr. topo este 3034/5/1/1 și 3034/5/1/2.

Instanța de apel a preferat expertiza întocmită de către expertul Z., înlăturând astfel expertiza întocmită de Suciu Marian în anul 1999 deși limita dintre proprietăți propusă de acesta este nefirească raportat la schița care face parte din documentația întocmită în dosarul nr. 10574/182/2009 al Judecătorei Baia-Mare.

S-a mai învederat că pe schița prezentată în expertiză nu apare nici măcar un punct de ridicare topografică, fiind un simplu desen tehnic care trasează o linie de hotar apreciată de către expert.

Lipsa suprafeței de teren revendicate de către reclamantă rezultă din aceea că aceasta a înstrăinat o suprafață de aproximativ 2,5 ari vecinului său C.D.

În probațiune s-au depus la dosar înscrisuri: schița anexată autorizației de construcție nr. 83/2007 și planul de situație cu imobilul cuprins în CF nr. 15798 și nr. 15799.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 9 și art. 312 C.pr.civ.

În apărare intimata L.P. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu cheltuieli de judecată.

Analizând recursul declarat de către pârâții P.J.F.N. și P.J.D.C. împotriva Deciziei civile nr. 249/2010 a Tribunalului Maramureș, prin prisma excepției inadmisibilității invocate de intimată prin întâmpinare, Curtea reține următoarele:

Singura critică adusă hotărârii atacate prin cererea de recurs care poate fi încadrată în motivele de nelegalitate prevăzute limitativ de art. 304 alin. 1 C.pr.civ. este aceea privitoare la modul de soluționare a excepției autorității de lucru judecat de către instanța de apel.

Ținând cont de faptul că restabilirea stării de fapt de către instanța de recurs prin reaprecierea probelor administrate de către instanțele de fond este inadmisibilă în condițiile abrogării pct. 10 și 11 ale art. 304 C.pr.civ., cenzurarea modului de soluționare a acestei excepții de către instanța de apel poate fi făcută numai având în vedere starea de fapt stabilită de către aceasta.

Din considerentele deciziei atacate rezultă că tribunalul a stabilit în baza probelor administrate, respectiv CF nr. 15428 Baia-Mare, CF nr. 15798 și CF nr. 15799 Baia-Mare, raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit de către expertul Z. Ioan și procesul-verbal de cercetare la fața locului întocmit la data de 07.12.2009, că terenul care face obiectul prezentului litigiu este diferit față de cel care a făcut obiectul dosarului nr. 1721/1999.

În aceste condiții, raportat la stabilirea de către instanța de apel a inexistenței identității dintre terenul care face obiectul prezentului litigiu și cel care a făcut obiectul dosarului nr. 1721/1999, este evident că nu există identitate de obiect între cele două acțiuni, nemaipunându-se problema analizării celorlalte două elemente prevăzute de art. 1201 Cod civil pentru constatarea autorității de lucru judecat.

Practic, ceea ce se critică în recurs este modalitatea în care instanța de apel a stabilit obiectul celor două dosare raportat la care s-a invocat autoritatea de lucru judecat, ori, așa cum s-a arătat mai sus, acest aspect nu mai poate fi discutat în acest cadru procesual.

Dosarul nr. 1721/1999 al Judecătorei Baia-Mare a avut ca obiect principal revendicarea unei suprafețe de 8 m.p. teren din parcela cu nr. topo 3034/5/1, instanța însă, fără a fi investită în acest sens, administrând probațiune și în ceea ce privește linia de hotar dintre proprietatea reclamantei și a părților. Prin Sentința civilă nr. 499/2000 a Judecătorei Baia-Mare acțiunea formulată de reclamantă având ca obiect revendicare și ridicare construcții a fost respinsă, sentința nefiind motivată având în vedere dispozițiile legale în vigoare la acel moment care impuneau motivarea hotărârii numai în cazul în care aceasta era atacată.

Oricum, din modul cum a fost calificat obiectul acțiunii în dispozitiv și raportat și la cererea de chemare în judecată cu soluționarea căreia a fost investită instanța, se poate trage concluzia că în acel dosar nu s-a tranșat problema graniței dintre cele două proprietăți care fac și obiectul prezentului dosar. Acest lucru poate fi dedus și din aceea că în cazul în care s-ar fi soluționat și problema graniței, acțiunea nu putea fi respinsă în întregime, instanța fiind obligată în cazul în care a fost investită în acest sens să stabilească într-o modalitate sau alta linia de hotar.

În prezentul dosar, din cuprinsul cererii de chemare în judecată rezultă că obiectul principal îl constituie stabilirea liniei de hotar între proprietățile părților, aceasta implicând în accepțiunea reclamantei admiterea petitului de revendicare a unei suprafețe de teren aflate în posesia părților.

Ținând cont deci de întreaga argumentație de mai sus rezultă că nu se pune problema unei autorități de lucru judecat care să paralizeze judecarea prezentei acțiuni, în mod corect fiind soluționată această excepție de către instanța de apel.

S-ar mai putea subsuma unui motiv de nelegalitate conform pct. 9 al art. 304 C.pr.civ. critica privind modul în care a fost întocmit raportul de expertiză avut în vedere de instanță la pronunțarea soluției, dar în condițiile în care s-au formulat obiecțiuni la raportul de expertiză la care s-a răspuns de către expert, punându-se în discuție și respingându-se motivat cererea formulată de către apelanți în sensul efectuării unui nou raport de expertiză, nu se pune problema nelegalității acestui raport, astfel cum s-a invocat în recurs.

În ceea ce privește celelalte aspecte invocate în cererea de recurs, acestea privesc temeinicia hotărârii, din perspectiva textelor de lege invocate anterior acest lucru nemaiputând fi făcut de către instanța investită cu soluționarea recursului.

Prin urmare, raportat la prevederile art. 304 coroborat cu art. 312 alin. 1 C.pr.civ., Curtea va respinge recursul declarat de părții P.J.F.N. și P.J.D.C. împotriva deciziei civile numărul 249 din 28.12.2010 a Tribunalului Maramureș, pe care o va menține ca legală.

În temeiul art. 274 C.pr.civ. instanța va obliga recurentul să plătească intimetei L.P. suma de 700 lei, cheltuieli de judecată în recurs reprezentând onorariu avocațial. (Judecător Anamaria Câmpean)

Acțiune în grănițuire. Proprietăți desprinse din aceeași parcelă. Stabilirea liniei de mejdă dintre proprietăți pe baza schiței de dezmembrare a parcelelor

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1690 din 12 mai 2011

Prin sentința civilă nr.375/27.03.2008, Judecătoria Dej a admis acțiunea introdusă de reclamanții T.I., T.A. în contradictoriu cu pârâta R.A., și în consecință:

A fost stabilită linia de demarcație dintre proprietatea reclamanților, situată în Dej, str. N., nr. 31A, înscrisă în C.F. Dej, 5544, cu nr. top. 185/2/1/2/1, constând din „Casă cu trei camere, construită din blocuri de beton, învelită cu țiglă, curte și grădină în suprafață de 450 m.p.” și proprietatea pârâtei, situată în Dej, str. N. nr. 31A, cu nr. top. 185/2/1/2/2, potrivit variantei nr. III, planșa 5, din raportul de expertiză tehnico judiciară, întocmit de expert E.D.F. la data de 11 iulie 2007, care face parte integrantă din hotărâre.

A fost obligată pârâta să-i plătească reclamantei 609,5 lei cheltuieli de judecată.

A fost obligată pârâta și reclamanții – în solidar, să plătească câte 450 lei fiecare, diferență onorariu pentru expertiza întocmită de expert E.D.F. în contul Biroului local de expertize judiciare Cluj.

Pentru a pronunța această sentință instanța a reținut că reclamanții sunt proprietarii imobilului înscris în C.F. 5544 nr. top. 185/2/1/2/14 „Casă cu etaj, compusă din: la subsol garaj, pivnițe, atelier, centrală termică; la parter: cameră, bucătărie, cămară, baie, hol și WC; Curte și grădină în suprafață de 450 m.p.”, în baza Încheierii nr. 937/1971 cu titlu „drept cumpărare” .

Pârâta este proprietara imobilului înscris în C.F. 6091/a, nr. top. 185/2/1/2/2 „Magazie cu parter și etaj, pe str. N. Nr. 31/a” construită din piatră, învelită cu țiglă și curte, în suprafață de 704 m.p. prin Încheierea nr. 32625/2006 cu titlu de „drept partaj”.

Raportul de expertiză efectuat în cauză relevă că suprafețele imobilelor în litigiu, deși în C.F. figurează ca fiind cu o întindere de 450 m.p. respectiv 704 m.p., în teren sunt diminuate deoarece aceste parcele au fost desprinse din parcela cu nr. top. 185/2/1/2 împreună cu parcela cu nr. top. actual 185/2/1/2/4.

În prezent, această parcelă înscrisă în C.F. 2146 Dej, are ramura de folosință „drum de acces” pentru parcelele cu nr. top. 185/2/1/2/1 și 185/2/1/2/2, în suprafață de 113 m.p. avându-l ca proprietar tabular pe K.N. în cota de 1/1 parte prin Încheierea nr. 400/1969. În realitate întinderea acestei parcele este de 178 m.p. conform precizărilor din conținutul expertizei pentru o lățime de 3,6 m. și lungimea din planul de partaj.

Pentru stabilirea liniei de demarcație între imobilele cu nr. top. 185/2/1/2/1 și nr. top. 185/2/1/2/2 expertul a propus trei variante, în temeiul art. 584 Cod civil, prima instanță a admis acțiunea, și a stabilit linia de demarcație între proprietățile părților conform variantei numărul trei, deoarece raportat la mărimea suprafeței, diferența de 9 m.p. față de cea corectă este neglijabilă și în această variantă este respectată condiția legală de distanță între locuința familiei reclamanților și limita de demarcație.

Prin decizia civilă nr. 72 din 2.02.2011 a Tribunalului Cluj a fost admis apelul declarat de reclamanții T.I. și T.A. împotriva sentinței civile nr.375/27.03.2008, a Judecătoriei Dej, care a fost schimbată în parte, în sensul că s-a dispus stabilirea liniei de grănițuire dintre imobilul aflat în proprietatea reclamanților, înscris în CF 5544 Dej, cu nr.topo.185/2/1/2/1 și imobilul aflat în

proprietatea pârâtei R.A., înscris în CF 6091/a Dej, cu nr.topo.185/2/1/2/2, conform variantei I, planșa nr.3 din raportul de expertiză tehnică judiciară efectuat de expertul E.D.F., care face parte integrantă din decizie.

Au fost menținute restul dispozițiilor sentinței.

A fost respins apelul incident declarat de pârâta R.A. împotriva aceleiași sentințe, care a fost obligată să achite apelanților T.I. și T.A. suma de 9,65 lei, cheltuieli de judecată în apel.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a reținut că imobilele aflate în proprietatea părților au făcut parte din corpul funciar cu nr.topo.185/2/1/2, format din doua case, o magazie, curte și grădină în suprafață de 1627 mp, proprietar tabular fiind numitul K.N..

Prin autorizația nr. 21/3477/04.05.1971 eliberată de Consiliul popular Dej s-a autorizat dezmembrarea acestui corp funciar, rezultând parcela cu nr.topo. 185/2/1/2/1, casă, curte și grădină în suprafață de 450 mp, parcela cu nr.topo. 185/2/1/2/2, magazie, curte și grădină în suprafață de 704 mp, parcela cu nr.topo. 185/2/1/2/3, casă, curte în suprafață de 360 mp, parcela cu nr.topo. 185/2/1/2/1, drum de acces pentru parcelele cu nr.topo. 185/2/1/2/1 și 185/2/1/2/2, în suprafață de 113 mp.

La baza acestei autorizații a stat și o schiță în care sunt descrise imobilele rezultate în urma dezmembrării.

Prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat prin încheierea nr.1277/08.10.1971 a Notariatului de Stat Dej numitul K.N. a vândut reclamanților T.I. și T.A. imobilul cu nr.topo. 185/2/1/2/1, format din casă, curte și grădină în suprafață de 450 mp, acesta fiind transcris în CF 5544 Dej.

Imobilul cu nr.topo. 185/2/1/2/2 a fost transcris în CF 6091/a prin încheierea CF nr.366/1974, în favoarea numitei S.A., cu titlu de donație.

În luna aprilie 1995, la solicitarea proprietarei tabulare S.A., a fost efectuată o documentație tehnică privind înstrăinarea imobilului, în cuprinsul căreia s-a constatat, în urma măsurătorilor, că parcela cu nr.topo. 185/2/1/2/2 este delimitată la NV de parcela cu nr.topo.186/2/2/2, proprietar Pani Iosif, prin calcan clădire, magazie și împrejmuire plasă de sârmă; la SV de parcela cu nr.topo. 185/2/1/2/1, proprietatea reclamanților, având limita nematerializată pe teren, dar atestată de către beneficiară (numita S.A.) și reclamanți; la SE de parcela cu nr.topo.185/2/1/2/4, drum de acces comun, pe limita nematerializată de teren, dar cunoscându-se faptul că lățimea drumului ca urmare a parcelării trebuie să fie de 3,60 m; la NE de imobilul cu nr.topo. 185/2/1/2/3, proprietari B.I. și soția, prin împrejmuire din plasă de sârmă. Ca urmare a efectuării măsurătorilor s-a stabilit că suprafața terenului este de 598 mp și nu de 704 mp, cât figura în CF. De asemenea, s-a constatat că suprafața drumului de acces cu nr.topo.185/2/1/2/4 este în realitate de 170 mp și nu de 113, cât este înscris în CF.

Prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat prin încheierea nr.1530/12.04.1995 a Notariatului de Stat Dej numita S.A. a vândut pârâtei R.A. și soțului acesteia R.C. imobilul cu nr.topo. 185/2/1/2/2, magazie și curte în suprafață de 598 mp, cumpărătorii înscriindu-și dreptul de proprietate în CF 6091/a Dej prin încheierea CF nr.2093-2094/12.04.1995.

În iunie 1999, la solicitarea pârâtei, a fost efectuată o nouă documentație, în care s-a arătat că parcelele rezultate în urma parcelării din 1971 au suprafețele menționate în cărțile funciare, inclusiv drumul de acces, cu excepția parcelei pârâtei, căreia i s-a modificat suprafața de la 704 mp la 598 mp, pe baza unei documentații tehnice, dar fără să existe o hotărâre judecătorească și fără o susținere argumentată în acest sens, astfel încât s-a propus revenirea la suprafața inițială, ca fiind realitatea de pe teren.

În baza acestei documentații, prin încheierea CF nr.3237/1999 a fost rectificată suprafața terenului cu nr.topo. 185/2/1/2/2, de la 598 mp, la 704 mp.

În speță, raportat la probatoriul administrat în fața primei instanțe, precum și cel din apel, tribunalul a considerat că varianta I, planșa nr.3 din raportul de expertiză tehnică judiciară efectuat de expertul E.D.F. este singura care răspunde exigențelor menționate mai sus, având în vedere că determinarea limitelor proprietăților părților trebuie să respecte dezmembrarea în 4 parcele efectuată în 1971 de fostul proprietar al întregului teren cu nr.topo. 185/2/1/2, traseul limitei stabilite în acel moment fiind cea reală.

Astfel, din raportul de expertiză menționat a reieșit că suprafața reală a terenului cu nr.topo. 185/2/1/2/4, drumul de acces, este de 175 mp și nu de 113 mp, cât este înscris în CF.

De asemenea, în condițiile în care se ține cont de dimensiunile terenului reclamanților din planul de parcelare din 1971, care a stat la baza dezmembrării imobilului cu nr.topo. 185/2/1/2 anterior vânzării în favoarea reclamanților, suprafața acestui teren este de 460 mp, mai mare cu 10 mp decât cea înscrisă în CF 5544 Dej, iar suprafața terenului pârâtei este de 620 mp, cu 84 mp mai mică decât cea înscrisă în CF 6091/a.

Pe de altă parte, tribunalul a constatat că pârâta a cumpărat în anul 1995 de la numita S.A. terenul în suprafață de 589 mp și nu de 704 mp, suprafața fiind rectificată la solicitarea vânzătoarei anterior încheierii contractului. Este adevărat că aceasta rectificare nu a fost dispusă printr-o hotărâre judecătorească, însă esențial este faptul că pârâta a dobândit dreptul de proprietate asupra suprafeței de doar 598 mp.

Trebuie să se țină cont și de mențiunile documentației tehnice privind înstrăinarea imobilului din aprilie 1995, în care s-a arătat că la stabilirea suprafeței de 589 mp s-a ținut cont de vecinătățile parcelei cu nr.topo.185/2/1/2/2, precum și de faptul că drumul de acces are în realitate suprafața de 170 mp și nu de 113 mp, aspect confirmat prin raportul de expertiză efectuat în cauză. În această documentație s-a mai precizat că între proprietățile părților nu exista o limită materializată pe teren, însă aceasta limită a fost recunoscută de reclamanți și de fosta proprietară S.A..

Reținând că în varianta I se ține cont de schița din 1971, care a stat la baza dezmembrării imobilului cu nr.topo. 185/2/1/2 anterior vânzării în favoarea reclamanților, de suprafața terenului pârâtei, astfel cum a fost stabilită prin documentația tehnică privind înstrăinarea imobilului din aprilie 1995, de suprafața reală a drumului de acces (fiind necesar să se țină cont de suprafața reală, chiar dacă nu s-a formulat o cerere de rectificare a suprafeței, întrucât aceasta a fost avută în vedere la dezmembrarea din 1971 și a determinat și delimitarea parcelelor părților), precum și de limita dintre terenurile părților, astfel cum a fost recunoscută de antecesoarea pârâtei, numita S.A., tribunalul a considerat greșită soluția primei instanțe, care a optat pentru varianta III din raportul de expertiză.

În varianta reținută de prima instanță nu s-a stabilit linia de grănițuire raportat la aspectele menționate mai sus, ci doar de reducerea neglijabilă a terenurilor și de distanța dintre locuința reclamanților și limita dintre terenuri, fără să se observe că în cauză nu s-a invocat existența unui drept de servitute, mai mult, pârâta a arătat că nu înțelege să formuleze pretenții privind această distanță.

Tribunalul a înlăturat varianta II, solicitată de pârâtă, deoarece nu se ține cont de suprafața cumpărată de pârâtă și de documentația tehnică efectuată înainte de cumpărare și conduce la micșorarea terenului reclamanților de la 450 mp la 419 mp, fără să existe nici o justificare pentru aceasta. Având în vedere schița din 1971, precum și concluziile expertului privind suprafața reală a drumului de acces, de 175 mp, că diferența de 62 mp față de suprafața înscrisă în CF nu afectează în nici un fel parcela reclamanților.

Tribunalul a considerat nefondate susținerile pârâtei privind neîmprocesuarea proprietarului imobilului cu nr.topo. 185/2/1/2/4, având în vedere că nu s-a solicitat rectificarea suprafeței acestui teren și a înlăturat afirmațiile pârâtei privind depășirea limitelor investiției instanței, întrucât în varianta I din raportul de expertiză pârâta nu este obligată să recunoască dreptul de proprietate al reclamanților

asupra vreunei suprafețe de teren, ci se stabilește linia de grănițuire dintre terenurile părților raportat la situația din 1971, din probele administrate rezultând că în realitate suprafața terenului reclamanților este de 460 mp, iar suprafața terenului pârâtei este de 620 mp.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs în termenul legal pârâta R.A., solicitând modificarea sentinței atacate în sensul respingerii în totalitate a apelului, cu consecința menținerii sentinței civile nr. 375/2008 a Judecătorei Dej, în sensul stabilirii liniei de demarcație potrivit variantei III planșa 5 din expertiza efectuată de expertul E.D.F., iar în subsidiar, potrivit variantei II din aceeași expertiză.

În motivarea recursului, care nu a fost întemeiat în drept, pârâta a arătat că dintre cele 3 variante existente în expertiză, una singură este aceea care conține părerea unui specialist, și anume varianta III, care este și varianta recomandată de expert.

Recurenta a mai arătat că sunt nelegale susținerile instanței de apel și din punct de vedere al inechității create între părțile cauzei, deoarece diferența de 62 mp referitoare la drumul de acces ar fi normal și legal să afecteze și reclamanții, nu numai pe ea, care folosesc drumul de acces, iar eroarea cu privire la suprafața acestuia le aparține încă din anul 1971, urmare a dezmembrării nr. topografic inițial.

Un alt element de nelegalitate al deciziei atacate invocat de recurentă se referă la faptul că instanța de apel reține în mod greșit că ar fi cumpărat doar suprafața de 598 mp, iar în alt caz, 589 mp, când în realitate a cumpărat suprafața de 704 mp, că în mod legal a procedat la rectificarea suprafeței de teren cumpărate prin hotărâre judecătorească, că instanța de apel omite să observe că totalul suprafeței terenului în litigiu este aceeași de 1627 mp, cât a fost și inițial, că în nici un caz, dacă s-ar reține că ea a cumpărat suprafața de 598 mp totalul suprafețelor adunate care au fost dezmembrate în 1971, nu ar dat suprafața de 1627 mp.

Prin întâmpinarea depusă, intimații au solicitat în principal să se constate nulitatea recursului în baza art. 306 alin. 1 Cod proc.civ., motivat pe faptul că recursul nu a fost întemeiat în drept, că recurenta nu a indicat niciunul dintre motivele expres și limitativ prevăzute de art. 304 Cod proc.civ., care ar putea determina modificarea deciziei civile nr. 72/A/3.02.2011.

În subsidiar, intimații au solicitat respingerea recursului, cu motivarea că susținerile recurente cuprinse la pct. 1 din declarația de recurs sunt nefondate, pentru următoarele considerente: instanța nu este obligată să aibă în vedere recomandarea expertului, respectiv să admită apelul și să modifice hotărârea în sensul admiterii acțiunii, conform variantei III din raportul de expertiză; la pronunțarea hotărârii instanța de apel a respectat dispozițiile art. 315 alin. 1 Cod proc.civ., conformându-se dispozițiilor instanței de recurs care, a casat decizia civilă nr. 473/2008 a Tribunalului Cluj și a trimis cauza spre rejudecare, ocazie cu care instanța de apel a analizat toate înscrisurile depuse la dosar și a concluzionat că numai varianta I din raportul de expertiză ține cont de toate probele existente la dosar; susținerile recurente referitoare la rectificarea suprafeței de teren cumpărată de ea nu au relevanță în cauză; instanța de apel a avut în vedere la pronunțarea hotărârii documentația tehnică pentru rectificarea și înstrăinarea imobilului, efectuată în luna aprilie 1995.

Cererea recurente pentru modificarea amplasamentului liniei de graniță față de cel care rezultă din planurile de situație întocmite în anul 1971 este nejustificată, deoarece ulterior aceluși an nu au mai intervenit acte între ei și fostul proprietar sau cu pârâta prin care să se modifice limitele proprietății cumpărate de ei.

Examinând recursul declarat, curtea apreciază recursul întemeiat în parte și în consecință în baza art. 304 pct. 9 și art. 312 alin. 1 Cod proc.civ. urmează să-l admită în parte pentru următoarele considerente:

Prin sentința civilă nr. 375/27.03.2008 a Judecătorei Dej pronunțată în primul ciclu procesual, a fost admisă acțiunea formulată de reclamanții T.I. și T.A. împotriva pârâtei R.A. și în consecință, s-a

stabilit linia de demarcație dintre proprietățile lor conform variantei III planșa 5 din raportul de expertiză tehnică întocmit de expertul E.D.F..

Prin decizia civilă nr. 473/A/1.10.2008 a Tribunalului Cluj a fost admis apelul declarat de reclamant și în consecință, sentința civilă nr. 375/27.03.2008 a Judecătoriei Dej a fost schimbată parțial, în sensul stabilirii liniei de graniță dintre proprietățile părților, conform variantei I planșa III din raportul de expertiză întocmit de expertul E.D.F..

Prin decizia civilă nr. 2296/R/24.11.2008 a Curții de Apel Cluj a fost admis recursul declarat de pârâta R.A. împotriva deciziei civile nr. 473/A/1.10.2008 a Tribunalului Cluj, care a fost casată, iar cauza trimisă la Tribunalul Cluj pentru judecarea apelului și a aderării la apel.

La pronunțarea acestei decizii curtea a reținut că niciuna dintre cele trei variante ale raportului de expertiză nu sunt concludente, motiv pentru care, cu ocazia rejudecării, instanța de apel va pune în vedere părților să depună la dosar copii integrale după cărțile funciare referitoare la terenurile în litigiu și nu doar extrase; pârâtei R.A. îi va pune în vedere să depună la dosar copia contractului de vânzare-cumpărare în baza căruia a cumpărat împreună cu fostul ei soț, R.C., parcela cu nr.top 185/2/1/2/2 și schița întocmită cu acel prilej, în temeiul căreia s-a efectuat întabularea dreptului lor de proprietate în cartea funciară; va pune în discuția părților necesitatea efectuării unui supliment la raportul de expertiză tehnică, pentru stabilirea liniei de grănițuire dintre proprietățile reclamantilor și a pârâtei ținând seama de schița anexă la contractul autentic nr.1277/1971 și de schița anexă la contractul de vânzare-cumpărare al pârâtei și al fostului ei soț, precum și de suprafața de 113 mp a drumului de acces având nr.top 185/2/1/2/4 așa cum figurează în cartea funciară nr.2146 Dej, și nu de suprafața de 178 mp. Nu este necesară rectificarea suprafeței de 113 mp a drumului de acces, mai ales că titularul ei, K.N. nu este împrorcesuat, ci doar să se țină seama de suprafața scriptică a drumului de acces la stabilirea liniei despărțitoare dintre proprietățile părților.

Totodată, curtea a dispus că instanța de apel va putea administra orice alte probe legale, concludente, utile și pertinente în vederea soluționării juste a raporturilor juridice dintre părți, deduse judecării, bunăoară probe testimoniale.

Prin urmare, instanța de casare prin reținerea că „nu este necesară rectificarea suprafeței de 113 mp a drumului de acces, mai ales că titularul ei K.N. nu este împrorcesuat, ci doar să se țină seama de suprafața scriptică a drumului de acces la stabilirea liniei despărțitoare dintre proprietățile părților”, a statuat asupra faptului că drumul de acces are suprafața de 113 mp și că nu este necesară rectificarea acestei suprafețe.

Așadar, instanța de rejudecare trebuia să procedeze în limitele stabilite prin hotărârea instanței superioare. Nu este admisibil ca, după ce instanța de recurs a statuat în drept asupra acestei probleme, instanța de rejudecare să modifice această concluzie, reapreciind probele administrate, ci ea este ținută să ducă la îndeplinire, întocmai, îndrumările primite.

Instanța de rejudecare respectă îndrumările date de instanța de casare, în sensul că dispune completarea raportului de expertiză de către același expert, având ca obiectiv stabilirea liniei de graniță dintre proprietățile părților, ținând seama de schița anexă la contractul autentic nr. 1277/1971 de schița anexă la contractul de vânzare-cumpărare al pârâtei și al fostului ei soț, precum și de suprafața de 113 mp a drumului de acces, având nr. top 185/2/1/2/4 așa cum figurează în cartea funciară 2146 Dej și nu de suprafața de 178 mp avându-se în vedere recomandările deciziei nr. 2296/R/24.11.2008 a Curții de Apel Cluj, precum și actele depuse la dosar în faza procesuală a apelului, respectiv contractul de vânzare-cumpărare, schițele și documentația care a stat la baza emiterii de carte funciară nr. 3237/1999.

Prin soluția pronunțată, aceea de stabilire a liniei de graniță dintre imobilul proprietatea reclamantei, înscris în CF 5544 Dej, nr. top 185/2/1/2/1 și imobilul proprietatea pârâtei înscris în CF

6091 Dej nr. top 185/2/1/2/2, conform variantei I planșa 3 din raportul de expertiză tehnică judiciară efectuat de expertul E.D.F., care face parte integrantă din decizie, instanța de rejudecare încalcă însă îndrumările date de instanța de casare, alegând o variantă de stabilire a liniei de graniță asupra căreia instanța de casare se pronunțase prin decizia civilă nr. 2296/R/24.11.2008.

Mai mult, în varianta I planșa 3 din expertiză, expertul a stabilit linia de graniță dintre cele două imobile, considerând ca limită de pornire limita sud-vestică pct. B și D din planșa 3, situație în care se impune rectificarea drumului de acces cu nr. top 185/2/1/2/4, de la suprafața de 113 mp la suprafața de 170 mp. Or, așa cum s-a reținut, instanța de casare a stabilit că nu este necesară rectificarea suprafeței drumului de acces, instanța de rejudecare trebuind să țină seama doar de suprafața scriptică a drumului de acces atunci când va stabili linia despărțitoare dintre proprietatea părților.

Conform art. 315 pct. 1 Cod proc.civ., „în caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, precum și asupra necesității administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului”, excepția nerespectării acestor dispoziții fiind o excepție de ordine publică ce poate fi invocată din oficiu de instanța de judecată.

Curtea apreciază că soluția pronunțată de instanța de apel a fost dată cu încălcarea dispozițiilor art. 315 pct.1 Cod proc.civ., așadar, prin încălcarea unei norme imperative de drept procesual civil, motiv pentru care în baza art. 312 pct. 3 Cod proc.civ., curtea va admite în parte recursul declarat de pârâta R.A. împotriva deciziei civile numărul 72 din 03.02.2011 a Tribunalului Cluj, pe care o va modifica în sensul că, în baza art. 296 alin. 1 Cod proc.civ., va admite în parte apelul declarat de reclamant și va admite în parte apelul incident declarat de pârâtă împotriva sentinței civile numărul 375 din 27.03.2008 a Judecătoriei Dej, pe care o va schimba în sensul că va stabili granița conform planșei numărul 1 din suplimentul la raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit de expertul E.D.F., în apel, pentru următoarele considerente:

Grănițuirea reprezintă operațiunea de determinare a hotarului, limitelor dintre proprietăți, adică acea linie de graniță originală, stabilită fie prin voința comună a proprietarilor, fie impusă prin hotărâre judecătorească sau lege, în cazul inexistenței unei delimitări între proprietăți, cât și în situația în care semnele exterioare existente sunt contestate de părți.

Cele mai sus expuse, implică și concluzia că, la stabilirea, pe cale judiciară, a liniei de graniță, nu este determinantă asigurarea în totul a suprafețelor de teren înscrise în cartea funciară, pentru că, cartea funciară garantează existența dreptului, dar nu și întinderea exactă a acestuia. Dar, nici nu pot fi ignorate suprafețele înscrise în cartea funciară și documentele pe baza cărora părțile și-au intabulat dreptul de carte funciară.

În acest sens, raportat la situația din speță, instanța va lua în considerare că suprafața totală a terenului înscris în cartea funciară este de 1627 mp, că acest teren a fost dezmembrat de către unicul proprietar tabular, K.N., prin autorizația nr. 21/3477 din 4 mai 1971 eliberată de Consiliul Popular Dej, în 4 loturi, rezultând parcela cu nr. top 185/2/1/2/1 casă, curte și grădină în suprafață de 450 mp, parcela cu nr. top 185/2/1/2/2 magazie, curte și grădină în suprafață de 704 mp, parcela cu nr. top 185/2/1/2/3 casă, curte în suprafață de 360 mp, parcela cu nr. top 185/2/1/2/1 drum de acces în suprafață de 113 mp., pentru parcelele cu nr. top 185/2/1/2/1 și 185/2/1/2/2.

La baza acestei autorizații a stat și o schiță în care sunt descrise imobilele rezultate în urma dezmembrării.

Prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1277/8.10.1971 de Notariatul de Stat Dej, reclamantii T. au cumpărat de la proprietarul K.N. imobilul cu nr. top 185/2/1/2/1 format din casă, curte și grădină în suprafață de 450 mp, acesta fiind transcris în CF 5544 Dej.

Imobilul cu nr. top 185/2/1/2/2 a fost transcris în CF 6091/a Dej în favoarea numitei S.A., cu titlu de donație. Ulterior acestei trascieri S.A. a întocmit o documentație tehnică pentru înstrăinarea imobilului cu nr. top 185/2/1/2/2 ocazie cu care, în urma efectuării măsurărilor s-a stabilit că suprafața terenului este de 598 mp și nu 700 mp cât figura în CF, că suprafața reală a drumului de acces este de 170 mp și nu de 113 mp.

Prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1530/12.04.1995 a Notariatului de Stat Dej S.A. a vândut pârâtei R.A. și soțului acesteia imobilul cu nr. top 185/2/1/2/2 magazie și curte în suprafață de 598 mp, cumpărătorii înscriindu-și dreptul de proprietate în Cf 6901/a Dej.

Ulterior, pârâta R.A. a efectuat o nouă documentație pe baza căreia s-a stabilit că în urma parcelării din anul 1971 au rezultat suprafețele menționate în cărțile funciare, inclusiv drumul de acces, cu excepția parcelei pârâtei căreia i s-a modificat suprafața de la 704 mp la 598 mp, fără ca să existe o hotărâre judecătorească, astfel că s-a propus revenirea la suprafața inițială de 704 mp.

Modalitatea de grănițuire aleasă de instanța de recurs respectă dimensiunile terenului reclamantilor T., cu nr. top 185/2/1/2/1, dimensiunile terenului pârâtei R., dimensiunile drumului de acces, conform planului de parcelare din anul 1971.

De altfel, este de observat că suprafețele acestor parcele adunate și cu suprafața parcelei cu nr. top 185/2/1/2/3 este de 1627 mp și corespund în totalitate autorizației de dezmembrare și planului anexă de la f. 24, 25 din dosarul instanței de apel.

Curtea va menține restul dispozițiilor sentinței.

În baza art. 276 Cod proc.civ., curtea va compensa cheltuielile de judecată în apel și recurs. (Judecător Ana Ionescu)

Sentință care nu este supusă apelului. Acțiune al cărei obiect are valoarea sub 100.000 lei

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1692 din 13 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 7500/12.09.2003, Judecătoria Cluj-Napoca a admis acțiunea formulată de reclamantii N.M. și N.M. împotriva pârâților U.G., U.F., U.D., U.P., U.M., G.A. și U.M. și în consecință:

A constatat că prin titlul de proprietate nr. 28049/729/1997 s-a reconstituit în favoarea numiților U.G., U.P., U.D. și G.M. dreptul de proprietate asupra suprafeței totale de 3789 mp situate în intravilanul localității Florești, tarla 8, parcelele 35 și 34, suprafață ce se identifică parțial cu cea înscrisă în CF 4016 Florești cu nr.topo. 462/1, 463/1, 464/1 și în CF 2730 Florești cu nr.topo. 462/2, 463/2, 464/2.

A constatat că prin antecontractul de vânzare cumpărare încheiat la 20.01.2003 pârâții de ord.1-3, în calitate de succesori ai numitului U.G., au înstrăinat reclamantilor suprafața de 1000 mp din terenul în suprafață de 3789 mp descris anterior și a obligat părțile la semnarea actului autentic de vânzare cumpărare, în caz contrar hotărârea urmând să țină loc de act apt pentru întabulare.

A dispus ieșirea din starea de indiviziune creată asupra terenurilor înscrise în CF 4016 Florești și CF 2730 Florești, prin parcelare, formare de loturi și atribuire în natură, astfel:

Lotul nr. 1- format din parcela în suprafață de 466 mp înscrisă în CF 2730 Florești cu nr.topo. 462/2/1, 463/2/1, 464/2/1 s-a reînscris în favoarea vechilor proprietari;

Lotul nr. 2- format din parcela în suprafață totală de 2789 mp înscrisă în CF 4016 Florești cu nr.topo. nou 462/1/1, 463/1/1, 464/1/1 și înscrisă în CF 2730 Florești cu nr.topo. nou 462/2/2, 463/2/2, 464/2/2, s-a înscris pe numele pârâților de ord.1-3 potrivit cotelor din CF;

Lotul nr. 3- format din parcela în suprafață de 1000 mp înscrisă în CF 1016 Florești cu nr.topo. nou 462/1/2, 463/1/2, 464/1/2 și în CF 2730 Florești cu nr.topo. nou 462/2/3, 463/2/3, 464/2/3 s-a atribuit reclamantilor.

A dispus schimbarea ramurii de folosință a imobilului în suprafață de 1000 mp în „ casă de locuit compusă din 3 camere, 1 bucătărie, 1 baie, 1 cămară alimente, 1 antreu, 1 terasă și 1 pivniță cu fundații din beton, zidărie din cărămidă și învelitoare de țiglă”.

A dispus înscrierea în CF a dreptului de proprietate al reclamantilor asupra imobilului în suprafață de 1000 mp cu nr.topo. noi 462/1/2, 463/1/2, 464/1/2, 462/2/3, 463/2/3, 464/2/3 și ramura de folosință descrisă, bun comun, cu titlu de cumpărare.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că prin titlul de proprietate nr. 28049/729/1997 s-a reconstituit în favoarea numiților U.G., U.P., U.D. și G.M. dreptul de proprietate asupra suprafeței totale de 9589 mp, din care 3789 mp situată în intravilanul localității Florești, tarla 8, parcelele 35 și 34. Suprafața menționată se suprapune parțial, potrivit raportului de expertiză întocmit în cauză cu cea înscrisă în CF 4016 Florești cu nr.topo. 462/1, 463/1, 464/1 și în CF 2730 Florești cu nr.topo. 462/2, 463/2, 464/2.

Dintre beneficiarii titlului de proprietate doar pârâțul U.P. mai este în viață acesta arătând la termenele de judecată că este de acord cu admiterea acțiunii. U.G. a decedat la data de 14.01.2000, succesorii săi fiind U.F., U.G. și U.D.. U.D. a decedat la data de 07.07.1999, unica moștenitoare a acestui fiind U.M.. G.M. a decedat, neavând succesori.

În CF 4016 Florești proprietari tabulari sunt înscriși U.F., U.G. și U.D., iar în CF 2730 Florești proprietari tabulari sunt G.A. și U.M., care au fost rude cu pârâții și care au decedat fără a avea moștenitori.

Titlul de proprietate menționat a fost eliberat pe numele moștenitorilor defunctului U.P., însă de foarte mulți ani terenul în suprafață totală de 3789 mp era folosit de familia defunctului U.G..

La data de 20.01.2003 pârâții de ordin 1-3 s-au obligat să transmită reclamantilor dreptul de proprietate asupra suprafeței de 1000 mp și a construcției în schimbul prețului de 100.000.000 ROL achitat integral.

Față de cele menționate, prima instanță a admis acțiunea reclamantilor, conform dispozitivului sentinței.

Împotriva sentinței menționate au declarat apel G.R., B.F., S.V., O.A., O.C.G., O.R.G., P.M.S., în calitate de succesori legali după defuncții G.A. și U.M. căsătorită G.

Prin decizia civilă nr. 568/A din 18 nov. 2010 pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis excepția lipsei capacității procesuale de folosință a pârâților G.A. și U.M., căsătorită G.

S-a admis apelul declarat de G.R., S.V., O.A., O.C.G., O.R.G., P.M.S. și B.F., decedată în cursul procesului, moștenitorii săi fiind P.A., B.A., B.A. și B.L. sentința a fost schimbată în parte, în sensul că s-au respins capetele de cerere din acțiunea reclamantilor N.M. și N.M. având ca obiect constatarea identității dintre terenul din titlul de proprietate nr. 28049/729/1997, tarla 8, parcelele 34 și 35 cu terenurile înscrise în CF 2730 Florești, cu nr.topo. 462/2, 463/2 și 464/2, ieșirea din indiviziune asupra terenurilor înscrise în CF 4016 Florești și CF 2730 Florești, schimbarea ramurii de folosință a imobilului atribuit pârâților U.G., U.F. și U.D., înscrierea în CF a dreptului de proprietate, fiind formulate împotriva unor persoane fără capacitate procesuală de folosință.

S-au menținut restul dispozițiilor sentinței.

Pentru a hotărî astfel tribunalul a reținut că prin acțiunea formulată și precizată reclamantii N.M. și N.N. au chemat în judecată pe pârâții U.G., U.F., U.D., U.P., U.M., G.A. și U.M., ultimii doi în calitate de proprietari tabulari ai imobilului înscris în CF 2730 Bonțida, cu nr.topo. 462/2, 463/2, 464/2.

Din actele de stare civilă depuse în apel rezultă că G.A. a decedat la data de 29.09.1958, iar Gal U.M. a decedat la data de 16.03.1977. Apelanții sunt descendenții acestora.

Potrivit art.41 alin.1 C.proc.civ. orice persoană care are folosința drepturilor civile poate sa fie parte în judecată.

Persoanele fizice dobândesc capacitatea de folosință în momentul nașterii și o pierd odată cu moartea, potrivit art. 7 din Decretul nr. 31/1954, astfel încât, ca urmare a decesului, pârâții G.A. și U.M., căsătorită G. și-au pierdut capacitatea de folosință și nu puteau avea calitatea de părți în proces.

Față de cele ce preced, având în vedere că sentința atacată a fost pronunțată în contradictoriu cu două persoane decedate, tribunalul a admis excepția lipsei capacității procesuale de folosință a pârâților G.A. și U.M., căsătorită G.

Pe de altă parte, tribunalul a considerat că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 297 alin. 1 C.proc.civ. și nu se impune desființarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare. Astfel, nu se pune problema nelegalei citări a pârâților G.A. și U.M., căsătorită G. și nici a introducerii în cauză a moștenitorilor acestora, întrucât acești pârâți erau decedați la data introducerii acțiunii și nu au decedat pe parcursul judecării cauzei, pentru a se aplica prevederile art. 243 pct. 1 C. proc. civ.

Soluția legală în cazul chemării în judecată a unei persoane decedate este admiterea excepției lipsei capacității procesuale de folosință, excepție absolută, care poate fi invocată pe tot parcursul procesului, deci și direct în apel, și, pe cale de consecință respingerea cererii formulate în contradictoriu cu acea persoană.

În consecință, tribunalul a apreciat că se impune respingerea capetelor de cerere din acțiunea care privesc imobilul înscris în CF 2730 Bonțida, cu nr.topo. 462/2, 463/2, 464/2, respectiv cele având ca obiect constatarea identității dintre terenul din titlul de proprietate nr.28049/729/1997, tarla 8, parcelele 34 și 35 cu terenurile înscrise în CF 2730 Florești, cu nr.topo. 462/2, 463/2 și 464/2, ieșirea din indiviziune asupra terenurilor înscrise în CF 4016 Florești și CF 2730 Florești, schimbarea ramurii de folosință a imobilului atribuit pârâților U.G., U.F. și U.D., înscrierea în CF a dreptului de proprietate, ca fiind formulate împotriva unor persoane fără capacitate procesuală de folosință.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs pârâții U.G., U.F. și U.D. solicitând casarea hotărârii recurate cu trimiterea cauzei pentru o nouă judecată la Tribunalul Cluj.

În motivarea recursului a arătat că raportat la valoarea obiectului acțiunii soluționate prin sentința civilă nr. 7500/12.03.2003 care rezultă din antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat între reclamanții N.M. și N.N. și pârâții recurenți U.F., U.G. și N.N. în care prețul imobilului era stabilită la suma de 100.000.000 lei valoare care a fost avută în vedere de instanța fondului la soluționarea acțiunii și stabilirea taxei de timbru, calea de atac împotriva hotărârii pronunțate la fond, în considerarea dispozițiilor art. 282¹ C.proc.civ. introdus prin disp. art. I pct.94 din Legea nr. 138/2000 era cea a recursului, situație în care a fost judecată nelegal ca și apel, fiind prezent motivul de recurs prev. de art. 304 pct.1 C.proc.civ.

Mai invocă nelegalitatea hotărârii având în vedere că apelul s-a formulat de către moștenitorii pârâților G.A. și soția U.M. căsătorită G., chiar admitând excepția lipsei capacității de folosință a pârâților G.A. și soția Maria care în fața instanței de fond au fost citați prin publicitate deși în faza de apel s-a stabilit că aceștia erau decedați, în speță era prezentă ipoteza prevăzută de disp. art. 297² pct. 1, în sensul că judecata la fond s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, situație în care soluția legală era cea a anulării hotărârii apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, soluția fiind solicitată expres atât de apelant cât și de pârâții recurenți.

Consideră că menținând hotărârea instanței de fond astfel cum s-a dispus prin hotărârea tribunalului în sensul că s-au menținut dispozițiile sentinței în ce privește nr.top. 462/1, 463/1 și 464/1 din CF 4016 face ca hotărârea de fond care este menținută să fie lipsită de orice eficiență câtă vreme

lotul de 1000 mp obiect al antecontractului în baza căruia reclamanții au solicitat prestația tabulară se întinde atât pe nr.top. din CF 4016 Florești unde sunt alți proprietari decât defuncții G.A. și G.M., proprietari care au fost legal citați în cauză cât și pe nr.top. din CF 2730 Florești în care proprietari sunt cei doi soți G. antecesorii apelanților.

În consecință solicită admiterea recursului, casarea hotărârii cu trimiterea cauzei pentru o nouă judecată în apel la Tribunalul Cluj, judecata urmând a fi făcută cu aplicarea disp. art. 297² pct. 1 C.proc.civ.

Reclamanții intimați N.M. și N.M., prin întâmpinare au solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

Examinând hotărârea atacată în raport de motivele invocate, Curtea de Apel urmează să admită recursul pentru următoarele considerente:

Obiectul acțiunii îl reprezintă o acțiune în constatare și prestație tabulară cu privire la o construcție în valoare de cel mult 40.000 lei și un teren în suprafață de 3789 mp în valoare de cel mult 56.835 lei, deci în total 96.835 lei, potrivit valorilor din raportul de expertiză utilizat de notarii publici pentru anul 2003 (fila 62).

Valoarea este sub 100.000 lei, deci devin aplicabile dispozițiile art. 282¹ alin. 1 Cod procedură civilă care prevăd că „Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, în litigiile al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv.“

Potrivit art. 2 pct. 3 Cod procedură civilă tribunalul judecă, ca instanță de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului.

Art. 299 Cod procedură civilă prevede că hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului și că recursul se soluționează de instanța imediat superioară celei care a pronunțat hotărârea în apel.

Art. 54 alin. 2 din Legea nr. 304 din 28 iunie 2004 republicată, privind organizarea judiciară, prevede că „Apelurile se judeca în complet format din 2 judecători, iar recursurile, în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.“

Prin urmare, calea de atac în cauză este recursul iar nu apelul și trebuia soluționat de tribunal în complet de 3 judecători iar nu ca și apel în complet de 2 judecători.

Motivul de recurs privind faptul că admitând excepția lipsei capacității de folosință a pârâților G.A. și soția M. care în apel s-a stabilit că aceștia erau decedați, în speță era prezentă ipoteza prevăzută de disp. art. 297² pct. 1, în sensul că judecata la fond s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, situație în care soluția legală era cea a anulării hotărârii apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, nu poate fi primit.

Soluția dată de instanța de apel este cea corectă dat fiind că numai cu privire la o persoană în viață judecarea poate fi făcută în lipsa părții care nu a fost legal citată, dat fiind că în cazul în care o persoană este decedată nu se poate afirma că ar putea fi legal citată, deoarece nelegala citare este opusul legalei citări, or ambele aceste situații trebuie analizate cu privire la aceeași persoană, dar cu privire la o persoană lipsită de capacitate de folosință nu se poate susține că ar putea fi legal citată, deci nici ipoteza nelegalei citări nu poate fi luată în considerare, mai ales că are prioritate excepția lipsei capacității de folosință.

Cum decizia atacată nu poate fi menținută cu privire la acest aspect, dat fiind nelegala compunere, soluția este neprimirea acestui motiv de recurs, date fiind argumentele anterioare.

Față de cele de mai sus, în temeiul prevederilor art. 304 pct. 1 Cod procedură civilă cât și al art. 312 alin. 3, art. 299 alin. 1 și art. 315 alin. 1 Cod procedură civilă, curtea urmează să admită în parte

recursul declarat de pârâții U.G., U.F. și U.D. împotriva deciziei civile nr. 568/A din 18 noiembrie 2010 a Tribunalului Cluj, pe care o va casa în întregime și va trimite cauza pentru rejudecare ca recurs la aceeași instanță, Tribunalul Cluj. (Judecător Ioan Daniel Chiș)

Trecerea de la pensia anticipată parțial, la pensia pentru limită de vârstă. Nemodificarea stagiului complet de cotizare

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1712 din 16 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 4127 din 29.11.2010 a Tribunalului Cluj, a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul G.I. împotriva pârâtei Casa Județeană de Pensii Cluj, având ca obiect asigurări sociale.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că reclamantul a fost pensionat cu pensie anticipată parțială, prin decizia nr. 265405/25.03.2010.

Prin decizia cu același număr din data de 14.04.2010, reclamantului i s-a recalculat pensia cu luarea în calcul a încadrării în grupa specială de muncă, în baza Legii nr.226/2006.

Referitor la luarea în calcul a perioadei de 3 ani lucrată ca stagiul suplimentar se constată că reclamantul are un stagiul realizat de 37 ani, 10 luni și 28 zile, fără perioadele asimilate.

Stagiul complet de cotizare este de 33 ani și 8 luni, reclamantul având peste stagiul complet 4 ani, 2 luni și 28 zile corespunzător unui procent de diminuare de 0,30% pe lună de anticipare.

Numărul de luni pentru care se aplică diminuarea este de 28, reclamantul solicitând pensionarea anticipată mai devreme cu 2 ani și 4 luni, față de vârsta standard, la data de 04.02.2010, având vârsta de 62 ani.

Ținând cont de prevederile art.167² din Legea nr. 19/2000, cererea de pensionare se depune de către solicitant în termen de 90 de zile de la data îndeplinirii condițiilor de pensionare. Condițiile de pensionare anticipată parțială au fost îndeplinite de reclamant la data de 20.05.2007, deci termenul de 90 zile a fost depășit pentru aplicarea acestor prevederi și prin urmare, data corectă a acordării drepturilor a fost data depunerii cererii de pensionare la Casa Teritorială de Pensii, unde își avea domiciliul reclamantul, adică la data de 04.02.2010.

Față de cele ce preced, instanța deliberând, a respins acțiunea formulată de reclamant împotriva pârâtei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul G.I. solicitând casarea hotărârii ca fiind netemeinică și nelegală și rejudecarea în fond a cauzei.

În motivarea recursului, recurentul arată că instanța de fond s-a pronunțat asupra a ceea ce nu s-a cerut, omițând să se pronunțe asupra a ceea ce s-a cerut, iar motivarea s-a făcut cu încălcarea prevederilor Legii nr.19/2000. Astfel, în cauză nu s-a contestat data acordării drepturilor de pensie sau numărul de luni pentru care s-a reținut diminuarea pentru pensia anticipată parțială, ci s-a contestat stagiul complet de cotizare care conform art. 44, 77 alin. (3) și Anexa 4 din Legea 19/2000 este de 32 de ani, pentru activitatea pe care recurentul a desfășurat-o în condiții speciale de muncă.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 304 pct 6 și 9 și 304¹ Cod procedură civilă.

Examinând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea de Apel reține următoarele:

Motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.6 Cod procedură civilă nu este întemeiat, întrucât, respingând acțiunea, instanța de fond nu a acordat ceea ce nu s-a cerut, așa cum susține recurentul.

Referitor la criticile hotărârii instanței de fond, întemeiate pe dispozițiile art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, se reține că prin Decizia nr. 265405/13.04.2010 (fila 3 dosar fond) recurentului i s-a acordat pensie anticipată parțial, stagiul complet de cotizare utilizat la calcularea punctajului mediu anual fiind de 33 ani și 8 luni. În motivarea deciziei se reține că stagiul complet de cotizare este de 33 ani și 8 luni conform Anexei 9 din Ordinul 340/2001, urmând a se modifica la 32 de ani la trecerea la pensie pentru limită de vârstă datorită celor 3 ani o lună și 29 zile în care recurentul și-a desfășurat activitatea în condiții speciale de muncă. Contrar celor reținute de intimata Casa Județeană de Pensii Cluj, se constată că art. 77 alin. (3) din Legea 19/2000 nu prevede că Anexa 4 din Legea 19/2000 se aplică numai pentru pensia pentru munca depusă și limită de vârstă.

În plus, conform dispozițiilor art. 52 din Legea 19/2000 la data îndeplinirii condițiilor pentru a beneficia de pensie pentru limită de vârstă, în conformitate cu prevederile art.42, pensia anticipată parțială devine pensie pentru limită de vârstă și se recalculează prin eliminarea diminuării prevăzute la art. 50 alin. (2) și prin adăugarea perioadelor asimilate și a eventualelor stagii de cotizare realizate în perioada de anticipare. În consecință, în lipsa unor alte dispoziții legale, la trecerea de la pensia anticipată parțial la pensia pentru limită de vârstă nu se modifică stagiul complet de cotizare, așa cum susține intimata.

Pentru aceste considerente, reținând că instanța de fond a aplicat greșit dispozițiile legale menționate anterior, în temeiul art. 304 pct.9 și 312 alin. (3) Cod procedură civilă se va admite recursul declarat de reclamantul G.I. împotriva sentinței civile numărul 4127 din 29.11.2010 a Tribunalului Cluj, pe care o va modifica în întregime și, în consecință, se va admite acțiunea formulată de reclamantul G.I. în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii Cluj, anulează parțial Decizia numărul 265405/13.04.2010 emisă de pârâtă sub aspectul stagiului complet de cotizare necesar la stabilirea punctajului mediu anual și se va obliga pârâta să emită o nouă decizie de acordare a pensiei anticipate parțiale utilizând un stagiul complet de cotizare de 32 de ani. (Judecător Laura Dima)

Rezilierea contractului de închiriere. Clauză penală privind majorările de întârziere pentru plata chiriei la data stabilită în contract. Neasimilare cu o creanță bugetară prevăzută în art. 1 alin.(1) din Codul de procedură fiscală

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1747 din 18 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 16697/10.12.2010, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, a fost admisă în parte acțiunea civilă formulată și precizată de reclamantul Municipiul Cluj Napoca în contradictoriu cu pârâtul P.C. și a fost obligat pârâtul să plătească reclamantului suma de 1085,28 lei reprezentând chirie restantă aferentă perioadei martie 2008 – februarie 2010, s-a dispus rezilierea contractului de închiriere nr.53163/28.07.2003 încheiat între părți și evacuarea pârâtului din locuința situată în Cluj-Napoca, str.P. nr.7 ap.100 jud. Cluj, a fost obligat pârâtul să predea reclamantului imobilul într-o stare corespunzătoare, au fost respinse celelalte capete de cerere și a obligat pârâtul să plătească reclamantului suma de 173,89 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință judecătoria a reținut că la data de 28.07.2003, între Municipiul Cluj-Napoca, în calitate de reprezentant al Statului Român și pârâtul P.C. în calitate de chiriaș, s-a încheiat contractul de închiriere nr.53163, având ca obiect locuința situată în Cluj-Napoca, str.P. nr.7 ap.100. Contractul s-a încheiat pentru o perioadă de 5 ani, începând cu data de 8.04.1999 și până la 8.04.2004. potrivit clauzelor contractuale chiria trebuia să fie achitată lunar, până pe data de 30

a lunii, pentru luna în curs. Prin mai multe adrese pârâtul P.C. a fost notificat de reprezentanții reclamantului Municipiul Cluj-Napoca să se prezinte cu actele necesare pentru prelungirea contractului de închiriere și recalcularea chiriei, și să își achite datoriile restante, în caz contrar urmând a se proceda la evacuare.

Potrivit Notei interne întocmite de Serviciul Rate, Chirii, Tarife, Preturi, pârâtul P.C. figura la data de 11.02.2010 cu un debit restant de 1085,28 lei, la care se adăugă majorări de întârziere de 0,1% pe zi.

Așadar, din probatoriul administrat rezultă că între părți s-a încheiat un contract de închiriere, pentru perioada 8.04.1999 - 8.04.2004, însușit prin semnătură atât de reclamant prin reprezentanții săi, cât și de pârâtul P.C.. Așa cum a arătat și reclamantul, perioada locațiunii prevăzută în contract a expirat la data de 8.04.2004, însă prin raporturile între părți au continuat în baza tacitei relocațiuni conform art. 1437 și 1452 Cod civil, întrucât pârâtul a fost lăsat să folosească în continuare imobilul închiriat, după cum rezultă din toate adresele emise de reclamant prin care acesta îi solicita pârâtului să se prezinte cu actele necesare în vederea încheierii actului adițional la contractul de închiriere și în vederea recalculării chiriei. Or, din aceste înscrisuri reiese că intenția reclamantului a fost de a continua raporturile de locațiune cu pârâtul și că nu a existat o manifestare de voință în sens contrar.

Potrivit prevederilor art. 969 Cod civil, convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante. Desființarea acestora nu poate avea loc decât în condițiile prevăzute de lege, cum ar fi cazul neexecutării culpabile de către una dintre părți a obligațiilor contractuale ce îi revin, situație în care se justifică rezilierea contractului, în condițiile stabilite de art.1020 Cod civil.

Făcând aplicarea acestui principiu în materia contractelor de locațiune, dispozițiile art. 1439 Cod civil prevăd că neexecutarea obligațiilor de către una din părți, da dreptul celeilalte părți de a cere rezilierea contractului cu daune interese. O asemenea obligație esențială este cea prevăzută de art.1421 Cod civil, și anume obligația locatarului de a achita chiria la termenele stabilite.

Prin prima acestor considerente, instanța a constatat că pârâtul P.C. în mod culpabil nu și-a îndeplinit obligația ce îi revenea în temeiul contractului de închiriere încheiat cu reclamantul, de a achita la termen chiria stabilită în sarcina sa. Din înscrisurile depuse la dosar, rezultă că pârâtul avea obligația de a achita lunar o chirie în sumă de 45,22 lei pe data de 30 a fiecărei luni, însă pârâtul nu a probat că și-ar fi îndeplinit obligația de plată în perioada martie 2008 - februarie 2010. Această neexecutare a contractului de către pârât pe o perioadă de aproape doi ani a fost apreciată de instanță suficient de importantă pentru a justifica rezilierea contractului și îi este în mod cert imputabilă pârâtului, având în vedere că acesta este prezumat în culpă, conform art.1082 Cod civil. În aceste condiții, instanța a admis al patrulea capăt de cerere din acțiune așa cum a fost precizată și a dispus rezilierea contractului de închiriere nr.53163/28.07.2003 încheiat între părți, așa cum a fost prelungit acesta în baza tacitei relocațiuni și apoi a relocațiunii legale.

Cât privește petitul având ca obiect chiria restantă, instanța a reținut că în materia răspunderii contractuale, reguli incidente și cauza de față, în cazul obligațiilor de rezultat sarcina probei se împarte între debitor și creditor, în sensul că mai întâi creditorul trebuie să dovedească existența creanței, după care neexecutarea se prezumă cât timp debitorul nu dovedește executarea.

În speță, reclamantul a făcut dovada existenței creanței prin înscrisurile mai sus arătate în conformitate cu dispozițiile art. 1169 C.civ., în timp ce paratul nu a dovedit îndeplinirea integrală a obligației de plată, deși conform art. 1169 C.civ și art. 129 alin. 1 C.p.civ îi incumba sarcina acestei probe. Astfel, pârâtul P.C. avea obligația de a plăti lunar chiria datorată în baza contractului de închiriere, respectiv a contractului operat în baza tacitei relocațiuni, însă nu și-a onorat această obligație, motiv pentru care datorează suma de 1085,28 lei reprezentând chirie restantă, aferentă perioadei 1.03.2008 – 11.02.2010, în conformitate cu art.21 lit.d și art.25 al.2 din Legea nr.114/1996.

A fost respins capătul de cerere având ca obiect penalități de întârziere pentru neplata chiriei aferente perioadei 1.03.2008 – 11.02.2010, în baza art.II din Contractul de închiriere nr.53163/28.07.2003. Instanța a constatat că acest contract nu conține o veritabilă clauză penală, de natură a fi opusă debitorului, câtă vreme s-a specificat doar că neplata la termen a chiriei atrage o penalizare asupra sumei datorate pentru fiecare zi de întârziere, fără să se menționeze cuantumul procentual al penalităților de întârziere, care ar fi permis o evaluare convențională a prejudiciului încercat de creditor prin neachitarea la termen a chiriei ce îi era datorată.

Apoi, deși reclamantul a invocat dispozițiile art.115 al.1 și 5 din Codul de procedură fiscală, modificate prin art.III din Legea nr.210/2005, potrivit cărora *majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Nivelul majorării de întârziere este de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere, și poate fi modificat prin legile bugetare anuale*, instanța a constatat că aceste prevederi legale nu sunt incidente în speță, întrucât privesc majorările care se aplică creanțelor bugetare, în condițiile Codului de procedură fiscală, or chiria încasată de reclamant, în baza unor contracte de închiriere a bunurilor pe care le administrează în contul Statului Român nu reprezintă creanțe bugetare, în accepțiunea art.1 din Cod procedură fiscală raportat la art.1 și 2 Cod fiscal.

În final, instanța a constatat că nu este întemeiat nici capătul de cerere privitor la obligarea pârâtului să semneze fișa de calcul a chiriei, anexă la contractul de închiriere, câtă vreme, pe de o parte, s-a dispus rezilierea contractului, iar pe de altă parte, nu există niciun temei legal în acest sens.

Prin decizia civilă nr. 103/17.02.2011 a Tribunalului Cluj a fost admisă excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și a fost respins apelul declarat de acest reclamant, ca fiind formulat de o persoană fără calitate procesuală activă, a fost admis în parte apelul declarat de reclamantul Municipiul Cluj-Napoca prin Primar împotriva sentinței civile nr.16697/10.12.2010, a Judecătoriei Cluj-Napoca, care a fost schimbată în parte, în sensul că a fost obligat pârâtul P.C. și la plata chiriei începând cu martie 2010 și până la eliberarea efectivă a imobilului, fiind menținute restul dispozițiilor sentinței.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a reținut următoarele:

Referitor la excepția menționată mai sus, tribunalul a constatat că prin încheierea din 12.11.2010 prima instanță a admis excepția lipsei capacității procesuale de folosință a reclamantului Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca, iar prin sentința atacată a admis în parte doar acțiunea reclamantului Municipiul Cluj-Napoca prin Primar.

Apelul a fost formulat de ambii reclamânți, însă criticile s-au referit doar la soluția dată de prima instanță petitelor privind chiria restantă și majorările de întârziere, nu și la admiterea excepției lipsei capacității procesuale de folosință a reclamantului Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca.

În consecință, ținând cont de dispozițiile art.295 alin.1 C.proc.civ., tribunalul a constatat că problema capacității procesuale de folosință a reclamantului Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca a fost soluționată definitiv, soluția primei instanțe nefiind atacată, astfel încât acest reclamant nu are calitate procesuală activă să formuleze critici în ceea ce privește soluția pe fond, aceasta fiind pronunțată doar în contradictoriu cu reclamantul Municipiul Cluj-Napoca prin Primar.

În privința apelului declarat de reclamantul Municipiul Cluj-Napoca prin Primar, tribunalul a reținut că prin cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost precizată la data de 03.12.2010, acesta a solicitat obligarea pârâtului la plata chiriei până la data executării efective a hotărârii de evacuare.

Prima instanță a reținut că pârâtul nu și-a îndeplinit obligația de a achita chiria, motiv pentru care a dispus rezilierea contractului de închiriere, evacuarea acestuia, precum și obligarea sa la plata chiriei restante pentru perioada 01.03.2008-11.02.2010.

Potrivit 25 alin.2 din Legea nr.114/1996 „*chiriașul este obligat la plata chiriei prevăzute în contractul de închiriere, până la data executării efective a hotărârii de evacuare*”.

Raportat la aceste dispoziții legale, tribunalul a considerat fondate criticile apelantului, pârâtul fiind obligat să achite chiria până la eliberarea efectivă a imobilului.

Referitor la majorările de întârziere, tribunalul a reținut că potrivit art.1 alin.1 C.proc .fiscală „*prezentul cod reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal*”, iar conform art.2 alin.1 lit.h C.fiscal “*impozitele și taxele reglementate prin prezentul cod sunt următoarele: ...impozitele și taxele locale*”.

Astfel, tribunalul a considerat corectă concluzia primei instanțe, în sensul că prevederile codului de procedură fiscală, invocate de reclamant, nu sunt incidente în cauză, deoarece chiria stabilită prin contractul de închiriere nu intră în categoria creanțelor bugetare, prevederile menționate referindu-se doar la impozite și taxe locale.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, tribunalul a considerat că instanța a stabilit în mod corect suma de 173,89 lei, reprezentând taxa judiciară de timbru și timbrul judiciar pentru petitele admise din acțiunea reclamantului Municipiul Cluj-Napoca prin Primar, iar raportat la soluția privind majorările de întârziere, nu se impune acordarea altor sume cu acest titlu.

Totodată, în baza art.296 C.proc.civ., a admis în parte apelul declarat de reclamantul Municipiul Cluj-Napoca prin Primar și a schimbat în parte sentința atacată, în sensul că a obligat pârâtul P.C. și la plata chiriei începând cu martie 2010 și până la eliberarea efectivă a imobilului, fiind menținute restul dispozițiilor sentinței.

Împotriva acestei decizii a formulat recurs reclamantul Municipiul Cluj-Napoca, solicitând instanței admiterea recursului, modificarea deciziei pronunțate în apel, în sensul obligării intimatului la plata majorărilor de întârziere aferente debitului și calculate pentru perioada 1.03.2008 – 11.02.2010 și în continuare până la data plății efective a debitului și obligarea intimatului la plata diferenței cheltuielilor de judecată în quantum de 163,39 lei, achitate la fondul cauzei.

În motivarea recursului recurentul a arătat că tribunalul în mod greșit a reținut că în contractul de închiriere nu s-a stabilit cuantumul procentual al majorărilor și că aceste majorări fac parte din creanțele bugetare.

Recurentul a recunoscut că în alin. 6 cap. II din contractul de închiriere nu este prevăzut cuantumul procentual al penalităților/majorărilor de întârziere, însă procentajul majorărilor de întârziere a fost stabilit pe parcursul derulării contractului de închiriere, potrivit HG nr. 350/1999 – 0,30% / zi, HG nr. 564 din 3.07.2000 – 0,15%/zi, HG nr. 1043/18.10.2001 – 0,10%/zi, HG nr. 874/2002 – 0,07%/zi, HG nr. 1513/18.12.2002 – 0,06%/zi, HG nr. 785/14.07.2005, Legea nr. 210/2005 și OG nr. 92/2003.

Recurentul a invocat dispozițiile art. 981 C.civil, potrivit căruia clauzele obișnuite într-un contract se subînțeleg dacă nu sunt expres prevăzute. S-a mai arătat că nu s-a respectat clauza contractuală care prevedea majorări de întârziere.

Recurentul a menționat că suma majorărilor de întârziere este de 388,30 lei calculate până la data de 9.03.2010.

În ceea ce privește critica vizând cheltuielile de judecată, recurentul a arătat că instanța de fond a obligat pârâtul doar la plata sumei de 173,89 lei, deși la dosarul cauzei au fost depuse două taxe de timbru în quantum de 159,69 lei și timbru judiciar de 3,7 lei și o taxă de timbru de 10 lei și timbru judiciar de 0,5 lei. Întrucât pârâtul intimat s-a aflat în culpă procesuală, acesta trebuia să fie obligat la plata diferenței de taxă judiciară de timbru în quantum de 163,39 lei.

Analizând decizia pronunțată prin prisma motivelor de recurs invocate, curtea constată că recursul este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Prima critică formulată de reclamant vizează faptul că pârâtul nu a fost obligat la plata majorărilor de întârziere.

Din contractul de închiriere încheiat în 28.07.2003 între Municipiul Cluj-Napoca și pârâtul P.C., rezultă că neplata la termen a chiriei atrage o penalizare asupra sumei datorate pentru fiecare zi de întârziere începând cu ziua care urmează a celeia în care suma a devenit exigibilă. Având în vedere modul în care este redactată această clauză contractuală, curtea apreciază că nu poate fi analizată ca o veritabilă clauză penală, deoarece nu permite o evaluare convențională a prejudiciului încercat de creditor prin neachitarea la termen a chiriei datorate.

Așadar, această clauză contractuală nu poate fi încadrată în dispozițiile art. 981 C. civil, ca o clauză obișnuită a contractului care se subînțelege, întrucât clauza penală presupune evaluarea daunei anterioară producerii prejudiciului, prin acordul de voință al cocontractanților. Dispozițiile contractuale obișnuite într-un contract de închiriere care îl vizează pe chiriaș sunt plata chiriei la data prevăzută în contract și eliberarea imobilului la data încheierii locațiunii și nu clauza penală care poate fi sau nu inclusă într-un contract de locațiune în funcție de modul în care părțile au negociat contractul, având deplină libertate, potrivit dispozițiilor art. 969 C. civil.

Majorările de întârziere se aplică raporturilor juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor legale reglementate de art. 1 din Codul de procedură fiscală. Un contract de închiriere nu poate fi asimilat unei creanțe bugetare, iar dispozițiile legale invocate de recurent HG nr. 354/1999, HG nr. 564/200, HG nr. 1043/2001, vizează obligațiile bugetare ale persoanei, decurgând din impozite și taxe locale.

Așadar, decizia tribunalului este legală, întrucât contractul nu prevede cuantumul penalităților care pot fi achitate de către chiriaș dacă achită chiria cu întârziere.

În ceea ce privește al doilea motiv de recurs, curtea constată că în mod legal a fost obligat pârâtul să suporte numai o parte din taxa judiciară de timbru achitată de reclamant, întrucât acțiunea acestuia a fost admisă numai în parte. Potrivit dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 146/1997, reclamantul care investește instanța cu acțiune este obligată să achite taxa judiciară de timbru pentru cererile cu care investit instanța. În ipoteza în care acțiunea reclamantului este admisă, potrivit dispozițiilor art. 274 Cod proc.civ., cheltuielile de judecată avansate de către reclamant vor fi suportate de către pârât. Însă, în ipoteza în care acțiunea reclamantului este respinsă în tot sau în parte, reclamantul este cel care suportă taxele de timbru achitate, ca o sancțiune pentru investirea instanței cu o acțiune nefondată.

Întrucât acțiunea reclamantului a fost admisă în parte, cu respectarea dispozițiilor art. 274 Cod proc.civ. și pârâtul a fost obligat la plata taxelor judiciare aferente petitelor admise.

În temeiul art. 304 pct. 9 Cod proc.civ., raportat la art. 312 Cod proc.civ., curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de reclamantul Municipiul Cluj-Napoca împotriva deciziei civile nr. 103 din 17 februarie 2011 a Tribunalului Cluj, pe care o va menține. (Judecător Tania Antoaneta Nistor)

Răspundere patrimonială. Neîntrunirea cumulativă a dispozițiilor art. 270 alin.(1) și art. 271 alin.(1) din Codul muncii

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1756 din 18 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 4646 din 27 septembrie 2010 pronunțată de Tribunalul Sălaj s-a respins ca nefondată cererea formulată de reclamanta SC D.P.C. SRL împotriva pârâtului B.G.R., având ca obiect obligarea acestuia la plata sumei de 29.965,90 lei, reprezentând prejudiciu patrimonial.

Pentru a pronunța această hotărâre, s-a reținut că de la data de 07.09.2006 și până la data de 23.01.2009 pârâtul a fost angajat cu contract individual de muncă în calitate de șofer, încetând raporturile de muncă în temeiul art. 65 alin(1) din Codul muncii.

Față de dispozițiile art. 270 alin.1 și art.271 alin. 1 din Codul muncii , s-a apreciat că nu sunt întrunite cumulativ toate condițiile pentru a atrage răspunderea materială a angajatului, și anume reclamanta nu a putut face dovada prejudiciului suferit nici chiar după ce instanța i-a pus în vedere să facă acest lucru. Depunerea la dosarul cauzei a unor avize de însoțire a mărfii nu pot face dovada unui prejudiciu real suferit în patrimoniul reclamantei.

În privința vinovăției pârâtului instanța a reținut că nu a fost dovedită de către reclamantă nefiind prezentate de către acesta acte care să dovedească culpa pârâtului.

Prin urmare, nefiind întrunite toate condițiile pentru a putea fi antrenată răspunderea patrimonială a pârâtului, instanța a respins cererea reclamantei ca nefondată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta SC D.P.C. SRL solicitând modificarea sentinței în sensul admiterii cererii.

În motivarea recursului, s-a arătat că sunt întrunite condițiile pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a pârâtului, având în vedere că există calitatea de angajat, fapta ilicită există deoarece marfa a fost încărcată dar nu a ajuns la destinație, astfel creându-se angajatorului un prejudiciu evaluabil în bani, vinovăția pârâtului fiind efectivă.

Motivarea respingerii prin faptul că nu ar exista un prejudiciu sau nu s-ar putea dovedi existența lui, ar conduce la exonerarea răspunderii celui în cauză este nereală și neîntemeiată deoarece prejudiciul în cauză este cert și real evaluabil în bani – 29.965,90 lei, suma rezultată din contravaloarea mărfii care nu a ajuns la destinație.

Arată că invocarea faptului că reclamanta nu a putut face dovada unui prejudiciu real suferit este netemeinică, deoarece la dosarul cauzei au fost depuse avizele de însoțire a mărfii semnate de către conducătorul auto la încărcarea mărfii, însă aceasta nu a fost confirmată prin semnătura gestionarului de primirea mărfii, fiind confirmată deci culpa pârâtului.

Pârâtul B.G.R. prin întâmpinare a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Analizând actele și lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererea de recurs care se încadrează în motivul de modificare prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., prin prisma apărărilor din întâmpinare, Curtea constată că recursul este nefondat, astfel că, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 din C.proc.civ., îl va respinge ca atare, pentru considerentele ce urmează a fi expuse în cuprinsul prezentei decizii:

Din analiza prevederilor art. 270 alin. 1 din Codul muncii rezultă, așa cum în mod corect a reținut și instanța de fond, că pentru a exista răspunderea patrimonială este necesar să fie îndeplinite următoarele condiții de fond: calitatea de salariat la angajatorul păgubit a celui ce a produs paguba; fapta ilicită și personală a salariatului, săvârșită în legătură cu munca sa; prejudiciul cauzat patrimoniului angajatorului; raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția salariatului.

Aceste condiții trebuie analizate de instanța de judecată pentru a stabili în mod corect răspunderea salariatului, sarcina probei elementelor de mai sus revenind angajatorului, conform dispoziției de ordin general aplicabilă în raporturile de muncă din art. 287 Codul muncii.

Numai întrunirea cumulativă a acestor condiții atrage răspunderea patrimonială a salariaților în temeiul prevederilor art. 270 din Codul muncii, iar răspunderea este exclusă în lipsa a cel puțin uneia dintre aceste condiții.

În speță, din copiile avizelor de însoțire a mărfii depuse la dosar reiese că acestea au fost întocmite în perioada martie - noiembrie 2007 pentru a însoți transporturi de marfă în valoare totală de 29.965,60, între sediul societății și punctul de lucru din Jibou.

Însă, Curtea reține că în lipsa unor date concrete care să ateste împrejurarea că pârâtul, în calitate de angajat ca și conducător auto al reclamantei, nu a predat la destinație mărfurile pe care le-a transportat, nu se poate reține existența unui prejudiciu în patrimoniul societății, iar simpla prezentare a unor avize de însoțire a mărfii nesemnate de către primitor, nu este suficientă pentru dovedirea prejudiciului.

Reclamanta pretinde că ar fi fost prejudiciată prin faptul că pârâtul a sustras mărfurile pe care le-a transportat, însă Curtea apreciază că doar invocarea nesemnării avizelor de către primitor, ca unic temei al vinovăției salariatului în producerea pagubei, nu este suficientă și practic nu dovedește faptul sustragerii acestor bunuri și nici existența unui prejudiciu creat societății.

Așa fiind, declanșarea răspunderii materiale a salariatului este de neconceput în situația în care nu se face dovada în ce mod a fost diminuat patrimoniul angajatorului.

Contrar susținerilor recurente, se constată că pârâtul nu a avut calitatea de gestionar, întrucât așa cum reiese din carnetul de muncă depus la dosar, acesta a fost angajat în cadrul societății în calitate de conducător auto, iar la dosarul cauzei nu a fost nepusă o fișă a postului din care să reiasă că pârâtul ar fi avut atribuții specifice gestionarului potrivit Legii nr. 22/1969, însă chiar și în cazul unei gestiuni, pentru a opera prezumția relativă de culpă, angajatorul are sarcina de a dovedi în mod legal existența prejudiciului în legătură cu munca prestată de salariat.

Pentru aceste considerente, reținând că recurenta-reclamantă, care avea sarcina probei conform art. 287 din Codul muncii, nu a dovedit întrunirea cumulativă a condițiilor pentru care societatea a solicitat angajarea răspunderii patrimoniale a intimatului-pârât, Curtea apreciază că hotărârea fondului este legală și temeinică, astfel ca o va menține ca atare, urmând ca în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 C.proc.civ. să respingă ca nefondat recursul declarat de recurenta, în cauză nefiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ. (Judecător Sergiu Cătălin Boboș)

Legea nr. 221/2009. Persoană condamnată pentru o infracțiune ce constituie de drept o condamnare cu caracter politic. Respingerea cererii de constatare a caracterului politic al condamnării

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1776 din 19 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 222 din 3 februarie 2011 a Tribunalului Maramureș a fost respinsă acțiunea civilă formulată de reclamantul M.I., în contradictoriu cu pârâtul Statul Român reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că prin sentința penală nr. 431/1959 pronunțată de Tribunalul Militar Cluj reclamantul M.I. a fost condamnat la 8 ani muncă silnică pentru săvârșirea infracțiunii de crima de uneltire contra ordinii sociale și pentru delictul de deținere și

răspândire de publicații interzise, fapte prevăzute și pedepsite de art. 209 și art. 325 lit. c Cod penal, pedeapsă din care a executat 5 ani în regim de detenție.

În prezent există o categorie de persoane care s-au împotrivit fățiș, chiar prin acțiuni armate, regimului totalitar comunist, sau care au fost persecutate de către acesta ca urmare a exercitării unor drepturi fundamentale ce au fost considerate amenințări la adresa sistemului politic totalitar, și care nu au beneficiat până acum de o minimă reparație morală constând în ștergerea consecințelor penale ale condamnărilor lor.

În speță infracțiunea pentru care a fost condamnat reclamantul se regăsește printre cele enumerate în art. 1 alin. 2 din Legea nr. 221/2009.

Prin Decizia nr. 1358 din 21 octombrie 2010 a Curții Constituționale s-a constatat că prevederile art. 5 alin. 1 lit. a teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnărilor cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 06.03.1945-22 decembrie 1989 cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituțional și contravin prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală.

Având în vedere că dispozițiile art. 5 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 221/2009, introduse prin art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, fac trimitere în mod expres la prevederile alin. (1) din același articol. Curtea constată că trimiterile la lit. a) a alin.(1) al art. 5 din lege rămân fără obiect, prin declararea art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 ca fiind neconstituțional.”

Ținând cont de faptul că reclamantul a solicitat acordarea doar de despăgubiri morale, despăgubiri care așa cum s-a arătat mai sus au fost declarate neconstituționale, în prezent nemaexistând nici un temei legal reglementat de Legea nr. 221/2009 care să permită acordarea acestor daune, instanța a respins acțiunea ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termenul legal reclamantul, solicitând modificarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii.

În motivarea recursului recurentul a arătat că prin cererea de chemare în judecată a solicitat instanței să constate caracterul politic al condamnării penale dispusă prin sentința penală nr. 431/1959 și să oblige Statul Român la plata daunelor morale pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare.

Prin soluția pronunțată instanța de fond a făcut o greșită aplicare a deciziei nr. 1358/2010 a Curții Constituționale, având în vedere că această decizie încalcă principiul neretroactivității consacrat de art. 15 alin. 2 din Constituție. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată sub imperiul Legii nr. 221/2009 nemodificată s-a născut dreptul la acțiune pentru a solicita despăgubiri pentru prejudiciul suferit ca urmare a condamnării politice.

Recurentul a mai invocat în sprijinul cererii sale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și faptul că, aplicând direct convenția potrivit principiului preeminenței sale, consacrat în art. 20 alin. 2 din Constituția României, cererea sa trebuia admisă.

Prin întâmpinarea depusă pârâțul s-a opus admiterii recursului, arătând că fapta pentru care a fost condamnat reclamantul este aceea de neprezentare la încorporare și, prin urmare, condamnarea nu are caracter politic.

Examinând recursul declarat, prin prisma motivelor invocate, curtea apreciază că este nefondat și în baza art.312 alin. 1 Cod proc.civ., urmează să-l respingă pentru următoarele considerente:

Examinând cererea de chemare în judecată formulată de reclamant, instanța constată că acesta a solicitat „în temeiul art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009 să fie obligat pârâțul Statul Român prin MFP la plata sumei de 250.000 euro (echivalentul în lei) cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea pronunțată de Tribunalul Militar Cluj prin sentința penală nr.

431/1959 prin care a fost condamnat la 8 ani muncă silnică pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire prev. de art. 209 C. penal din 1936”.

Ulterior, reclamantul și-a completat acțiunea în sensul de a se constata caracterul politic al condamnării pronunțate prin sentința penală nr. 431/1959 a tribunalului Militar Cluj.

Cu privire la acest capăt de acțiune, instanța de fond în mod legal reține că infracțiunea pentru care a fost condamnat reclamantul se regăsește în cel enumerat de art. 1 alin. 2 din Legea nr. 221/2009, astfel că nu mai este necesară constatarea caracterului politic al condamnării de către instanța de judecată.

Intervenția instanței de judecată în sensul constatării caracterului politic al condamnării se poate realiza doar în situații prevăzute de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 221/2009.

În ce privește capătul de acțiune privind obligarea Statului Român la plata despăgubirilor morale, curtea reține următoarele:

Prin decizia nr. 1358/21.10.2010, Curtea Constituțională a declarat art. 5 alin. 1 lit. a Teza I din Legea nr. 221/2009 ca neconstituțional. La pronunțarea acestei decizii, curtea a reținut următoarele: Statul Român a inițiat și adoptat o serie de reglementări pentru repararea suferințelor cauzate de regimul comunist în perioada 6.03.1945- 22.12.1989, prin restituirea bunurilor preluate abuziv iar în măsura în care acest lucru nu este posibil prin acordarea de compensații pentru acestea, prin reabilitarea celor condamnați din motive politice și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale și materiale suferite, precum și alte drepturi.

Astfel, în materia restituirii bunurilor preluate de Statul Român au fost adoptate Legea nr. 18/1991, Legea nr. 169/1997, Legea nr. 1/2000, Legea nr. 112/1995, Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005, OUG nr. 83/1999, iar în ce privește reabilitarea persoanelor condamnate politic a fost adoptată OUUG nr. 214/1999. În ce privește acordarea altor drepturi persoanelor persecutate de regimul comunist au fost adoptate o serie de acte normative cu caracter reparatoriu pentru persoanele care au avut de suferit din punct de vedere moral și material ca urmare a persecuției politice supuse în regimul comunist cum sunt Decretul-Lege nr. 118/1990, OUG nr. 214/1999 și Legea nr. 221/2009.

Scopul acordării de despăgubiri pentru daunele morale suferite de persoanele persecutate în perioada comunistă este acela de a produce o satisfacție de ordin moral, prin însăși recunoașterea și condamnarea măsurii contrare drepturilor omului.

Procedând la analizarea prevederilor actelor normative incidente în materia despăgubirilor pentru daune morale suferite de persoanele persecutate din motive politice în perioada comunistă, curtea a constatat că există două norme juridice – art. 4 din Decretul-Lege nr. 118/1990 și art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009 – cu aceeași finalitate și anume, acordarea unor sume de bani persoanelor persecutate din motive politice de dictatura comunistă, precum și celor deportate ori ținute în prizoneriat. Curtea a mai reținut că despăgubirile pentru daunele morale suferite în perioada comunistă trebuie să fie drepte, echitabile, rezonabile și proporționale cu gravitatea și suferințele produse prin aceste condamnări sau măsuri administrative. Or, despăgubirile prevăzute de dispozițiile legale criticate, având același scop ca și indemnizația prev. de art. 4 din Decretul-Lege nr. 118/1990 nu pot fi considerate ca atare, că recunoașterea dreptului de a beneficia de despăgubiri pentru daunele morale suferite de persoanele persecutate de regimul comunist și moștenitorilor de gradul II încalcă, de asemenea, principiul echității și dreptății.

Evocând practica C.E.D.O. în materie, precum și decizii din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, curtea reține că în baza art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009, persoanele în cauză nu au o „speranță legitimă” în obținerea despăgubirilor morale și a constatat că acordarea acestor despăgubiri pentru daunele morale suferite de foștii deținuți politici contravine art. 1 alin. 3 din Legea fundamentală privind statul de drept, democratic și social, în care dreptatea este valoarea supremă.

Existența celor două reglementări paralele încalcă și principiul unicității reglementării în materie prev. de art. 14 din Legea nr. 24/2000 și cel al evitării paralelismelor instituit prin art. 16 din același act normativ.

Din ansamblul considerentelor expuse de Curtea Constituțională, reiese încă o dată incapacitatea Statului Român de a pune ordine în sistemul său legislativ (sanționată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Faimblat împotriva României), precum și incertitudinea juridică generală generată de lipsa de claritate și de coerență a legislației aplicabile, sancționată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Păduraru împotriva României, ceea ce denotă culpa exclusivă a Statului Român în adoptarea textului legal declarat ulterior neconstituțional.

Admiterea excepției de neconstituționalitate a dispoziției pe care persoanele în cauză și-au fundamentat pretențiile, în timp ce litigiile sunt pendinte, coroborat cu lipsa intervenției Parlamentului (art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992), are ca și consecință lipsirea de fundament juridic a tuturor acțiunilor întemeiate pe art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009, această prevedere încetându-și efectele judiciare, decizia fiind obligatorie și cu efecte „erga omnes”, potrivit art. 31 alin. 1 din Legea nr. 47/1992.

Termenul de 45 de zile în care Parlamentul sau Guvernul ar fi putut adopta alte dispoziții legale în prezenta materie, compatibile cu Constituția este depășit, situație în care dispozițiile legale declarate neconstituționale au rămas fără efecte juridice.

În ce privește prezenta cauză, instanța va mai analiza dacă, având în vedere dispozițiile Legii nr. 221/2009 pe perioada cât au fost în vigoare până la declararea lor ca neconstituționale prin decizia nr. 1358/2010, reclamantul avea un bun sau o speranță legitimă la acesta, potrivit art. 1 din Protocolul nr. 1, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Această analiză este necesară pentru a stabili dacă având o speranță legitimă, reclamantului i s-ar cuveni despăgubiri, chiar în condițiile dispariției suportului legal, apelând la dispozițiile art. 1 din Protocolul 1.

În ipoteza în care reclamantul ar fi obținut o hotărâre irevocabilă anterior declarării ca neconstituționale a temeiului legal pe care și-au fundamentat acțiunea, prin care li s-ar fi acordat despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009, rezultă că reclamantul avea cel puțin o speranță legitimă la obținerea unui bun, anterior pronunțării deciziei Curții Constituționale.

Cu privire la această speranță legitimă trebuie constatat că există o ingerință care era legitimă din partea statului, ingerință care constă în chiar declararea ca neconstituționale a dispozițiilor legale care au oferit însăși speranța legitimă, procedura de constatare a neconstituționalității fiind necesară într-o societate democratică, fiind și predictibilă de altfel. (Judecător Ana Ionescu)

În același sens, a se vedea și Decizia nr. 1798 din 20 mai 2011.

Drept de superficie. Persoană ce și-a construit casa și anexele gospodărești pe baza autorizației de construire, pe terenul unității administrativ-teritoriale

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1779 din 19 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 3990/21.04.2010, pronunțată de Judecătoria Baia Mare a fost respinsă excepția inadmisibilității cererii, a fost admisă acțiunea civilă formulată de reclamantii M.P. și M.M. împotriva pârâtei Orașul Tăuții Măgherauș reprezentat prin Primar și în consecință, s-a dispus dezmembrarea terenului cu număr topo 508/2/3/2 în suprafață totală de 2494 m.p. înscris în CF 78 Băița în număr topo 508/2/3/2/1 în suprafață de 872 m.p. și număr topo 508/2/3/2/2 în suprafață de 1622 m.p.

conform planului de amplasament și delimitare reprezentând anexa 1 a completării nr. 2 a raportului de expertiză întocmită de expertul tehnic ing. S.O. și înregistrată la 20.01.2010.

Prin aceeași sentință s-a constatat că reclamanții au dobândit un drept de suprafață constând în dreptul de proprietate asupra construcțiilor casă de locuit cu nr.108 de tip P+1 în suprafață de 122 m.p., anexa nr. 1 în suprafață de 78 m.p. și anexa nr. 2 în suprafață de 95 m.p. edificate pe terenul înscris în CF 78 Băița nr. topo 507/2 și 508 /2/3/2 proprietatea Statului Român și dintr-un drept de folosință asupra terenului de sub nr. topo 507/2 și 508 /2/3/2/1 înscris în CF 78 Băița aferent construcțiilor.

S-a dispus înscrierea în cartea funciară a drepturilor mai sus constatate în favoarea reclamanților.

Pentru a pronunța această sentință instanța a reținut, referitor la excepția inadmisibilității cererii că aceasta se referă doar la suprafața de teren atribuită prin decizie a consiliului popular, în prezenta cauză reclamanții au solicitat a se constata un drept de folosință cu privire la o suprafață de teren mai mare decât cea atribuită, respectiv 300 mp, sens în care nu se poate reține că reclamanții ar avea la îndemână o cerere în realizare cu privire la suprafața solicitată.

Prin Decizia nr. 68/1975 a Consiliului Popular al comunei Tăuții Măgherauș s-a atribuit reclamantului în folosință un teren în suprafață de 300 mp, menționându-se în respectiva decizie că acest teren este cuprins în CF 78 Băița, nr. topo 507/1 și 508/2. Astfel cum a reieșit din concluziile raportului de expertiză întocmită în cauză, această decizie nu a fost urmată de realizarea unei dezmembrări în CF 78 Băița.

Ulterior, reclamantul, în baza autorizației pentru executare de lucrări nr. 49/14.11.1975 a construit o casă de locuit de tip P+1 cu suprafața construită de 122 mp. Totodată, astfel cum reiese din declarațiile martorilor audiați reclamantul a realizat tot atunci o îngrădire a terenului pe care a realizat construcția, îngrădire care a rămas neschimbată și în prezent, acesta nefiind tulburat în folosința terenului.

De asemenea, reclamantul a mai construit două anexe gospodărești în suprafețe de 78 mp și 95 mp.

Astfel cum reiese din raportul de expertiză și din completarea la acesta, ținând cont de situația de fapt existentă, de faptul că decizia de atribuire a terenului în folosință nu a fost însoțită de dezmembrări operate în CF, identificarea celor 300 mp aferenți construcției casă de locuit nu se poate face decât cu lăsarea unei părți din construcție în afara acestei suprafețe.

De asemenea, reclamantul a mai construit înainte de anul 1991 două anexe gospodărești în suprafețe de 78 mp și 95 mp, fără ca acesta să fie tulburat în folosința terenului pentru care cere constatarea unui drept de folosință.

În conformitate cu dispozițiile art. 492 Cod civil, „orice construcție, plantație sau lucru făcut în pământ sau asupra pământului sunt prezumate a fi făcute de proprietarul aceluia pământ cu cheltuiala sa și că sunt ale lui, până ce se dovedește din contra”.

Textul de lege enunțat instituie o prezumție relativă de proprietate, pe care constructorul poate să o înlăture prin proba contrară, dovedind dreptul de suprafață.

Dreptul de suprafață este un drept real cu conținut complex ce constă în dreptul de proprietate al suprafațarului asupra construcției edificate pe terenul proprietatea altei persoane și asupra căruia suprafațarul dobândește un drept de folosință.

Suprafața se poate constitui prin consimțământ tacit dedus din pasivitatea îndelungată a proprietarului terenului pe care a fost edificată construcția.

În fine, folosința terenului pe care se află construcția se exercită în strânsă legătură și în limitele necesare exercitării dreptului de proprietate care intră în alcătuirea dreptului de suprafață.

Prin decizia civilă nr. 61/A/9.03.2011 a Tribunalului Maramureș a fost respins apelul declarat de Consiliul Local al orașului Tăuții Măgherauș împotriva sentinței civile nr. 3990/21.04.2010, pronunțată de Judecătoria Baia Mare, ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă și a fost obligat apelantul Consiliul Local al orașului Tăuții Măgherauș să plătească intimatului M.P. suma de 1240 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorar de avocat.

Prin aceeași decizie s-a constatat nulitatea apelului declarat de Orașul Tăuții Măgherauș împotriva sentinței civile nr. 3990/21.04.2010, pronunțată de Judecătoria Baia Mare.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul raportat la dispozițiile art. 137 Cod proc.civ., examinând excepția invocată a reținut că acțiunea introductivă a fost formulată inițial în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al orașului Tăuții Măgherauș. La termenul de judecată din 16.04.2008, reclamantii au depus o precizare de acțiune prin care au înțeles să cheme în judecată Orașul Tăuții Măgherauș. Față de această precizare, prin încheierea de ședință din 16.04.2008, instanța a constatat lipsa calității procesuale pasive a pârâtului Consiliul Local al orașului Tăuții Măgherauș și a dispus scoaterea lui din cauză. În continuare pârât în cauză a fost introdus Orașul Tăuții Măgherauș, pârât în contradictoriu cu care s-a pronunțat sentința civilă nr. 3990/21.04.2010, respectiv sentința apelată.

Calea de atac a apelului este mijlocul procesual prin care partea nemulțumită de hotărârea primei instanțe sau procurorul, solicită instanței ierarhice superioare, în condițiile prevăzute de lege, reformarea hotărâri atacate ori anularea acesteia. Pentru a putea declara apel împotriva unei hotărâri în prima instanță, persoana trebuie să fi fost parte în proces, întrucât hotărârea produce efecte numai fata de părțile care s-au judecat în fața primei instanțe. Au calitatea de parte și succesorii în drepturi ai părților, precum și cei cărora legea le recunoaște calitatea procesuala activa.

În mod excepțional, poate exercita apelul cel care nu a fost parte la judecata în fond: în materie necontencioasă, orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la dezlegarea pricinii; dobânditorul cu titlu particular al unui drept sau bun ce formează obiectul litigiului; creditorul chirografar. Pentru a putea exercita însă apelul, cel nemulțumit de hotărâre trebuie să justifice un folos practic, respectiv că el a căzut în pretenții ca urmare a judecății. Cu privire la calitatea procesuala aceasta se raportează la dreptul substanțial în cazul judecării în apel la fel ca la judecata în primă instanță.

În consecință, instanța de apel a reținut că apelantul Consiliul Local al orașului Tăuții Măgherauș nu a avut calitate de parte la instanța de fond și nici nu justifică un folos practic în prezenta cauză.

În ce privește actul intitulat "precizare de acțiune", depus la dosar, de către Orașul Tăuții Măgherauș interpretând-o ca o cerere de apel, instanța a constatat că nu întrunește elementele cererii de apel, prevăzute de art. 287 Cod procedură civilă sub sancțiunea nulității, și chiar dacă i s-ar da eficiența unui apel, acesta este introdus peste termenul legal prevăzut de art. 284 Cod procedură civilă, respectiv sentința civilă apelată a fost comunicată Orașului Tăuții Măgherauș la data de 15.07.2010, iar "precizare de acțiune" a fost depusă la data de 10.12.2010.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs Orașul Tăuții Măgherauș, solicitând modificarea deciziei atacate în sensul admiterii apelului, schimbarea sentinței în sensul diminuării suprafeței cerute de reclamantii de la 877 mp la suprafața de 300 mp, așa cum a fost atribuită prin decizia nr. 68/20 iunie 1975 a Consiliului Popular al comunei Tăuții Măgherauș.

În motivarea recursului întemeiat în drept doar pe dispozițiile art. 299 Cod proc.civ., s-a arătat că prin decizia nr. 68/20 iunie 1975 a Consiliului Popular al comunei Tăuții Măgherauș, s-a atribuit reclamantului suprafața de 300 mp pentru construirea unei case de locuit. Este real că reclamantul a ocupat o suprafață de 877 mp, că a edificat anexe gospodărești fără autorizație de construire, ocupând abuziv 577 mp din terenul proprietatea Statului Român.

Prin întâmpinarea depusă, intimatului M.P. și M.M. s-au opus admiterii recursului.

Examinând recursul declarat, prin prisma motivelor invocate, curtea apreciază că este nefondat și în baza art.312 alin. 1 Cod proc.civ., urmează să-l respingă pentru următoarele considerente:

Prin decizia civilă nr. 61/A/9.03.2011 a Tribunalului Maramureș s-a constatat nulitatea apelului declarat de Orașul Tăuții Măgheruș împotriva sentinței civile nr. 3990/21.04.2010. Prin urmare, ceea ce urmează a analiza instanța de recurs este dacă soluția pronunțată de instanța de apel, aceea de constatarea nulității apelului este sau nu legală, având în vedere că reprezintă o excepție de ordine publică, chiar dacă în motivele de recurs se invocă aspecte ce țin de fondul cauzei.

Din dosarul instanței de apel rezultă că sentința civilă nr. 3990/21.04.2010 a Judecătoriei Baia Mare a fost atacată cu apel de către Consiliul Local al comunei Tăuții Măgheruș.

La data de 10.12.2010 Orașul Tăuții Măgheruș depune la dosarul instanței de apel „precizare de acțiune”, prin care solicită „citarea în calitate de recurent pârât a Orașului Tăuții Măgheruș prin Primar”.

Conform dispozițiile art. 287 alin. 1 Cod proc.civ., „cererea de apel trebuie să cuprindă numele, domiciliul sau reședința părților, arătarea hotărârii care se atacă, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul, dovezile invocate în susținerea apelului, semnătura”, iar conform pct. 2 din același text de lege, cerințele de la pct. 2 și 5 sunt prevăzute sub sancțiunea nulității apelului.

Rațiunea acestei sancțiuni în raport de cerința de la pct. 2 este aceea de a se realiza o corectă determinare a hotărârii atacate, iar în raport de cerințele de la pct. 3 de a ști dacă motivele de apel astfel cum au fost redactate, constituie sau nu motive în spiritul legii.

Față de faptul că scriptul intitulat „precizare de acțiune” pe care instanța l-a interpretat ca o cerere de apel, nu îndeplinește cerințele art. 287 Cod proc.civ., legal a constatat instanța de control judiciar nulitatea apelului declarat de orașul Tăuții Măgheruș.

Hotărârea instanței de apel este legală și prin raportare la dispozițiile art. 288 alin. 2 Cod proc.civ. potrivit căroră, apelul se depune la instanța a cărei hotărâre se atacă sub sancțiunea nulității. Aceasta, pentru că scriptul intitulat „precizare de acțiune” a fost depus de orașul Tăuții Măgheruș la Tribunalul Maramureș și nu la Judecătoria Baia Mare, instanță a cărei hotărâre se atacă.

Urmare respingerii recursului, pârâtul recurent va fi obligat să plătească intimaților M.P. și M.M. suma de 1350 lei, cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând onorariu avocat conform chitanței și cheltuieli de transport, conform bonului fiscal. (Judecător Ana Ionescu)

Acțiune având ca obiect obligarea Ministerului Finanțelor Publice la plata daunelor morale în temeiul Legii nr. 221/2009. Soluționare fără participarea procurorului. Casare cu trimitere

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1781 din 19 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 5850 din 25 noiembrie 2010 a Tribunalului Cluj, a fost respinsă ca nefondată acțiunea reclamantelor C.A. și S.F. împotriva pârâtului Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice pentru acordarea de daune morale în baza Legii nr. 221/2009.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut următoarele:

Prin deciziile Curții Constituționale nr. 1358/2010 și 1360/2010 a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată de pârâtul Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice și s-a constatat că prevederile art. 5, alin. 1, lit. a, teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituționale.

Pentru a se pronunța astfel, Curtea Constituțională a reținut, în esență că normele de tehnică legislativă, respectiv art. 14 și 16 din Legea nr. 24/2000 republicată stabilesc că prevederile de același nivel și având același obiect se cuprind într-un singur act normativ, iar în procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în două sau mai multe acte normative, iar în cazul unor paralelisme, acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice.

Curtea a mai reținut că în materia reparațiilor trebuie să existe o legislație clară, precisă, adecvată, proporțională care să nu dea naștere la interpretări și aplicări diferite ale instanțelor de judecată, ceea ce ar putea conduce la constatări ale violării dreptului omului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Această problemă a legislației incoerente și ineficiente a României în materia restituirii a fost menționată și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 9 decembrie 2008, în Cauza Viasu împotriva României.

Cu acel prilej, Curtea a constatat ca Legea nr. 1/2000 a suferit atât de multe modificări ca număr și conținut, încât precizia și previzibilitatea cerute de noțiunea de „legalitate” au fost grav atinse.

Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată că acordarea de despăgubiri pentru daune morale suferite de foștii deținuți politici, astfel cum a fost reglementată prin art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, contravine art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală privind statul de drept, democratic și social, în care dreptatea este valoare fundamentală.

Instanța a reținut că reclamantele au dovedit prin înscrisuri caracterul politic al condamnării tatălui lor și prin depoziții de martor suferințele cu caracter moral pe care le-au îndurat în timpul reclusiunii forțate și după aceea, cu toată familia.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs în termenul legal reclamanții, solicitând în principal casarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, iar în subsidiar, modificarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii.

În motivarea recursului întemeiat pe dispozițiile art. 312 alin. 1 și 3 Cod proc.civ., art. 304 alin. 1 pct. 1 Cod proc.civ., raportat la art. 4 alin. 5 din Legea nr. 221/2009, recurenții au arătat următoarele:

Conform dispozițiile art. 4 alin. 5 din Legea nr. 221/2009, judecarea cererilor întemeiate pe acest act normativ se face cu participarea obligatorie a procurorului, cerință care nu a fost respectată în cauză, astfel că se impune casarea în totalitate a sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare aceluiași tribunal.

Cu privire la cererea subsidiară, recurenții au arătat că, în mod greșit instanța de fond a reținut incidența prev. art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009, modificate prin OUG nr. 62/2010 în sensul limitării cuantumului despăgubirilor la sumele enunțate la pct. 1-3 din acest ultim act normativ. Aceasta, pentru că, OUG nr. 62/2010 nu este un act normativ care să cuprindă norme de procedură de imediată aplicare, ci unul care cuprinde dispoziții de drept material, legea aflată în vigoare la data promovării acțiunii fiind Legea nr. 221/2009 care nu plafona cuantumul despăgubirilor.

Deciziile nr. 1358 și 1360 ale Curții Constituționale, a căror incidență a fost nelegal reținută în cauză de prima instanță, nu pot constitui temei de drept în baza căruia instanța să poată respinge acțiunea ca nefondată. Aceasta, pentru că, noțiunea de acțiune neîntemeiată echivalează cu lipsa de orice suport probator, ceea ce nu este cazul în speță.

Recurențele au mai criticat sentința pronunțată și sub aspectul faptului că soluționarea a cauzei a avut loc anterior împlinirii termenului de 45 de zile prev. de art. 247 alin. 1 din Constituția României, termen în care legislativul putea să intervină printr-o nouă reglementare.

Prin întâmpinarea depusă, pârâtul s-a opus admiterii recursului, invocând în sprijinul poziției sale dispoziției nr. 1358/2010 și 1360/2010 ale Curții Constituționale, prin care art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009 a fost declarat ca neconstituțional.

Examinând recursul declarat, prin prisma motivelor invocate, curtea apreciază că este întemeiat și în consecință în baza art.304^l pct. 1 Cod proc.civ., art. 312 pct. 3 Cod proc.civ., urmează să-l admită pentru următoarele considerente:

Conform dispozițiilor art. 4 alin. 5 din Legea nr. 221/2009, judecarea acestor cereri se face cu participarea obligatorie a procurorului. În cauză, așa cum rezultă din practica hotărârii atacate, judecarea pricinii s-a făcut fără participarea procurorului, deci prin încălcarea unei norme cu caracter imperativ.

În consecință, constatând că sentința nr. 5850/25.11.2010 a Tribunalului Sălaj a fost pronunțată de o instanță nelegal constituită, ceea ce atrage incidența art. 304 alin. 1 pct. 1 Cod proc.civ., motiv pentru care, în baza art. 312 pct. 3 Cod proc.civ., curtea, urmare admiterii recursului, va casa sentința civilă atacată și va reține cauza spre rejudecare.

Curtea apreciază că nu se impune trimiterea cauzei spre rejudecare, având în vedere că, prin soluția pronunțată reclamantei nu i se produce vreo vătămare care să nu poată fi îndreptată prin soluționarea acțiunii de către instanța de recurs.

Rejudecând, curtea va respinge acțiunea formulată de reclamante, pentru obligarea pârâtului Statul Român la plata daunelor morale pentru suferințele îndurate de antecesorul lor B.T. în perioada 3 mai 1951 – 1 mai 1954, următoarele considerente:

Dispozițiile art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009, așa cum acestea au fost modificate prin OUG nr. 62/2010, au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 1358/21.10.2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 761/15.11.2010, împlinindu-se și termenul de 45 de zile prevăzut de art. 147 din Constituția României și art.31 din Legea nr.47/1992 în interiorul căruia Parlamentul sau Guvernul puteau să pună de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, astfel că dispoziția legală ce constituie fundamentul juridic al acțiunii și-a încetat efectele juridice.

Nu se pune problema retroactivității legii civile în sensul art. 15 alin. 2 din Constituție, întrucât excepția de neconstituționalitate a fost admisă în cursul soluționării procesului și nu după ce hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă. Excepția de neconstituționalitate a unei legi sau a unei ordonanțe ori a unei dispoziții din acestea poate fi ridicată, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. 1 și 2 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, de oricare dintre părți, de procuror sau de instanță din oficiu, în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia, cu condiția ca dispozițiile respective să aibă legătură cu soluționarea cauzei. Întrucât excepția de neconstituționalitate poate fi invocată și în căile de atac, admiterea ei lasă fără suport legal nu doar acțiunea civilă în justiție, ci și hotărârea judecătorească fundamentată în drept pe dispoziția declarată neconstituțională. În speță, o astfel de excepție nu a fost ridicată, însă a fost admisă într-un alt dosar, ceea ce a făcut inadmisibilă sesizarea Curții Constituționale în prezenta cauză, raportat la dispozițiile art. 29 alin. 3 din Legea nr. 47/1992, decizia Curții nr. 1358/21.10.2010 fiind, însă, definitivă și obligatorie, conform art. 31 alin. 1 din același act normativ.

Nu se poate pune nici problema săvârșirii unui abuz sau a unei discriminări prin aplicarea deciziei Curții Constituționale, raportat la considerentele anterioare, atâta timp cât dispoziția referitoare la obținerea compensațiilor nu a fost anulată ca urmare a unui mecanism ad-hoc ci ca urmare a exercitării controlului de constituționalitate, acest lucru fiind reținut și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului(Cauza Slavov și alții contra Bulgariei). În această hotărâre se apreciază că eventualele efecte negative pentru una sau alta dintre părțile proceselor aflate pe rol, sunt rezultatul

funcționării normale a mecanismelor pentru controlul constituționalității în statul de drept, neputându-se pune problema încălcării art.1 din Protocolul nr.1 la Convenție și în consecință nici a art.14 din Convenție, simpla posibilitate recunoscută prin lege de a obține despăgubiri pentru anumite prejudicii suferite în trecut neavând semnificația unei speranțe legitime, atâta timp cât deznodământul judiciar este incert până la momentul finalizării procesului. Inexistența vreunei încălcări a dreptului la un bun în sensul art. 1 alin. 1 din Protocolul nr. 1, neexistând o speranță legitimă la plata daunelor morale a fost reținută de Curtea Constituțională în decizia nr. 1358/21.10.2010, motivarea fiind aceea că a existat un alt act normativ, respectiv Decretul-lege nr. 118/1990, în temeiul căruia puteau fi solicitate astfel de despăgubiri, text ce a rămas în vigoare, motivul admiterii excepției de neconstituționalitate fiind, în principal, paralelismul legislativ.

Problema interpretării normelor interne raportat la Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu se mai pune în cauză, în condițiile declarării ca neconstituționale a prevederilor art.5 alin.1 lit.a din Legea nr.221/2009. Acest text de lege nemaexistând nu mai poate fi înlăturat sau interpretat conform Convenției, obligația instanțelor interne constând în aceea că trebuie să dea eficiență prevederilor Convenției, dar acest lucru este posibil doar atunci când este vorba despre o normă de drept intern în vigoare.

Susținerea recurentelor că termenul de 45 de zile de la care începe să opereze încetarea efectelor juridice ale art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009 s-a împlinit la 31.12.2010 dată de la care aceste prevederi și-au încetat efectele juridice, fiind suspendate de drept, iar soluționarea cauzei a avut loc anterior împlinirii acestui termen, respectiv 25.11.2010, astfel că instanța trebuia să aplice prev. art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009, sunt nefondate pentru următoarele considerente:

Admiterea excepției de neconstituționalitate a dispoziției pe care persoanele în cauză și-au fundamentat pretențiile, în timp ce litigiile sunt pendinte, coroborat cu lipsa intervenției Parlamentului (art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992), are ca și consecință lipsirea de fundament juridic a tuturor acțiunilor întemeiate pe art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009, această prevedere încetându-și efectele judiciare, decizia fiind obligatorie și cu efecte „erga omnes”, potrivit art. 31 alin. 1 din Legea nr. 47/1992.

Termenul de 45 de zile în care Parlamentul sau Guvernul ar fi putut adopta alte dispoziții legale în prezenta materie, compatibile cu Constituția este depășit, situație în care dispozițiile legale declarate neconstituționale au rămas fără efecte juridice. (Judecător Ana Ionescu)

Acțiune în constatarea că Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară este continuatoarea în drepturi a Academiei de Înalte Studii Agronomice

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1783 din 19 mai 2011

Prin Sentința civilă nr. 8600 pronunțată în data de 25.06.2010 în dosarul nr. 24916/211/2009 Judecătoria Cluj Napoca a admis cererea formulată de reclamanta Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară Cluj-Napoca, în contradictoriu cu pârâții Statul Roman prin Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Educației, Cercetării și Inovării și a constatat că reclamanta este continuatoarea în drepturi a Academiei de Înalte Studii Agronomice Cluj.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut în esență următoarele:

Prin Lega nr.2746/1929 privind înființarea academiilor de înalte studii agronomice, publicata în M. Of. nr.169/02.08.1929 s-a dispus înființarea Academiei de înalte Studii Agronomice Cluj;

Ulterior, prin Legea nr.3799/1938 privind modificarea și completarea leilor privitoare la învățământ superior și special publicată în M. Of. nr.257/04.11.1938, Academia de înalte Studii Agronomice Cluj a fost încadrată în Politehnica din Timișoara, iar în anul 1948, în temeiul Decretului nr.175 (M Of. 177/03.08.1948) și a Ordinului nr.263.327 al Ministerului învățământului Public privind reforma învățământului (publicat în M, Of. nr.249/26.10.1948) Facultatea de Agronomie Cluj a fost desprinsă din Politehnica Timișoara, devenind instituție de sine stătătoare sub denumirea de „Institutul Agronomic Cluj”.

Prin Ordinul Ministrului învățământului și Științei nr. 4894/22.03.1991 a fost aprobată denumirea de „Universitatea de Științe Agricole Cluj”, iar ulterior prin Ordinul Ministrului învățământului nr.4620/1995 și HG 568/28.07.1995 a fost aprobată denumirea de „Universitatea de Științe Agricole și Medicina Veterinară Cluj-Napoca, aceasta din urmă fiind și denumirea actuală a reclamantei.

Rezultă, așadar, din succesiunea actelor normative mai sus menționate că reclamanta este continuatoarea în drepturi a fostei Academii de înalte Studii Agronomice Cluj.

Cât privește susținerea pârâtului Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în sensul că acțiunea reclamantei ar fi inadmisibilă deoarece prin intermediul său, reclamanta a urmărit constatarea unei situații de fapt, iar acest lucru este contrar disp.art.111 C proc. civ. din a căror interpretare reiese că acțiunile în constatare sunt admisibile doar pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept, instanța de fond a apreciat această susținere ca fiind vădit nefondată, întrucât, în realitate, în cererea formulată reclamanta tinde la constatarea existenței unui raport juridic de succesiune în drepturi între aceasta și fosta Academie de înalte Studii Agronomice Cluj., deci la constatarea existenței unui drept în sensul art.111 C proc. civ., iar nu la constatarea unei situații de fapt.

Apreciind că acțiunea reclamantei este admisibilă și din perspectiva celorlalte condiții de admisibilitate impuse de art.111 C. proc. civ. (fiind evident că reclamanta justifică un interes juridic, actual, personal și direct, atât de natură morală, cât și de natură patrimonială în promovarea cererii și, totodată, faptul că aceasta nu are deschisă calea unei cereri în realizare pentru valorificarea pe cale judiciară a pretențiilor sale), instanța de fond a admis-o astfel cum a fost formulată și, pe cale de consecință, a constatat că reclamanta este continuatoarea în drepturi a Academiei de înalte Studii Agronomice Cluj.

Prin decizia civilă nr. 135/A/11.03.2011 a Tribunalului Cluj au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Educației, Cercetării și Inovării împotriva Sentinței civile nr. 8600/2010 pronunțată la data de 15.06.2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca, care a fost păstrată în întregime.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a reținut că în justificarea interesului pentru care a promovat prezenta acțiune reclamanta a invocat un interes de ordin moral raportat la istoria acesteia ca instituție de învățământ superior cât și un interes material privind bunurile imobile care au fost deținute de antecesorul sau și pe care este îndreptățită să le revendice de la terțe persoane fizice sau juridice .

Analizând obiectul și folosul practic urmărit prin prezentul demers juridic rezulta că reclamanta urmărește o recunoaștere a calității sale de continuator al unei instituții de învățământ superior promovând în acest sens o acțiune în constatare.

Tribunalul a apreciat că cel puțin interesul moral invocat de către reclamanta justifică existența în speță a unui interes legitim, direct și personal și actual. Astfel interesul de ordin moral urmărit este acela de a putea folosi în “cartea de vizita “ a reclamantei, instituție de învățământ superior a împrejurării ca are o tradiție în învățământul superior de specialitate încă de la înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice în perioada interbelică. Istoria unei instituții de învățământ superior îi

conferă un prestigiu care atrage studenții să frecventeze cursurile unei anumite universități în defavoarea altora cât și interesul unui cadru didactic față de o anumită universitate. Același prestigiu și istorie pot duce la nenumărate colaborări științifice sau acorduri de colaborare pe probleme de specialitate inclusiv cu rezultate financiare pentru reclamantă. Ca atare interesul moral invocat este unul incontestabil.

În ce privește interesul de ordin material el poate transpărea și ca o consecință a interesului moral mai sus indicat. Cu referire la unele imobile care pot fi revendicate de la terțe persoane reclamanta a depus CF 20254 Cluj. În această carte funciara inițial erau înscrise bunurile proprietatea Statului Roman, Academia de Înalte Studii Agronomice Cluj.

În perioada comunistă aceleași imobile apar ca intabulate în favoarea Statului Roman și în administrarea Institutului Agronomic Cluj. În măsura în care reclamanta pretinde că aceste bunuri au aparținut antecesoarei sale și urmărește ulterior demararea procedurilor de recuperare a acestor imobile interesul material raportat la ele este și el pe deplin justificat raportat la înscrierile din cartea funciara. Nu prezintă importanță dacă reclamanta va avea sau nu succes în aceste demersuri fiind suficient pentru justificarea interesului posibilitatea de a face asemenea demersuri bazându-se pe înscrierile din această carte funciara și calitatea sa de continuator al Academiei de Înalte Studii Agronomice pe care urmărește să o dobândească în prezentul litigiu.

Ca atare excepția lipsei de interes a fost în mod corect respinsă de către prima instanță în mod cert reclamanta justificând un interes moral dar și unul patrimonial decurgând din cel moral cit și separat raportat la imobilele posibil a fi recuperate.

În ce privește calitatea procesual pasivă a celor doi părți tribunalul a apreciat că părții sunt persoanele juridice față de care trebuie să se realizeze această recunoaștere.

Astfel conform Legii 84/1995 învățământul în general este o activitate care se desfășoară de către stat altfel spus sub apanajul puterii publice fiind o activitate de interes public. În ipoteza în care exercitarea acestei puteri se transferă unui particular prin înființarea unităților de învățământ particular, acest transfer este autorizat de către autoritățile publice abilitate în acest sens. Ca atare câtă vreme învățământul se desfășoară organizează și supraveghează de către stat sau sub autorizarea sa fiind o activitate de interes public, o statuare de genul celei pretinse de către reclamanta de a obține recunoașterea unei istorii universitare ce a început în perioada interbelică se poate realiza doar în contradictoriu cu Statul Roman reprezentat de Ministerul Fanatelor Publice conform Decretului Lege 31/1954 și în contradictoriu cu acel minister care asigură în numele Statului Roman realizarea în concret a acestei activități inclusiv coordonarea instituțiilor de învățământ superior respectiv conform HG 81/2010 paratul de rândul 2.

Tribunalul a apreciat că acestor părți nu le poate fi indiferent demersul judiciar din speță căci în vremea reclamanta se pretinde continuatoarea unei instituții de învățământ superior de stat, este o instituție de învățământ superior de stat, iar învățământul de stat este organizat, susținut, supravegheat de stat prin ministerul de resort.

Ca atare nu este relevant în speță ce atribuții are păratul de rândul 2 ci relevant în speță este că el coordonează în concret în numele păratului de landul 1 activitatea de învățământ în general inclusiv și activitatea de învățământ superior conform HG 81/2010 iar pentru păratul de landul 1 relevant în speță este faptul că este vorba de o problemă ce ține de învățământ, activitate care se desfășoară sub patronajul puterii publice conform Legii 84/1995.

În plus Statul Roman justifică calitatea procesual pasivă și din perspectiva interesului patrimonial raportat la CF 20254 Cluj câtă vreme apare ca fiind proprietarul tabular al acestor imobile.

În ceea ce privește admisibilitatea acțiunii întemeiate pe prevederile art. 111 C.pr.civ este categoric că în vederea realizării interesului moral mai sus expus reclamanta nu avea deschisă calea

unei acțiuni în realizare. Nici măcar din perspectiva interesului patrimonial în raport cu parații apelanți nu avea deschisă o asemenea acțiune. Astfel în ipoteza în care bunurile care au aparținut antecesoarei reclamantei întinate sunt deținute de terțe persoane după obținerea recunoașterii de continuator din partea statului și a ministerului ce coordonează această activitate publică reclamanta ar putea promova o acțiune în justiție în realizare (revendicare etc). În măsura în care aceleași bunuri se afla în patrimoniul pârâtului de rândul 1 din nou reclamanta nu are deschisă calea unei acțiuni în realizare. Astfel restituirea acestor bunuri se face în baza unor legi speciale așa cum arată și apelantul pârât de rândul 1 în motivele de apel și nu în temeiul dreptului comun astfel că după obținerea unei hotărâri judecătorești de justificare a calității de persoane îndreptățită se pot promova demersurile necesare recuperării acestor imobile.

Raportat la toate aceste considerente tribunalul a apreciat ca acțiunea din speță este justificată de un interes care îndeplinește cerințele de a fi legitim, actual direct și personal, pârâții au calitate procesual pasivă, iar acțiunea în constatare este admisibilă.

Motivele de apel au vizat doar aceste aspecte nu și temeinicia acțiunii care raportat la actele de la dosar este neechivocă așa cum a reținut și prima instanță și necontestată de altfel nici de către pârâți.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs pârâții Statul Român prin Ministerul Finanțelor publice și Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, solicitând modificarea deciziei atacate, urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive și, în consecință, respingerea acțiunii.

În motivarea recursului întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod proc.civ., pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice a arătat că susținerile instanței de apel cu privire la calitatea lui procesuală pasivă sunt întemeiate pe prevederile art. 25 alin. 1 din Decretul nr. 31/1954, deși ulterior aceasta reține că reclamanta este „o instituție de învățământ superior supravegheată de stat prin Ministerul de resort, respectiv Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului”.

Instanța de apel a ignorat dispozițiile art. 37 alin. 1 din același act normativ, unde se dispune că „statul nu răspunde pentru obligațiile organelor și celorlalte instituții de stat dacă ele sunt persoane juridice. De asemenea, niciuna dintre aceste persoane juridice nu răspunde pentru obligațiile statului”. Prin urmare, Statul Român nu are calitate procesuală pasivă în cauză, întrucât nu este dovedită calitatea acestui pârât de titular al unei obligații de recunoaștere în acest sens a reclamantei, de vreme ce calitatea de succesori în drepturi pretinsă de aceasta nu rezultă din propriul statut.

Acțiunea reclamantei este și inadmisibilă, pentru următoarele considerente: reclamanta urmărește un interes de natură patrimonială, care nu poate fi clarificat prin cererea ce formează obiectul prezentului dosar. Prin acțiunea promovată, reclamanta urmărește ca în contradictoriu cu pârâții să obțină opozabilitatea unei hotărâri judecătorești în sensul constatării calității reclamantei de continuator la Academiei de Înalte Studii Agronomice Cluj, pentru a se deschide astfel calea unei acțiuni în revendicare cu privire la imobilele care s-au aflat în patrimoniul acestei instituții de învățământ superior.

Prin urmare, interesul promovării acțiunii de către reclamantă este unul de ordin material și anume, cu privire la imobilele aflate în patrimoniul său anterior anului 1958 și pe care în calitate de continuatoare a Academiei de Înalte Studii Agronomice Cluj, ar fi îndreptățită să-l revendice de la terțe persoane fizice sau juridice, existând astfel posibilitatea ca ulterior reclamanta să promoveze acțiuni ce ar avea ca obiect revendicarea imobilelor aflate în prezent în proprietatea statului.

În motivarea recursului care nu a fost întemeiat în drept decât pe dispozițiile art. 299 și urm. Cod proc.civ., pârâtul Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului a arătat că ministerul are anumite atribuții față de instituțiile de învățământ, așa cum rezultă din actele normative în vigoare, respectiv art. 141 din legea Învățământului nr. 847/1995 cu modificările și completările ulterioare și HG

nr. 81/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările ulterioare, iar din aceste atribuții nu se pot reține atribuții care să conducă la soluționarea prezentei acțiuni în constatare.

În consecință, pârâtul a solicitat admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive și, prin urmare, respingerea acțiunii.

Prin întâmpinarea depusă, intimata Universitatea De Științe Agricole Și Medicină Veterinară Cluj-Napoca s-a opus admiterii recursurilor, arătând că excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtelor nu poate fi reținută, având în vedere că reclamanta este o instituție publică de învățământ superior de stat, are alocate fonduri de la bugetul de stat prin Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și este supusă verificărilor financiar-contabile cu privire la cheltuirea acestor bani publici.

Examinând recursurile declarat, prin prisma motivelor invocate, curtea apreciază că sunt nefondate și în baza art.312 alin. 1 Cod proc.civ., urmează să le respingă pentru următoarele considerente:

Prin motivele de recurs ambii pârâți au solicitat să se constate că nu au calitate procesuală pasivă, susținere nefondată, pentru următoarele considerente:

Prin Legea nr. 2746/1929 privind înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice, s-a dispus înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice Cluj.

Prin Decretul nr. 175/1948 și a Ordinului Ministerului Învățământului Public privind reforma învățământului, Academia de Înalte Studii Agronomice Cluj a devenit instituție de sine-stătătoare, sub denumirea de „Institutul Agronomic Cluj”.

Prin Ordinul Ministrului Învățământului și Științei nr. 4894/1991 a fost aprobată denumirea de Universitate de Științe Agricole Cluj, iar ulterior prin HG nr. 568/1995 pentru acordarea autorizației de funcționare provizorie în conformitate cu Legea nr. 88/1993 privind acreditarea instituțiilor de învățământ superior și recunoașterea diplomelor, se autorizează Universitatea de Științe Agricole din Cluj sub denumirea de „Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară din Cluj-Napoca”.

Prin urmare, legal au constatat cele două instanțe, așa cum rezultă din succesiunea actelor normative reținute, că reclamanta este continuatoarea în drepturi a Academiei de Înalte Studii Agronomice Cluj, că raportat la dispozițiile art. 111 Cod proc.civ., reclamanta justifică un interes moral în promovarea cererii.

Această recunoaștere a calității reclamantei de succesoare, continuatoare în drepturi, a Academiei de Înalte Studii Agronomice Cluj, trebuie făcută în contradictoriu cu cei doi pârâți.

Astfel, Legea nr. 84/1995 reglementează organizarea și funcționarea învățământului și prevede că învățământul este o activitate care se desfășoară de către stat., fiind o activitate de interes public. Prin urmare, cererea reclamantei de a obține o recunoaștere a unei istorii universitare ce a început în perioada interbelică se poate realiza doar în contradictoriu cu Statul Român.

Conform prevederilor HG nr. 81/2010, art. 2 „Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului organizează și conduce sistemul național de educație, învățământ, cercetare, tineret și sport, exercitând și atribuțiile stabilite prin legi și prin alte acte normative din sfera sa de activitate”.

Conform prevederilor art. 171 din Legea nr. 84/1995, „instituțiile de învățământ superior de stat funcționează ca instituții finanțate din fondurile alocate de la bugetul de stat și din alte surse, potrivit legii”, iar conform art. 25 din Decretul nr. 31/1954, „statul este persoana juridică în raporturile în care participă nemijlocit, în nume propriu, ca subiect de drepturi și obligații”, iar conform alin. 2 „el participă în astfel de raporturi prin Ministerul Finanțelor, afară de cazurile în care legea stabilește alte organe în acest scop”.

Prin urmare, acțiunea reclamantei se poate realiza doar în contradictoriu cu Statul Român reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, susținerea intimaților că nu au calitate procesuală pasivă, fiind nefondată.

Statul Român justifică calitatea procesuală pasivă și din perspectiva interesului patrimonial al reclamantei, raportat la cartea funciară nr. 20254 Cluj, având în vedere că sub B1-12 Statul Român, Academia de Înalte Studii Agronomice Cluj, apare ca fiind proprietar tabular al acestor imobile.

Invocarea de către Ministerul Finanțelor Publice în sprijinul poziției sale a art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 31/1954 este nefondată, atâta vreme cât litigiul este privitor la un raport juridic în care statul figurează în nume propriu, iar textul invocat se referă la faptul că, statul nu răspunde pentru obligațiile organelor și celorlalte instituții de stat, ale întreprinderilor și organizațiilor economice de stat, precum și ale oricăror alte organizații socialiste de stat, dacă ele sunt persoane juridice, în, acest text de lege fiind vorba despre fapte ilicite săvârșite de organele sale, că acestea obligă însăși persoana juridică dacă au fost îndeplinite cu prilejul executării funcției lor.

Acțiunea este admisibilă și prin raportare la dispozițiile art. 111 Cod proc.civ., reclamanta neavând deschisă calea unei acțiuni în realizare în vederea realizării interesului moral, acela de obține o recunoaștere a unei istorii universitare ce a început în perioada interbelică.

Acțiunea în realizare, așa cum susțin recurențele, nu este deschisă reclamantei, în prezent nu este posibilă nici din perspectiva interesului patrimonial, raportat la faptul că, în ipoteza în care bunurile ce au aparținut reclamantei sunt deținute în prezent de terțe persoane sau se află în patrimoniul Statului Român, restituirea acestora nefiind posibilă în temeiul dreptului comun, doar după obținerea unei hotărâri judecătorești de justificare a calității de continuatoare în drepturi a Academiei de Înalte Studii Agronomice, reclamanta putând să efectueze demersurile necesare în vederea recuperării acestor imobile. (Judecător Ana Ionescu)

Legea nr. 221/2009. Persoană condamnată pentru o infracțiune ce reprezintă condamnare de drept cu caracter politic. Admisibilitate

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. decizia nr. 1789 din 19 mai 2011

Prin acțiunea civilă înregistrată, reclamantul K.V. a chemat în judecată pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, solicitând instanței ca prin sentința pe care o va pronunța să se constate caracterul politic al condamnărilor ce i-au fost aplicate prin Sentința penală nr. 89/1953, pârâtul să fie obligat la daune morale de 1.900.000 Euro.

Prin Sentința civilă nr. 451 din 03.03.2011 pronunțată de Tribunalul Maramureș s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de reclamantul K.V. împotriva pârâtului Statul Român reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, și în consecință:

S-a constatat caracterul politic al condamnării dispuse față de reclamant prin Sentința penală nr. 89/20.02.1953 pronunțată de Tribunalul Militar Teritorial Oradea la o pedeapsă privativă de liberate de 23 ani.

S-a respins cererea formulată de reclamant cu privire la daunele morale.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin Sentința penală nr. 89/20.02.1953 pronunțată de Tribunalul Militar Teritorial Oradea, reclamantul K.V. a fost condamnat la 23 ani muncă silnică și 8 ani degradare civică pentru crima de

uneltire contra ordinii sociale prevăzută și pedepsită de art. 209 partea III Cod penal. Tot prin aceeași sentință penală reclamantul a mai fost condamnat și pentru săvârșirea altor infracțiuni (dezertare din armată prevăzută de art. 520 Cod penal, port și deținere de arme militare prevăzută și pedepsită de D. nr. 163/1950, delictul de furt calificat prevăzut și pedepsit de art. 525 pct. 4 Cod penal). Cert este că, potrivit art. 101 Cod penal urma să execute pedeapsa cea mai grea de 23 de ani aplicată pentru săvârșirea crimei de uneltire contra ordinii sociale prevăzută și pedepsită de art. 209 partea III Cod penal.

Reclamantul beneficiază de drepturile stabilite prin dispozițiile Decretului nr. 118/1990.

În prezent există o categorie de persoane care s-au împotrivit față, chiar prin acțiuni armate, regimului totalitar comunist, sau care au fost persecutate de către acesta ca urmare a exercitării unor drepturi fundamentale ce au fost considerate amenințări la adresa sistemului politic totalitar, și care nu au beneficiat până acum de o minimă reparație morală constând în ștergerea consecințelor penale ale condamnărilor lor.

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. 1 din Legea nr. 221/2009 „constituie condamnare cu caracter politic orice condamnare dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, pentru fapte săvârșite înainte de data de 6 martie 1945 sau după această dată și care au avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat la data de 6 martie 1945, iar în alineatul 2 din același articol se enumeră care sunt de drept condamnărilor cu caracter politic.

Din textele de lege mai sus redate reiese că, prin Legea nr. 221/2009 se urmărește a se completa cadrul legislativ referitor la acordarea reparațiilor morale și materiale cuvenite victimelor totalitarismului comunist, realizând un act de dreptate pentru cei care au avut curajul să se opună regimului opresiv și să încerce să-și exercite drepturile fundamentale.

În speță infracțiunea pentru care a fost condamnat reclamantul se regăsește printre cele enumerate în art. 1 alin. 2 din Legea nr. 221/2009.

În Monitorul Oficial nr. 761/15.11.2010 a fost publicată Decizia nr. 1358 din 21 octombrie 2010 a Curții Constituționale prin care s-a constatat că prevederile art. 5 alin.1 lit. a teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnărilor cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 06.03.1945-22 decembrie 1989 cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituționale.

Având în vedere că dispozițiile art. 5 alin. 1 indice 1 din Legea nr. 221/2009, introduse prin art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, fac trimitere în mod expres la prevederile alin. (1) din același articol. Curtea constată că trimiterea la lit. a) a alin.(1) al art. 5 din lege rămân fără obiect, prin declararea art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 ca fiind neconstituțional.”

Reținându-se că potrivit dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare este definitivă și obligatorie, că dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, termen ce în speță a expirat la data de 31 decembrie 2010, fiindcă organele abilitate n-au pus de acord prevederile declarate ca neconstituționale.

Pe cale de consecință acțiunea reclamantului a fost admisă doar în parte, de a se constata caracterul politic al condamnării suferite prin Sentința penală amintită, iar în ce privește daunele morale solicitate această cerere a fost respinsă ca nefondată conform dispozitivului.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamantul K.V. și pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice.

Prin recursul declarat de reclamant s-a solicitat modificarea hotărârii în sensul admiterii în totalitate a cererii astfel cum a fost formulată iar în subsidiar casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond.

În motivare s-a arătat că instanța de fond nu a avut în vedere la pronunțarea hotărârii precizarea de acțiune prin care s-a indicat temeiul de drept al acesteia ca fiind prevederile art. 998 Cod civil, menținându-se și temeiul de drept indicat inițial, respectiv art. 5 din Legea nr. 221/2009.

Decizia nr. 1358/2010 pronunțată de Curtea Constituțională nu este aplicabilă în cauză raportat la momentul înregistrării acțiunii, a aprecia în alt mod însemnând crearea unui tratament juridic distinct persoanelor îndreptățite la despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009 în funcție de momentul la care instanța de judecată a soluționat cererea, deși cererile au fost depuse în același timp și au fost urmate aceleași proceduri.

Legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului, de altfel prin Decizia nr. 1354/2010 Curtea Constituțională reținând că principiul legalității și interzicerii discriminării a fost reluat de CEDO în Protocolul nr. 12 la Convenția adoptată în anul 2000.

Art. 148 din Constituția României acordă prioritate reglementărilor comunitare față de dispozițiile contrare din legile interne.

S-a mai invocat faptul că deși s-a depus la dosar o precizare de acțiune la data de 03.03.2011, aceasta nu a fost luată în considerare de către instanță.

În drept au fost invocate prevederile art. 312 alin. 3 și 5 C.pr.civ.

Prin recursul declarat de către pârât s-a solicitat modificarea sentinței în sensul respingerii acțiunii.

În motivare s-a arătat că în mod greșit s-a constatat caracterul politic al condamnării dispuse prin Sentința penală nr. 89/1953 pronunțată de Tribunalul Militar Oradea, condamnarea pentru infracțiunile de dezertare și furt calificat neputând fi înțeleasă ca o încălcare ale drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ori ca nerespectare a drepturilor civile, politice, economice, sociale și culturale, în perioada de referință Constituția prevăzând obligativitatea serviciului militar.

Referitor la daunele morale s-a arătat că în mod corect au fost respinse pretențiile reclamantului în acest sens raportat la Decizia nr. 1358/2010 a Curții Constituționale.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 9 și art. 304¹ C.pr.civ.

Pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice a formulat și întâmpinare la recursul declarat de către reclamant solicitând respingerea acestuia.

În motivare s-a arătat în esență că în condițiile în care art. 5 alin. 1 lit. a din Legea nr. 221/2009 a fost declarat neconstituțional prin Decizia nr. 1358/2010 a Curții Constituționale, nu mai există temei juridic pentru acordarea daunelor morale, decizia fiind de imediată aplicabilitate conform prevederilor Legii nr. 47/1992.

În ceea ce privește modificarea temeiului de drept al acțiunii prin indicarea art. 998-999 Cod civil, o asemenea cerere este inadmisibilă în raport cu dispozițiile art. 294 C.pr.civ. cererea introductivă fiind întemeiată în drept pe dispozițiile Legii nr. 221/2009, iar nu pe cele ale dreptului comun.

Analizând recursurile declarate de către reclamantul K.V. și de către pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice împotriva Sentinței civile nr. 451/2011 a Tribunalului Maramureș, Curtea reține următoarele:

Referitor la recursul reclamantului care privește neacordarea daunelor morale, soluția primei instanțe este legală și temeinică, întrucât suportul acestora îl constituie dispozițiile art. 5 alin. 1 lit. a

din Legea nr. 221/2009, așa cum acestea au fost modificate prin OUG nr. 62/2010, ori aceste dispoziții au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 1358/21.10.2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 761/15.11.2010, împlinindu-se și termenul de 45 de zile prevăzut de art. 147 din Constituția României și art.31 din Legea nr.47/1992 în interiorul căruia Parlamentul sau Guvernul puteau să pună de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, astfel că dispoziția legală ce constituie fundamentul juridic al acțiunii și-a încetat efectele juridice.

Nu se pune problema retroactivității legii civile în sensul art. 15 alin. 2 din Constituție, întrucât excepția de neconstituționalitate a fost admisă în cursul soluționării procesului și nu după ce hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă. Excepția de neconstituționalitate a unei legi sau a unei ordonanțe ori a unei dispoziții din acestea poate fi ridicată, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. 1 și 2 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, de oricare dintre părți, de procuror sau de instanță din oficiu, în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia, cu condiția ca dispozițiile respective să aibă legătură cu soluționarea cauzei. Întrucât excepția de neconstituționalitate poate fi invocată și în căile de atac, admiterea ei lasă fără suport legal nu doar acțiunea civilă în justiție, ci și hotărârea judecătorească fundamentată în drept pe dispoziția declarată neconstituțională. În speță, o astfel de excepție nu a fost ridicată, însă a fost admisă într-un alt dosar, ceea ce a făcut inadmisibilă sesizarea Curții Constituționale în prezenta cauză, raportat la dispozițiile art. 29 alin. 3 din Legea nr. 47/1992, decizia Curții nr. 1358/21.10.2010 fiind, însă, definitivă și obligatorie, conform art. 31 alin. 1 din același act normativ.

Nu se poate pune nici problema săvârșirii unui abuz sau a unei discriminări prin aplicarea deciziei Curții Constituționale, raportat la considerentele anterioare, atâta timp cât dispoziția referitoare la obținerea compensațiilor nu a fost anulată ca urmare a unui mecanism ad-hoc ci ca urmare a exercitării controlului de constituționalitate, acest lucru fiind reținut și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Cauza Slavov și alții contra Bulgariei). În această hotărâre se apreciază că eventualele efecte negative pentru una sau alta dintre părțile proceselor aflate pe rol, sunt rezultatul funcționării normale a mecanismelor pentru controlul constituționalității în statul de drept, neputându-se pune problema încălcării art.1 din Protocolul nr.1 la Convenție și în consecință nici a art.14 din Convenție, simpla posibilitate recunoscută prin lege de a obține despăgubiri pentru anumite prejudicii suferite în trecut neavând semnificația unei speranțe legitime, atâta timp cât deznodământul judiciar este incert până la momentul finalizării procesului. Inexistența vreunei încălcări a dreptului la un bun în sensul art. 1 alin. 1 din Protocolul nr. 1, neexistând o speranță legitimă la plata daunelor morale a fost reținută de Curtea Constituțională în decizia nr. 1358/21.10.2010, motivarea fiind aceea că a existat un alt act normativ, respectiv Decretul-lege nr. 118/1990, în temeiul căruia puteau fi solicitate astfel de despăgubiri, text ce a rămas în vigoare, motivul admiterii excepției de neconstituționalitate fiind, în principal, paralelismul legislativ.

Problema interpretării normelor interne raportat la Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu se mai pune în cauză, în condițiile declarării ca neconstituționale a prevederilor art.5 alin.1 lit.a din Legea nr.221/2009. Acest text de lege nemaexistând nu mai poate fi înlăturat sau interpretat conform Convenției, obligația instanțelor interne constând în aceea că trebuie să dea eficiență prevederilor Convenției, dar acest lucru este posibil doar atunci când este vorba despre o normă de drept intern în vigoare.

Așadar, în ceea ce privește daunele morale, sentința tribunalului este legală și temeinică, urmând a fi menținută.

Referitor la precizarea de acțiune care nu a fost analizată de către instanța de fond se constată că aceasta a fost depusă la dosar după închiderea dezbaterilor asupra cauzei, în mod corect instanța nepronunându-se asupra sa. În cazul în care ar fi luat-o în considerare s-ar fi încălcat principiul

contradictorialității care guvernează procesul civil, hotărârea pronunțată în aceste condiții fiind nelegală.

În ceea ce privește recursul pârâtului, acesta este de asemenea nefondat.

Prin sentința atacată s-a reținut că reclamantul a fost condamnat prin sentința penală nr.89/1953 a Tribunalului Militar Teritorial Oradea la 23 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uneltire contra ordinii sociale prevăzută de art.209 C.pen.

Așa cum s-a arătat și de către tribunal această infracțiune este menționată la art.1 pct.2 din Legea nr.221/2009 ca fiind de drept condamnare cu caracter politic, instanța de judecată neavând competența de a cenzura în aceste condiții caracterul politic al condamnării.

Prin urmare, raportat la prevederile art.312 alin.1 C.pr.civ., Curtea va respinge ca nefondate recursurile declarat de reclamantul K.V. și de către pârâtul STATUL ROMÂN prin Ministerul Finanțelor Publice - Direcția Generală a Finanțelor Publice Maramureș împotriva Sentinței civile nr. 451 din 3 martie 2011 a Tribunalului Maramureș, pe care o va menține ca legală. (Judecător Anamaria Câmpean)

Legea nr. 10/2001. Restituire imobil în natură. Înscrierea servituții de trecere în favoarea parcelelor noi rezultate din dezmembrarea imobilului preluat de stat

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1791 din 19 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 56 din 18 ianuarie 2011 a Tribunalului Cluj, a fost admisă în parte acțiunea civilă exercitată de reclamantul G.A. în contradictoriu cu Primarul Municipiului Cluj-Napoca, Statul Roman prin Consiliul Local, Municipiul Cluj-Napoca prin Primar, precum și cererea de intervenție în interes propriu formulată de Z.O.E. și, în consecință, s-a dispus anularea parțială a Dispoziției nr. 3557/26.02.2007 emisă de Primarul Municipiului Cluj Napoca, restituirea în natură, în favoarea intervenientei Z.O.E. (ca urmare a cesionării dreptului reclamantului G.A.) a imobilului în natură apartament nr. 2, înscris în CF col 122841 și CF individ 122842, cu părțile indivize comune din imobilul construcție situat în Cluj-Napoca, str.M., nr. 21 precum și suprafața de 536,4 mp. din imobilul în suprafață de 565 mp., din imobilul nr. top. 10499/4 înscris în CF 8543 Cluj-Napoca, conform raportului de expertiză întocmit de inginer M.M.T.-parte integrantă din hotărâre, fiind stabilite măsuri reparatorii prin echivalent, constând în despăgubiri în favoarea intervenientei (ca urmare a cesionării dreptului reclamantului G.A.) cu privire la dreptul de proprietate asupra diferenței până la echivalentul cotei de 1/2 parte din imobilul în natură construcției care nu poate fi restituit în natură, ce a făcut obiectul vânzării în baza Legii 112/1995, despăgubiri stabilite în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a drepturilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv conform Titlului VII din Legea nr. 247/2005.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că, potrivit îndrumarului deciziei de casare, prima instanță trebuie să analizeze cererea reclamantului și a intervenientei cu privire la cota de 1/2 parte din întregul imobil înscris în CF nr. 8543 Cluj și să lămurească la ce se referă cererea reclamantului, pe lângă cota de 1/4 parte din imobil ce i se cuvine după G.A. sub B6, la cota de 1/2 din cota de 1/2 de sub B2 a lui M.E. sau la cota de 1/4 a lui G.F. de sub B5.

Instanța a reținut că, prin notificare, reclamantul a solicitat restituirea în natură a 1/2 parte din imobilul înscris în cf 8543 Cluj nr. top 10499, ai cărui proprietari anterior preluării de către stat au fost sub B1 G.A., iar, sub B 2 soția acestuia M.E., reclamantul și intervenienta precizând, în ședința publică

din data de 27.10.2009, faptul că înțeleg să revendice cota de $\frac{1}{4}$ parte după G.A. –tatăl reclamantului și cota de $\frac{1}{4}$ parte după M.E.-bunica reclamantului.

Prin dispoziția nr. 3557/2007 emisă de Primarul municipiului Cluj-Napoca, s-a restituit în favoarea reclamantului cota de $\frac{1}{4}$ din apartamentul nr. 2 având nr. top 10499/3/II cu părțile indivize comune în cotă de 33,78/100 parte înscris în CF colectivă 122841 Cluj și CF individuală nr. 122842 Cluj din imobilul construcție situat pe str. M. nr. 21, iar, asupra cotei de $\frac{1}{4}$ parte din terenul construit aferent acestui apartament, din terenul curte în suprafață de 265 m.p. cu nr. top 10499/2 înscris în CF 8543 Cluj și terenul curte în suprafață de 566 m.p. cu nr. top 10499/4, s-a acordat dreptul de folosință special. Pentru cota de $\frac{1}{4}$ din restul imobilului teren și construcții, înstrăinată în baza Legii nr. 112/1995, s-a propus acordarea de despăgubiri în condițiile legii speciale.

În rejudecare, a fost dispusă proba cu expertiza, care a fost întocmită de ing. M.M.T., având ca obiective stabilirea terenului liber care poate fi restituit în natură, înscris în CF 8543 Cluj, nr. top inițial 10499 și să se precizeze dacă suprafața de 536,4 mp teren, corespunzătoare cotei de $\frac{1}{2}$ parte înscrisă în cf, poate fi restituită în natură.

Conform raportului de expertiză efectuat în cauză, terenul este localizat în partea nord-vestică a intravilanului municipiului Cluj-Napoca, cartier Grigorescu, la intersecția Milcov cu str. G. Enescu, se identifică cu terenul înscris în CF 8543 Cluj, parte din nr. top 10499, din totalul suprafeței inițiale de 1072 mp, cotei de $\frac{1}{2}$ parte îi corespunde suprafața de 536 mp, întocmindu-se propuneri de dezmembrare a nr. top inițial în nr. top 10499/4, cu suprafața de 565 mp, teren situat în str.M., nr. 21.

Părțile, cu ocazia efectuării lucrării de expertiză au arătat că solicită restituirea cotei de $\frac{1}{2}$ parte din întreg imobilul, atât teren cât și construcții, respectiv acordarea întregii suprafețe de teren de 830 mp., înscrise în CF 8543 Cluj, în compensarea cotei de $\frac{1}{2}$ parte din construcții neacoperită de restituirea unui singur apartament din cele 4 apartamente, pe amplasamentul în litigiu, cerere care a fost reiterată cu ocazia formulării concluziilor pe fondul cauzei de către reprezentantul părților.

Din copia răspunsului la raportul de expertiză și notele de ședință depuse la dosar la data de 04.01.2009, rezultă că măsura compensatorie nu este posibilă, întrucât municipalitatea nu are un fond de rezervă disponibil pentru a fi acordat revendicatorului bunuri sau alte servicii în compensare, norma legală fiind una permisivă și nu una imperativă de obligare la acordare în compensare, în măsura în care există bunuri disponibile.

Articolul 1 al 1 din Legea nr. 10/2001 consacră principiul restituirii în natură al imobilelor preluate abuziv de stat, iar, în cazul în care aceasta măsură nu este posibilă, se dispun măsuri reparatorii în echivalent, principiu care rezidă și din conținutul dispozițiilor art. 10 din Legea 10/2001 dispozițiile aliniatului 1 raportat la art. 18 din lege, fiind incidente în prezenta cauza.

Potrivit dispozițiilor art. 1 al 2 și art. 10 al 10, din Legea 10/2001, în situațiile în care restituirea în natură nu este posibilă, se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent care vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii *oferite* în echivalent de către entitatea investită cu acordul persoanei îndreptățite sau despăgubiri acordate în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv.

Din interpretarea dispozițiilor legale mai sus arătate, rezultă că măsura reparatorie prin echivalent, constând în compensare cu alte bunuri sau servicii, constituie o obligație a unității destinatarie, însă o astfel de reparație nu depinde numai de voința unității notificate și a notificatorului, ci și de existența în patrimoniul unității notificate a unor bunuri care să poată fi acordate în compensare.

În speță, având în vedere faptul că, așa cum rezultă din poziția exprimată de pârâțul Municipiul Cluj prin Primar, măsura compensatorie nu este posibilă, întrucât municipalitatea nu are un fond de rezervă disponibil pentru a fi acordat revendicatorului bunuri sau alte servicii în compensare, instanța

a dispus masuri reparatorii prin echivalent, constând în despăgubiri în favoarea intervenientei (ca urmare a cesionarii dreptului reclamantului G.A.), cu privire la dreptul de proprietate asupra diferenței până la echivalentul cotei de ½ parte din imobilul în natura construcției care nu poate fi restituit în natură, ce a făcut obiectul vânzării în baza Legii 112/1995, despăgubiri stabilite în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a drepturilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv conform Titlului VII din Legea nr. 247/2005.

Curtea, prin decizia de casare, a statuat cu privire la cererea de intervenție, în sensul că nicio dispoziție legală nu se opune la cesionarea drepturilor care reies din calitatea de persoană îndreptățită și din formularea unei notificări în temeiul Legii nr. 10/2001 și, cât timp un imobil astfel dobândit poate fi înstrăinat, reiese că și drepturile ce există între formularea notificării și restituire în natură pot fi înstrăinate.

Împotriva acestei sentințe, au declarat în termen legal recurs toate părțile.

Reclamantul și intervenienta au solicitat modificarea sentinței, în sensul admiterii în totalitate a acțiunii și cererii de intervenție principală, respectiv dispunerii restituirii în natură a suprafeței de 830 mp teren din Cf nr.8543 Cluj, conform raportului de expertiză tehnică judiciară întocmit de inginer expert M.M.T., prin care s-a stabilit că ambele imobile situate pe str.M., respectiv cel de la nr. administrativ 21, ca și cel de la nr. administrativ 21A fac parte din imobilul înscris în Cf 8543 Cluj, suprafața liberă ce poate fi retrocedată în natură fiind de 830 mp și nu de numai 536,4 mp, cât a acordat prima instanță, nefiind vorba de compensarea cu alte bunuri, ci de restituirea în natură a chiar bunului solicitat, la care reclamantul este îndreptățit.

Pârâții Primarul mun. Cluj Napoca, Municipiul Cluj Napoca și Consiliul local al mun. Cluj Napoca au solicitat modificarea sentinței, în sensul respingerii în totalitate a acțiunii și cererii de intervenție principală, cu consecința menținerii dispoziției atacate.

În motivarea recursului lor, pârâții arată că, deși, potrivit dispozițiilor deciziei nr. XX/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în recurs în interesul legii obligatorie pentru instanțe, instanța de judecată poate soluționa pe fond notificarea, ea nu se poate pronunța în locul autorității administrative, proprietară a bunurilor sale, dacă pot fi sau nu acordate bunuri în compensare, obligația instituită de lege prin art. 26 fiind una de diligență și nu una de rezultat, imperativă, instanța neputând întocmi, în locul unității administrativ-teritoriale, un inventar al bunurilor proprietatea privată a acestuia ce pot fi acordate în compensare. În plus, reclamantul este îndreptățit doar la cota de ¼ parte din imobil ce aparține tatălui său decedat și nu și la cea a bunicii, iar, în ceea ce o privește pe intervenientă, ea nu poate beneficia direct de dispozițiile legii speciale, restituirea făcându-se în favoarea fostului proprietar sau a moștenitorilor acestuia, persoane îndreptățite în sensul legii.

Analizând recursurile formulate prin prisma motivelor invocate, raportat la dispozițiile art. 304¹ Cod proc.civ., curtea apreciază că cel declarat de reclamant și interevenientă este fondat, în timp ce recursul pârâților este nefondat, din considerentele ce urmează a fi expuse.

Astfel, referitor la întinderea cotei de proprietate a antecesorilor reclamantului, cu privire la care acesta a formulat notificare, prin decizia civilă nr. 134/2009 a Curții de Apel Cluj, prin care s-a dispus trimiterea spre rejudecare, s-a statuat irevocabil că notificarea se referă la cota de ½ parte din imobil, primei instanțe rămânându-i doar să stabilească dacă, pe lângă cota de ¼ parte a lui G.A. de sub B 6, cealaltă cotă de proprietate de ¼ parte se referă la cota numitei M.E. de sub B 2 sau a lui G.F. de sub B 5, or instanța de fond a stabilit aceasta, în sensul că diferența de ½ parte se referă la cota numitei M.E., bunica reclamantului.

În ceea ce privește posibilitatea acordării măsurilor reparatorii direct intervenientei, prin aceeași decizie, curtea a statuat irevocabil în sensul că aceasta este admisibilă, aceste motive nemaiputând constitui încă o dată obiect al căii de atac.

Referitor la posibilitatea acordării unor măsuri în compensare, în realitate, așa cum corect susțin reclamantul și intervenienta, nu este vorba de acordarea unor bunuri în compensare, ci de verificarea împrejurării dacă este posibilă restituirea în natură a unei părți materiale din imobil corespunzătoare cotei de ½ parte la care reclamantul este îndreptățit după tatăl și bunica sa, iar porțiunea materială, ca și în caz de partaj, când se determină o parte materială din bun ce urmează a fi atribuită unui copârtaș, nu se referă obligatoriu la jumătate din construcție și jumătate din teren, ci la o porțiune materială echivalentă (sau nu) valoric cotei ideale de proprietate, putându-se stabili, eventual, măsuri reparatorii în condițiile Titlului VII din Legea nr. 247/2005 pentru diferență (care ar fi sultă în caz de partaj).

În ceea ce privește porțiunea ce poate fi restituită în natură, conform raportului de expertiză tehnică judiciară întocmit, aceasta este o suprafață de teren de 830 mp și nu de numai de 566 mp, cât a dispus prima instanță, imobilele de la nr. administrative 21 și 21 A fiind situate pe parcela ce a constituit proprietatea antecesorilor reclamantului, parcelă dezmembrată ulterior, însă cele două fiind, în continuare, alăturate, ceea ce face posibilă restituirea în natură și utilizarea lor conform destinației economice actuale, dezlipirea ulterioară făcută de stat în vederea înstrăinării imobilului pe apartamente neputând să împietzeze asupra posibilității de restituire în natură, în condițiile în care construcțiile sunt aceleași de la data preluării.

Reclamanții nu au solicitat măsuri reparatorii în condițiile Titlului VII din Legea nr. 247/2005 pentru vreo diferență de valoare până la cota de ½ parte și nici cheltuieli de judecată în recurs. (Judecător Andrea A. Chiș)

Recurs lipsit de interes. Acțiune intentată împotriva mai multor pârâți. Renunțarea reclamantului la judecată față de unul dintre pârâți. Admiterea acțiunii în contradictoriu cu ceilalți pârâți, mai puțin cel față de care s-a renunțat la judecată. Atacarea sentinței cu recurs de către acest pârât

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1621 din 10 mai 2011

Prin sentința civilă nr. 3189 din 4 octombrie 2010 pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamanții B.A., C.I., C.V., J.E., G.F., M.M., M.C., S.A., V.I., D.F., C.D., T.V., B.V., T.I., P.A., L.M., A.I. prin Sindicatul Liber al Învățămintului Preuniversitar Clujean, în contradictoriu cu pârâții ȘCOALA DE ARTE „TUDOR JARDA” Cluj-Napoca, și CONSILIUL JUDEȚEAN CLUJ, astfel cum a fost precizată.

Pârâta de rândul 1 a fost obligată în calitate de angajator, la plata primei de vacanță, în cuantum de un salariu de bază, pentru 3 ani școlari anteriori introducerii cererii, actualizată în funcție de indicele de inflație până la data efectivă a plății.

Pârâta de rândul 1 a fost obligată să efectueze mențiunile corespunzătoare în carnetele de muncă ale membrilor de sindicat.

Pârâtul de rândul 2 a fost obligat la alocarea fondurilor necesare plății drepturilor salariale obiect al prezentei cauze.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut că în perioada anilor școlari 2006-2007, 2007-2008 respectiv 2008-2009 reclamanții au fost angajați ai pârâtei Școala de Arte „Tudor Jarde”, după cum sunt detaliate perioadele concrete prin tabellele anexate.

Pârâtul Consiliul Județean Cluj a susținut că reclamanților le sunt aplicabile dispozițiile art. 13 alin. 1 din O.U.G. nr. 118/2006, dar fără a face în vreun fel dovada acestei susțineri, cu toate că, potrivit art. 287 din Codul muncii, sarcina probei le incumba. Această dovada era necesară cu atât mai mult cu

cât alineatul 3 al aceluiași articol statuează că personalului didactic din învățământul preuniversitar și universitar care desfășoară activități de educație permanentă în cadrul așezămintelor culturale i se aplică dispozițiile Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic.

Potrivit art. 59 alin. 3 din Contractul Colectiv de Muncă Unic la nivel național pe anii 2007-2010, „*prin contractele colective de muncă de la celelalte niveluri se poate stabili ca, în raport cu posibilitățile economico-financiare ale unității, pe lângă indemnizația de concediu, să se plătească și o primă de vacanță*”, iar prin dispozițiile art. 37 lit. g din Contractele Colective de Muncă încheiate la Nivel de Ramură Învățământ pe perioada vizată prin prezenta cerere de chemare în judecată (anii școlari 2006-2009), în acest domeniu s-a convenit ca personalul din învățământ să beneficieze și de „*o primă de vacanță din venituri proprii*”, care urma să se acorde odată cu indemnizația de concediu, respectiv cu cel puțin 10 zile înainte de plecarea în concediu (art. 29 alin. 4).

În analiza cauzei de față trebuie pornit, în principal, de la verificarea aspectelor care vizează legalitatea clauzei din CCM la nivelul de ramură de învățământ prin care părțile au convenit plata unor prime de vacanță în cuantumul unui salariu de baza avut în luna anterioară plecării în concediu, care se acordă odată cu indemnizația de concediu.

Deși legalitatea și validitatea acestei clauze nu a fost contestată de către pârâți, câteva aspecte se impun a fi subliniate.

Conform prevederilor art. 8 alin 1, 3 și 4 din Legea nr. 130/1996, „*Clauzele contractelor colective de muncă pot fi stabilite numai în limitele și în condițiile prevăzute de prezenta lege.*

(2) Contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.(...)

(4) La încheierea contractului colectiv de muncă, prevederile legale referitoare la drepturile salariaților au un caracter minimal’.

În situația instituțiilor bugetare, categorie din care fac parte semnatarii Contractelor colective de muncă supuse atenției instanței, dispozițiile legale mai sus citate se completează cu prevederile art. 12 alin 1 din același act normativ, potrivit cărora „*Contractele colective de muncă se pot încheia și pentru salariații instituțiilor bugetare. Prin aceste contracte nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile a căror acordare și cuantum sunt stabilite prin dispoziții legale*”.

Interpretând sistemic și *per a contrario* prevederile legale mai sus citate, ținând seama și de principiile care stau la baza raporturilor de muncă, rezultă că salariații bugetari pot negocia, prin contracte colective de muncă, clauze referitoare la drepturile a căror acordare și cuantum nu sunt stabilite prin dispoziții legale.

Un alt argument în susținerea validității raționamentului expus vine și din interpretarea teleologică a dispozițiilor legale citate. Astfel, scopul vizat de legiuitor a fost acela de a limita posibilitatea de negociere a drepturilor salariale prin CCM-uri exclusiv în privința drepturilor ale căror acordare și cuantum sunt stabilite prin dispoziții legale.

Apoi, pe aceeași linie logică, s-a reținut că salarizarea personalului didactic este reglementată prin Legea nr. 128/1997 care, prin art. 48 statuează că salariul personalului didactic se compune din salariul de bază, stabilit conform legii și o parte variabilă, constând în sporuri și alte drepturi salariale suplimentare. Potrivit alin. 2 al art. 48 din Legea nr. 128/1997, drepturile salariale suplimentare al căror cuantum este stabilit de lege între limite minime și maxime, se negociază, în limitele legii, prin contracte colective de muncă încheiate între angajatori și organizațiile sindicale reprezentative din învățământ, potrivit legii. Apoi, potrivit art. 50 alin. 12, „*personalul didactic beneficiază de premii și alte drepturi bănești prevăzută de lege și de contractul colectiv de muncă*” iar potrivit prevederilor art. 146 din aceeași lege, „*în măsura în care prezentul statut nu dispune altfel, personalului didactic i se*

aplică în totalitate normele din legislația muncii, respectiv prevederile contractelor colective de muncă”.

Concluzionând, din interpretarea tuturor textelor legale mai sus citate rezultă că personalul didactic are dreptul de a negocia prin contracte colective de muncă acele drepturi salariale suplimentare a căror acordare și quantum nu sunt stabilite prin dispoziții legale.

Întrucât legea specială aplicabilă raporturilor de muncă ce se derulează între părțile din litigiul de față reglementează exclusiv acordarea și modul de calcul a salariului de bază, recunoscând existența unei părți variabile a salariului, constând în adaosuri, sporuri și alte drepturi salariale suplimentare (a căror acordare și mod de calcul nu o reglementează), rezultă ca această parte variabilă a salariului poate face obiectul negocierii prin CCM-uri.

Ca un argument suplimentar (fără a fi definitiv) în susținerea acestei opinii, este de remarcat faptul că la înregistrarea contractelor colective de muncă la nivel de ramură, supuse analizei instanței, Ministerul Muncii și Protecției Sociale nu a sesizat încălcarea prevederilor art. 8 din Legea nr. 130/1996, cu toate că, în conformitate cu prevederile art. 27 din același act normative, intră în atribuțiile acestei instituții să verifice legalitatea clauzelor contractuale.

În considerarea argumentelor mai sus expuse, în soluționarea litigiului dedus judecătii se pornește de la premisa legalității clauzei inserate în cuprinsul Contractelor colective de muncă, privind obligația angajatorului de a plăti o primă de vacanță.

Pornind de la aceasta premisă și în conformitate cu prevederile art. 236 alin. 4 din Codul muncii, contractele colective de muncă încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților. Pe cale de consecință, încălcarea obligațiilor de către părțile semnatare atrage răspunderea contractuală a părții aflate în culpă.

Continuând raționamentul, în situația în care părțile nu au negat încălcarea obligației contractuale de plată a unei prime de vacanță, putându-se apăra exclusiv prin invocarea lipsei fondurilor necesare plății acestor prime, se ridică întrebarea în ce măsură aceste apărări pot fi reținute ca fiind pertinente iar situația invocată de natură să lipsească de efecte clauza contractuală.

În CCM la nivel de ramură de învățământ 2005-2006, părțile au inserat clauza potrivit căreia angajatul *„are dreptul la o primă de vacanță din venituri proprii”*. Conform prevederilor art. 170 alin. 3 din Legea învățământului nr. 84/1995, *“Instituțiile și unitățile de învățământ pot beneficia și de alte surse de venituri dobândite în condițiile legii: venituri proprii, subvenții, donații, sponsorizări și taxe de la persoane juridice și fizice”*.

Or, clauzele CCM evocate trebuie interpretate având în vedere prevederile art.977-985 Cod civil. Astfel, rezultă fără îndoială că acordarea primei de vacanță reprezintă o obligație contractuală iar nu o facultate a angajatorului. De altfel, însăși modalitatea în care părțile au înțeles să formuleze clauza reclamată exclude ipoteza afectării obligației de modalitatea condiției. Astfel, părțile nu au menționat *„plata primei de vacanță se va face dacă se obțin venituri proprii”* ci *„plata primei de vacanță se face din venituri proprii”*, înțelegând, așadar, să indice sursa de finanțare a acestor cheltuieli. Pentru exemplificare, o situație similară se întâlnește în contractele colective de muncă încheiate la nivel SCNCFR cu privire la ajutorul pentru Ziua feroviarului.

Necuprinderea în fondul de salarii inclus în bugetul de venituri și cheltuieli supus aprobării a fondului necesar acordării primei de vacanță s-a făcut din culpa părții de rând 1 iar aceasta nu se poate prevala de propria culpă pentru a justifica neexecutarea obligațiilor asumate prin Contractele Colective de Muncă.

A condiționa plata primelor de vacanță (ca, de altfel, a oricăror drepturi salariale) de existența veniturilor angajatorului și a lăsa la latitudinea angajatorului cuprinderea acestor sume în buget este de natură a scoate raporturile de muncă din matca lor firească și a deschide calea abuzului.

În privința mențiunilor cuprinse în CCM unic județean la nivel de ramură învățământ 2007-2008 precum și în CCM unic județean la nivel de ramură învățământ 2008-2009, prelungit până la 07.02.2010, conform cărora „*prima se acordă odată cu indemnizația de concediu și este egală cu un salariu de bază al angajatului, conform O.U.G. nr.146/2007*”, această trimitere nu împietează asupra existenței dreptului la prima de vacanță, aceasta neavând decât scopul de a stabili un criteriu de cuantificare a primei. De altfel, admitând că acest criteriu de cuantificare nu mai este valabil urmare a suspendării O.U.G. nr. 146/2007 prin legile succesive de aprobare a bugetului de stat, mai rămâne un criteriu de cuantificare, prevăzut de aceleași părți, respectiv ”*un salariu de bază al angajatului*”.

S-a exprimat opinia separată a unuia dintre asistenții judiciari în sensul respingerii acțiunii.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Consiliul Județean Cluj, Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca și Școala Populară de Arte „Tudor Jarda” Cluj.

Consiliul Județean Cluj a solicitat respingerea acțiunii față de acesta.

În motivarea recursului a invocat dispozițiile art. 48 alin.1 din Lege anr.128/12 iulie 1997.

Din aceste prevederi rezultă că drepturile salariale stabilite prin lege pot fi negociate prin contractele colective de muncă doar între limitele minime și cele maxime prevăzute de lege și nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale.

Potrivit prevederilor art.37 lit.g din Contractul colectiv la nivel de ramură învățământ pe anii 2007-2008 aceste drepturi salariale ar trebui să fie achitate în totalitate și exclusiv din veniturile proprii realizate de unitatea de învățământ.

Contractul Colectiv la nivel de ramură pe învățământ pe anii 2007-2008 prevede în mod expres la art.33 alin.2 că în scopul salarizării și acordării celorlalte drepturi bănești prevăzute de legislația în vigoare și prezentul contract colectiv de muncă, părțile contractante vor stabili fondurile și vor identifica sursele de finanțare, înainte de adoptarea legii bugetului de stat, precum și în vederea modificării ulterioare a acesteia. De asemenea la alin.2 din art.33 se prevede că părțile contractante vor putea negocia în vederea includerii drepturilor respective în actele normative care reglementează aceste drepturi.

Pentru acordarea unor drepturi prevăzute de contractele colective de muncă, părțile contractante trebuie să parcurgă mai multe etape și anume, identificarea surselor de finanțare, înainte de adoptarea legii bugetului de stat, negocierea în vederea includerii drepturilor respective în actele normative care reglementează aceste drepturi și achitarea acestora în totalitate și exclusiv din veniturile proprii realizate de unitatea de învățământ. Din probele administrate și actele depuse în dosar rezultă că organizația sindicală reclamantă nu a stăruit în parcurgerea acestor etape și nici faptul că au existat venituri proprii realizate de unitatea de învățământ.

Sumele defalcate din tava pe valoarea adăugată, destinate finanțării cheltuielilor aferente învățământului de stat, sunt stabilite prin legile bugetului de stat, consiliile locale având obligația să asigure încadrarea în sumele alocate.

Consiliul Local al municipiului Cluj-Napoca a solicitat modificarea hotărârii în sensul respingerii acțiunii reclamantului.

În motivarea recursului a arătat că poate aloca sumele necesare plății drepturilor salariale condiționat de împrajurarea ca acestea să fi fost calculate corect și să fi fost virate în contul bugetului local, având în vedere că provin de la bugetul de stat, pârâta făcând doar deschiderea de credite către instituțiile de învățământ în funcție de necesarul financiar al fiecăreia.

În conformitate cu Legea nr.128/1997, unitățile de învățământ au calitatea de angajator al personalului didactic, având astfel obligația de a calcula și achita drepturile salariale ale acestora.

Sunt redate prevederile art. 167 din Legea nr.84/1995, cu mențiunea că bugetul pe anul 2010 a fost aprobat prin HCL nr.30/2010 însă nu a fost asigurată sursa de finanțare pentru a fi onorate pretențiile reclamantului.

De asemenea, potrivit Legii bugetului de stat pentru anul 2010, sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată sunt destinate finanțării cheltuielilor de personal, burselor și obiectelor de inventar ale instituțiilor sau ale unităților de învățământ preuniversitar de stat.

Pârâta Școala Populară de Arte „Tudor Jarda” Cluj-Napoca a solicitat casarea sentinței cu trimiterea cauzei spre judecare la instanța de fond, iar în subsidiar respingerea cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului a arătat că au fost încălcate dispozițiile de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art.105 alin.2 C.proc.civ., în sensul că este lovită de nulitate absolută procedura de citare a recurenteii la toate termenele de judecată atât la administrarea probelor cât și la dezbaterile în fond, fiind citată la o adresă diferită de cea indicată în acțiune.

Arată că reclamantii nu mai au calitate de personal didactic, ca urmare a încadrării acestora în funcții de experți conform OUG nr.118/2006, or textul art.50 alin.12 din Legea nr.128/1997 se referă la personalul didactic.

Dispozițiile art.48 (2) din Legea nr.128/1997 privind Statutul personalului didactic au fost aplicate greșit, deoarece acest text de lege nu prevede necondiționat și imperativ obligația de acordare a primelor de vacanță, ci reglementează îndreptățirea de a beneficia doar de acele prime care sunt înscrise în contractele colective de muncă, ori în lege.

Contractele colective de muncă unice la nivel național aplicabile în perioada 2005, 2006 și 2007-2010 au prevăzut doar posibilitatea acordării primelor de vacanță prin contracte colective de muncă încheiate la celelalte niveluri, art.59 alin. 3 din CCM prevede că în raport cu posibilitățile economico-financiare ale unității, pe lângă indemnizația de concediu, se poate plăti și o primă de vacanță.

OUG nr.146/2007 la art.1 alin.1 și 2 reglementează modalitatea de plată a primelor acordate cu ocazia plecării în concediu de odihnă în baza prevederilor din actele normative a căror aplicare a fost suspendată prin legile bugetelor anuale succesive și actele normative anuale de salarizare, în perioada 2001-2006, intrând în categoria personalului căruia îi sunt aplicabile prevederile acesteia: funcționarii publici, funcționarii publici cu statut special, personalul auxiliar din sistemul justiției, membrii corpului diplomatic și consular al României, precum și alte categorii de personal care beneficiază de prima de concediu de odihnă în baza legilor speciale.

Coroborând aceste dispoziții cu cele ale legii speciale aplicabile în domeniul învățământului, Legea nr.128/1997, se observă că legea specială din acest domeniu nu prevede acordarea primei de concediu de odihnă, astfel încât nu se poate extinde aplicarea OUG 146/2007 personalului din învățământ.

Nu s-a depus întâmpinare.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, Curtea reține următoarele:

Referitor la recursul pârâtului Consiliul local al mun. Cluj-Napoca, Curtea constată că acesta este lipsit de interes.

În acest sens, se observă că la data de 30 martie 2011, reclamantul Sindicatul Liber al Învățământului Preuniversitar Clujean a depus la dosarul de fond actul ce cuprinde renunțarea la judecată față de pârâtul Consiliul local al mun. Cluj-Napoca (fila 24), situație față de care prima instanță a pronunțat sentința doar în contradictoriu cu pârâtii Consiliul Județean Cluj și Școala Populară de Artă Tudor Jarda, nefiind astfel dispusă nici o măsură în contradictoriu cu pârâtul inițial Consiliul local al mun. Cluj-Napoca, care de altfel nici nu este menționat în dispozitivul sentinței.

Față de această împrejurare, se constată că lipsește interesul recurentului Consiliul local al mun. Cluj-Napoca pentru promovarea căii de atac, nefiind verificată în realitate situația descrisă în motivarea acestui recurs, anume, aceea că recurentul ar fi fost obligat să aloce sumele necesare plății drepturilor salariale ce fac obiectul cauzei. Practic, lipsește orice dispoziție a primei instanțe în contradictoriu cu acest pârât, care să îl îndreptățească a critica pentru propria cauză (*pro domo sua*) sentința.

Este considerentul pentru care recursul acestui pârât ce a figurat inițial în cadrul procesual al prezentului litigiu urmează a fi respins, în acord cu prevederile art. 312 alin.1 raportat la art. 304 pct. 9 și art. 304 ind. 1 C.proc.civ.

Raportat la recursul pârâtei Școala Populară de Artă Tudor Jarda, acesta este întemeiat față de nelegala citare a acestei pârâte de-a lungul întregului curs procesual în fața instanței de fond, deci atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterrea fondului.

Astfel, recurenta a fost citată constant de la sediul din Cluj-Napoca, str. Cardinal Iuliu Hossu nr. 25, jud. Cluj, în condițiile în care dovezile de îndeplinire a procedurii de citare s-au întors cu mențiunea că „persoana citată schimbându-și adresa, nu s-a putut afla noua adresă”, iar pentru ultimul termen de judecată nici nu a fost citată această pârâtă.

Comunicarea sentinței s-a făcut la același sediu, astfel încât abia în recurs s-a clarificat situația sediului actual al reclamantei, care este pe str. Fabricii de Zahăr nr. 51.

Ca atare, devin aplicabile prevederile art. 312 alin. 5 C.proc.civ., fiind imperativă casarea sentinței cu trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, pentru a se asigura dublul grad de jurisdicție și față de această pârâtă.

Cu ocazia rejudecării fondului, se vor avea în vedere toate apărările dezvoltate în cererea de recurs de către recurenta Școala Populară de Artă Tudor Jarda, în sensul de a se stabili inclusiv dacă sunt aplicabile reclamanților dispozițiile Legii nr. 128/1997 și ale contractelor colective de muncă invocate, față de invocata O.U.G. nr. 118/2006 și deci față de schimbarea statutului acestora din cadre didactice în experți, instructori, referenți, tehnicieni (fila 45 dosar recurs), avându-se în vedere momentul la care a avut loc modificarea funcției.

Cât privește recursul pârâtului Consiliul Județean Cluj, acesta este în legătură cu cel al pârâtei Școala Populară de Artă Tudor Jarda, existând legătura invocată chiar de reclamanți între cele două instituții în ce privește finanțarea cheltuielilor de personal al Școlii Populare de Artă Tudor Jarda, aceasta funcționând în subordinea autorității administrație publice locale, deci a Consiliului Județean Cluj. Se impune deci admiterea acestui recurs și casarea sentinței, cu trimiterea cauzei spre rejudecare și față de acest pârât, incidente fiind dispozițiile art. 48 alin. 2 C.proc.civ.

Prin urmare, Curtea nu va dezlega chestiunile de drept antamate în recursul Consiliului Județean Cluj, pentru a se asigura soluționarea unitară a litigiului, urmând ca prima instanță, cu ocazia rejudecării, să aibă în vedere și apărările dezvoltate în recurs de acest pârât. (Judecător Dana Cristina Gârbovan)

Legea nr. 10/2001. Sistem de carte funciară. Preluarea imobilului de la o persoană neîntabulată în cartea funciară, dar înscrisă în anexele decretului de expropriere. Existența calității de persoană îndreptățită

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1651 din 10 mai 2011

Prin acțiunea civilă formulată și precizată înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș, reclamantele S.I.V. și S.M. au solicitat în contradictoriu cu pârâții: Municipiul Sighetu-Marmației

reprezentat prin Primar și Primarul Municipiului Sighetu-Marmației ca prin hotărârea ce o va pronunța, să anuleze dispoziția nr. 906/2009 emisă de Primarul municipiului Sighetu-Marmației și să-l oblige pe emitent să emită o nouă dispoziție prin care să se dispună restituirea în natură a terenului în suprafață de 1137 mp nr. top. 572/3/1, 572/2/1, 576/13/3/2/6/16, 572/3/3/1, 572/2/3, CF 19675, 1523 și 7150 Sighetu-Marmației.

Prin Sentința civilă nr. 2211 din 23.12.2010 pronunțată de Tribunalul Maramureș în dosarul nr. 3278/100/2009 s-a respins acțiunea civilă formulată și precizată de către reclamantele: S.I.V. și S.M. în contradictoriu cu părății: Municipiul Sighetu-Marmației reprezentat prin Primar și Primarul Municipiului Sighetu-Marmației, județul Maramureș.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut, în esență, următoarele:

Prin dispoziția nr. 906/2009 emisă de Primarul Sighetu-Marmației a fost respinsă notificarea nr. 88/2002, depusă de către defunctul S.I., antecesorul reclamantelor, motivat de faptul că acesta nu era proprietar tabular al imobilului în cauză – fila 4.

În tabelul anexă nr. 5 la decretul de expropriere figurează la nr. crt. 14, număr poziție în planul de situație 17, S.I., domiciliat în strada K., nr. 225, cu o suprafață de 1174 mp în strada K.

La fila 34 se află cererea formulată de S.I. și S.V., privind suprafața de 3.000 mp expropriată în strada B. – fila 34.

În tabelul anexă la decretul de expropriere nr. 304/7.10.1980 aflat în dosarul intern de lege 10/2001, la poziția nr. 22 figurează: S.I. și S.V. cu imobilul expropriat în strada K. 229, suprafața de 650 mp teren și 72,71 mp construcții.

Din adeverința nr. 7042/1993 emisă de Consiliul local al municipiului Sighetu-Marmației la cererea numitului S.V., rezultă că acesta, în baza Decretului nr. 2/18.01.1958 – poziția 17 și Decretului 304/8.10.1980 – poziția 22 a fost expropriat cu suprafața de 1174 mp, 650 mp cu construcții aferente în suprafață de 72 mp, din care i-ar reveni cota de 1/2 parte, adeverința specifică faptul că este eliberată pentru a servi Comisiei de fond funciar.

Numitul S.V. care figurează alături de S.I. în tabelele anexe la decretele de expropriere a solicitat imobilele expropriate de asemenea.

Expertiza tehnică judiciară efectuată în cauză identifică imobilele în litigiu astfel: Terenul situat în Sighetu-Marmației strada K. nr. 229, actual strada are numele Lucian Blaga iar numărul administrativ este 227, este înscris în Cf nr. 1323, nr. 7150 și nr. 19675 – Sighetu-Marmației. În CF nr. 19675 – Sighetu-Marmației, sub A1,2, 3 sunt parcelele cu nr. top. 572/3/1 cu s=174 mp, 572/2/1 cu s=66 mp și 576/13/3/2/6/16 cu s=275 mp.

Proprietari tabulari sub A1 cu titlu de moștenire sunt P.C. cu cota de 15/30 parte, M.R. ns. Z., proprietar cu cota de 5/30 parte, P.C. cu cota de 5/30 parte, M.A. ns. Z., proprietar cu cota de 1/30 parte, D.E.V. ns. Z., cu cota de 1/30 parte, D.E.T. ns. Z., cu cota de 1/30 parte, Z.S., cu cota de 1/30 parte, Z.I., cu cota de 1/30 parte.

Sub A2 proprietar tabular este Z.R..

Sub A3 proprietar tabular pe teren este Statul Român cu titlu de expropriere, Sârbu Ileana și S.M. proprietari asupra construcțiilor.

În CF nr. 1323, sub A11 cu s=515 mp proprietari tabulari sunt aceiași mai sus scriși.

În CF 7150 Sighetu-Marmației, sub A4 top nr. topo 572/2/3, cu s=122 mp, proprietar tabular este Z.R..

În CF nr. 1323 sub B19-20, în baza decretului de expropriere nr. 304/1980, imobilele cu nr. top. 572/3/2, 572/3/4 și 572/1 se transcriu în c.f. nr. 7145, în favoarea Statului Român.

În CF nr. 7150 nr. top. 572/2/2 cu suprafața de 1266 mp se comasează cu alte nr. top., în parcela cu nr. top. 576/13 în suprafață de 3 ha 4770 mp, în baza decretului de expropriere nr. 304/1980 cu titlu

de drept de expropriere trece în proprietatea Statului Român. Din acest nr. top. face parte top. 576/13/3/2/6/16 cu s=275 mp.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 10/2001, republicată, existența și după caz întinderea dreptului de proprietate evocat în cuprinsul unei notificări se prezumă a fi, în absența unor probe contrare, cea recunoscută în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive ori a fost pusă în executare o astfel de măsură.

În aplicarea prevederilor alineatului 1 și în absența unor probe contrare, persoana individualizată în actul normativ de autoritate prin care s-a dispus sau după caz s-a pus în executare măsura preluării abuzive este presupusă că deține imobilul sub nume de proprietar.

Prin textul de lege mai sus evocat, a fost reglementată o derogare de la regimul probator de drept comun al proprietății, justificată de intenția declarată a legiuitorului de a repara prejudiciile create prin actele de preluare abuzivă, preluări operate și dovedite ca atare, indiferent dacă proprietarul deposedat mai deține sau nu titlul de proprietate.

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, creată prin interpretarea și aplicarea acestei norme, a fost și este unitară, apreciindu-se că norma specială este de strictă interpretare și aplicare, aplicabilă numai în măsura în care nu se înfățișează însuși titlul translativ ori constitutiv al dreptului de proprietate sau în sistemul de publicitate imobiliară prin cărți funciare reglementat prin Decretul lege 115/1938, extrasul de carte funciară. Ignorarea acestui principiu, ce interesează raportul dintre norma generală și cea specială, ar echivala cu denaturarea caracterului reparatoriu al legii speciale, creându-se drepturi inexistente la momentul preluării imobilului, ceea ce nu poate fi acceptat.

Regimul juridic al înscrierilor este supus legii în baza căreia s-au efectuat, respectiv DL 115/1938, în baza principiului tempus regit actum.

Or, potrivit art. 17 din Decretul-lege nr. 115/1938, drepturile reale asupra imobilelor se vor dobândi numai dacă între cel care dă și cel care primește dreptul este acord de voință asupra constituirii sau strămutării în temeiul unei cauze arătate, iar constituirea sau strămutarea a fost înscrisă în cartea funciară.

Înscrierea în cartea funciară a constituirii sau strămutării unui drept real imobiliar avea așadar, în sistemul de publicitate imobiliară prin cărți funciare, efect constitutiv de drept.

Din datele de carte funciară rezultă că, la momentul preluării imobilelor în cauză prin expropriere, dreptul de proprietate era înscris în favoarea proprietarilor tabulari enumerați mai sus, îndreptățiți la măsuri reparatorii potrivit art. 3 din Legea 10/2001, dispozițiile Decretului-lege nr. 115/1938 fiind relevante în cauză din perspectiva titularilor dreptului de proprietate la momentul preluării abuzive.

Reclamantele nu au depus la dosarul cauzei un titlu translativ de drept real și nici dovada înscrierii acestui titlu translativ de drept real în cartea funciară. Prin urmare, menționarea antecesorului reclamantelor în tabelul anexă la decretele de expropriere nu poate justifica aplicarea dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001 în favoarea reclamantelor.

Există o probă contrară celei reprezentate prin decretul de expropriere, respectiv menționarea antecesorului reclamantelor în tabelul anexă la decretul de expropriere și anume înscrierea din cartea funciară, mențiunea referitoare la proprietarii tabulari, care înlătură aplicarea art. 24 din Legea nr. 10/2001.

Potrivit art. 1169 Cod civil, cel care face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească, iar în cazul particular al Legii nr. 10/2001, sarcina probei proprietății, a deținerii legale a acesteia la momentul deposedării abuzive și a calității de persoană îndreptățită la restituire revine persoanei care pretinde dreptul, conform art. 3 alin. 1 și art. 23 din Legea nr. 10/2001.

Raportat la considerentele mai sus expuse, în baza art. 26 alin. 6 din legea nr. 10/2001, coroborat cu art. 24, art. 3 alin. 1 și art. 23 din Legea nr. 10/2001, tribunalul a respins acțiunea civilă precizată ca neîntemeiată.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamantele S.I.V. și S.M. solicitând casarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond, iar în subsidiar modificarea sentinței și admiterea plângerii astfel cum a fost formulată, fără cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că dispoziția atacată este nelegală deoarece s-a făcut dovada că imobilul revendicat a fost expropriat de la antecesorul reclamantelor, acesta fiind cel care a dobândit imobilul prin cumpărare de la proprietarii tabulari.

În anexa nr. 5, la nr. de ordine 14 din Decretul de expropriere nr. 2/1978 figurează ca fiind persoana care a fost expropriată cu teren în suprafață de 1174 m.p. situat în mun. Sighetu-Marmației, str. K. nr. 225 (actual nr. 229), antecesorul reclamantelor.

Reclamantele sunt potrivit dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 10/2001, în calitate de moștenitoare legale ale proprietarului expropriat persoanele îndreptățite la acordarea de măsuri reparatorii.

Existența contractului de vânzare-cumpărare a terenului în litigiu a fost dovedită în fața instanței de fond prin probațiunea testimonială administrată, martorii audiați confirmând că terenul este liber, aflându-se de la data cumpărării în folosința pașnică a antecesorului reclamantelor, respectiv a reclamantelor.

Probațiunea testimonială a fost încuviințată în temeiul dispozițiilor art. 1191 alin. 2 și 3 și art. 1198 pct. 2 Cod civil, probându-se că actul de vânzare-cumpărare prin care S.I. a dobândit dreptul de proprietate asupra imobilului în litigiu a ars într-un incendiu puternic.

Tribunalul Maramureș nu a soluționat fondul procesului, neanalizând în nici un fel probațiunea testimonială administrată.

Totodată au fost încălcate prevederile art. 261 alin. 1 pct. 5 C.pr.civ., hotărârea necuprinzând motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților, această situație echivalând cu o nepronunțare pe fondul cauzei.

Au fost încălcate astfel cerințele unui proces echitabil atâta timp cât din motivare nu rezultă că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale care i-au fost prezentate.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 312 alin. 1, 2 și 5, art. 304 pct. 7 și 9 și art. 304¹ C.pr.civ.

Pârâtul Primarul mun. Sighetu-Marmației a formulat în apărare întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

În motivare s-a arătat că în mod corect a fost soluționată notificarea. Neînscrierea în CF de către notificatori a actului prin care au dobândit proprietatea are ca efect neoperarea transferului de proprietate în favoarea acestora, având în vedere prevederile art. 17 din Legea nr. 115/1938.

În acest sens sunt și precizările adresate Primăriei mun. Sighetu-Marmației de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților prin care se arată că în sistemul de publicitate prin cărți funciare proprietarii extratabulari nu beneficiază de prevederile Legii nr. 20/2001.

Analizând recursul declarat de către reclamantele S.I.V. și S.M. împotriva Sentinței civile nr. 2211/2010 a Tribunalului Maramureș, Curtea reține următoarele:

Raportat la prevederile art. 304¹ C.pr.civ., incidente în cauză, se impune în vederea unei juste soluționări a cauzei stabilirea stării de fapt raportat la probele administrate.

Din cuprinsul notificării aflate la fila 34 din dosarul de fond rezultă că antecesorul reclamantelor, numitul S.I. a solicitat la data de 14.02.2002 restituirea suprafeței de 3.000 m.p. teren situată pe str. B., teren expropriat și pentru care nu s-a primit nici o despăgubire.

S-a mai precizat în notificare că a fost formulată cerere referitor la acest teren în anul 1991, reiterată în anul 1993, nici una dintre acestea nefiind soluționate.

Notificarea a fost soluționată prin Dispoziția nr. 906/2009 a Primarului mun. Sighetu-Marmației în sensul respingerii acesteia cu motivarea că numitul S.I. a avut calitatea de proprietar extratabular asupra imobilului revendicat situat în Sighetu-Marmației, str. K. nr. 229, înscris în CF nr. 1323 și 7150, nr. topo 572/3, 572/2 și 572/1.

Prin acțiunea formulată de reclamante s-a solicitat anularea Dispoziției nr. 906/2009 emisă de Primarul mun. Sighetu-Marmației și obligarea acestuia să emită o nouă dispoziție prin care să dispună restituirea în natură a terenului liber de construcții situat în mun. Sighetu-Marmației, str. K. nr. 229 înscris în CF nr. 1323 și 7150 nr. topo 572/3, 572/2 și 572/1, respectiv măsuri reparatorii în echivalent pentru terenul asupra căruia s-au edificat construcții urmare exproprierii.

În dosarul format în baza notificării defunctului S.I. au fost depuse extrase din Decretele de expropriere nr. 2/1978 și nr. 304/1980, în primul figurând la poziția 17 S.I. cu o suprafață de 1074 m.p. teren situat pe str. K. nr. 225, iar în al doilea, la poziția nr. 22 numiții S.I. și S.V. cu o suprafață de 650 m.p. teren situat pe str. K. nr. 229, teren pe care se afla o construcție în suprafață de 72,71 m.p.

La dosarul de fond a fost depusă adeverința eliberată de Consiliul Local al mun. Sighetu-Marmației prin Primar sub nr. 1593/28.02.1996 prin care se identifică în regim de CF terenurile expropriate prin Decizia de expropriere nr. 2/1976 și Decretul de expropriere nr. 304/1980, precizându-se că terenul de 1174 m.p. expropriat prin Decizia nr. 2/1976 face parte din nr. topo 572/3, 572/2 și 572/1, iar imobilul expropriat prin Decretul nr. 304/1980 face parte din imobilele înscrise în CF nr. 1323 și 7150 Sighetu-Marmației.

La data de 26.02.1996 este eliberată de către RAGCS Mara Nord Sighetu-Marmației adeverința nr. 484 din care rezultă că prin Decretul nr. 2/1978 a fost expropriat de la numitul S.I. terenul în suprafață de 1174 m.p. situat pe str. K. nr. 225 achitându-se suma de 2348 lei, iar prin Decretul nr. 304/1980 a fost expropriată suprafața de 650 m.p. teren și 72,71 m.p. construcții, imobile situate pe str. K. nr. 229 de la numiții S.I. și S.V., în cotă parte de ½ fiecare.

Prin raportul de expertiză tehnică judiciară s-a identificat terenul situat în str. K. nr. 229 înscris în CF nr. 1323 și 7150 Sighetu-Marmației, nr. topo 572/1, 572/2 și 572/3, stabilindu-se că acesta este situat în prezent la nr. 227 pe str. Lucian Blaga fiind înscris în CF nr. 1323, 7150 și 19675 Sighetu-Marmației, din planul de amplasament și delimitare aflat la fila 162 și planul de situație aflat la fia 163 rezultând că terenul propus spre restituire în natură în favoarea reclamantelor este compus din nr. topo 572/3/1, 572/2/1, 576/13/3/2/6/16, 572/3/3/1 și 572/2/3, imobile înscrise în CF nr. 19675, CF nr. 1523 și CF nr. 7150 Sighetu-Marmației.

Relevantă în cauză se apreciază a fi și Sentința civilă nr. 3109/2003 a Judecătoriei Sighetu-Marmației prin care s-a constatat că defunctul S.I. a edificat pe terenul situat în Sighetu-Marmației, str. Lucian Blaga nr. 227 înscris în CF nr. 10506, nr. topo 576/13/3/2/7 casă și anexe gospodărești, dispunându-se înscrierea acesteia în CF. Această sentință a fost îndreptată prin încheierea pronunțată de Judecătoria Sighetu-Marmației în ședința publică din 17.03.2004 în sensul că imobilul casă și anexe gospodărești este înscris în CF nr. 1323 nr. topo 572/3/1, CF nr. 7150 nr. topo 572/2/1 și CF nr. 10506 nr. topo 576/13/2/6/16, intabulându-se dreptul de proprietate al reclamantelor în CF. Litigiul a fost purtat în contradictoriu și cu Statul Român prin Consiliul Local Sighetu-Marmației.

La dosar au fost depuse și copii sau extrase ale CF nr. 1323, 299, 10506, 4165, 19675, 7150 Sighetu-Marmației.

Din ansamblul probelor administrate în fața instanței de fond nu rezultă cu certitudine cum s-a stabilit amplasamentul terenului care a făcut obiectul notificării, în aceasta precizându-se o suprafață de 3000 m.p. situat pe str. B. din Sighetu-Marmației, teren pretins a fi expropriat în anul 1978.

Înscrisurile depuse în probațiune în acest sens, înscrisuri pe baza cărora s-a făcut identificarea terenului de către expert și declarațiile martorilor audiați de către instanța de fond conțin informații

contradictorii, neputându-se deduce cum a fost identificat de către expert terenul care face obiectul notificării și la restituirea căruia ar fi îndreptățite reclamantele. Adeverința nr. 1593/1996 eliberată de Consiliul Local al mun. Sighetu-Marmației nu are anexată documentația în baza căreia a fost identificat în regim de CF terenul expropriat, această omisiune regăsindu-se și în ceea ce privește adeverința nr. 484/1996 eliberată de RAGCS Mara Nord Sighetu-Marmației.

De asemenea, instanța de fond nu a cercetat afirmația din notificare în sensul că pentru acest teren au fost formulate cereri și în anul 1991, respectiv anul 1993, probabil în baza Legii nr. 18/1991.

În aceste condiții se apreciază că instanța de fond nu a reușit să stabilească cu certitudine amplasamentul terenului expropriat de la antecesorul reclamantelor și care face obiectul notificării formulate de acesta în baza Legii nr. 10/2001, și în consecință nici identificarea în regim de CF a acestuia nu poate fi apreciată ca fiind corectă.

În acest sens se apreciază că se impune completarea probațiunii, fiind incidente prevederile art. 312 alin. 3 C.pr.civ, respectiv refacerea raportului de expertiză pe baza tuturor actelor depuse la dosar și eventual a altora care vor fi depuse de către părți sau obținute de către instanță prin exercitarea rolului activ prevăzut de art.129 C.pr.civ. în vederea stabilirii corecte a situației de fapt în cauză.

Referitor la calitatea reclamantelor de persoane îndreptățite la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001 se apreciază că instanța de fond a făcut o greșită interpretare a prevederilor art. 24 din Legea nr. 10/2001, raportat la situația concretă din dosar.

La art. 24 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 se prevede că în absența unor probe contrare existența și întinderea dreptului de proprietate se prezumă a fi cea recunoscută în actul normativ de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive, la alin. 2 menționându-se că în absența unor probe contrare persoana individualizată în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive este presupusă că deține imobilul sub nume de proprietar.

În situația în care s-ar aprecia că înscrierea în CF a altor persoane reprezintă proba contrară înscrierii din actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive, textul de lege ar rămâne practic lipsit de sens în regiunile în care a existat regim de CF, pentru înscrierile efectuate sub imperiul Decretului Lege nr.115/1938. Intenția legiuitorului nu poate fi apreciată altfel decât aceea de a deroga de la prezumția dreptului de proprietate în favoarea celui înscris în CF(raportat la efectul constitutiv al înscrierii în cartea funciară reglementat de Decretul Lege nr.115/1938) tocmai având în vedere situația din perioada 1945-1989 în care au avut loc preluările de imobile în mod abuziv de către stat. În caz contrar persoanele menționate în actele de preluare abuzivă care nu au avut înscris dreptul în CF din diferite motive nu ar mai putea nicicând face dovada dreptului de proprietate asupra imobilelor asupra cărora au fost dispuse măsuri de preluare, deși figurează ca persoane de la care au fost preluate imobilele.

În același sens sunt și Normele Metodologice la Legea nr. 10/2001, la art. 24 pct. 1 din HG nr. 250/2007 prevăzându-se că înscrierile menționate la art. 24 alin. 1 din lege, adică actele normative sau de autoritate prin care s-a dispus luarea măsurii abuzive sunt considerate acte doveditoare ale dreptului de proprietate, la pct. 2 stipulându-se că aplicarea prevederilor art. 24 din lege operează numai în absența unor probe contrare, fapt ce implică condiția obținerii de către solicitant a negațiilor referitoare la actele de proprietate, obținute ca urmare a cererilor adresate Arhivelor Naționale și primăriei în a cărei rază este situat imobilul revendicat, dublate de depunerea unei declarații olografe prin care solicitantul declară pe propria răspundere că nu mai deține alte înscrisuri, urmând a fi coroborate toate informațiile furnizate de actele normative sau de autoritate cu celelalte informații aflate la dosarul de restituire.

Rezultă deci că neînscrierea dreptului de proprietate al antecesorului reclamantelor în CF nu conduce implicit la concluzia că acesta nu are calitate de persoană îndreptățită conform Legii nr.

10/2001, instanța de fond trebuind să coroboreze toate informațiile pe care în prealabil trebuie să le obțină la dosarul cauzei în baza textelor de lege menționate anterior, inclusiv declarațiile martorilor audiați în cauză.

Este real că practica unor instanțe judecătorești, inclusiv cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție, era în cazurile similare celui dedus judecății în sensul inadmisibilității probării dreptului de proprietate în lipsa înscrierii dreptului în cartea funciară dar aceasta înainte de intrarea în vigoare a Legii nr.247/2005 prin care s-a introdus textul de lege la care s-a făcut referire anterior. În prezent, raportat la acest text de lege, practica judiciară, inclusiv cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul posibilității dovedirii calității de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii în condițiile art.24 din Legea nr.10/2001 și a Normelor metodologice de aplicare unitară a legii(a se vedea în acest sens deciziile nr. 2091/2009, nr. 2381/2009 și nr. 8387/2009 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție).

Fiind necesară completarea probațiunii și sub acest aspect, prin prisma art.24.2 din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr.10/2001 aprobate prin H.G. nr.250/2007, Curtea, în temeiul art. 312 alin. 3 C.pr.civ. va casa în întregime sentința civilă nr. 2211 din 23.12.2010 a Tribunalului Maramureș, trimitând cauza spre rejudecare la același tribunal. (Judecător Anamaria Câmpean)

Nulitatea cererii de recurs. Nesemnarea ei de către recurent

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, decizia nr. 1653 din 11 mai 2011

Prin cererea înregistrată sub nr. 6330/117/2010 pe rolul Tribunalului Cluj reclamanta C.V. a chemat în judecată pe pârâții Școala Mihai Vodă, Inspectoratul Școlar al Județului Cluj, Consiliul Local al Comunei Mihai Viteazu și Primarul Comunei Mihai Viteazu și a solicitat obligarea pârâților să o încadreze pe funcția de profesor pentru învățământul primar cu plata salariului corespunzător funcției și obligarea acestora la calculul și plata drepturilor salariale neacordate, reprezentând diferența dintre drepturile salariale cuvenit conform studiilor și salariul efectiv plătit începând cu data de 01.01.2010 până la soluționarea cauzei, actualizate în funcție de rata inflației la data efectivă a plății și obligarea pârâților să efectueze înscrierile corespunzătoare în carnetul de muncă.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că a fost încadrată în funcția de educatoare la pârâta de rd. 1, de la data de 01.01.2010 și că în luna iulie 2009 a susținut și promovat examenul de licență la Facultatea de Psihologie - Sociologie – Specializarea Psihologie, forma de învățământ la distanță din cadrul Universității Spiru Haret.

Ca urmare a obținerii licenței, reclamanta a solicitat pârâtei de rd. 1 încadrarea în funcția de profesor pentru învățământul preșcolar și plata salariului corespunzător acestei funcții, însă pârâta a refuzat atât încadrarea cât și plata salariului corespunzător și că diploma sa de studii nu a fost revocată sau anulată și nici nu s-a constatat nulitatea acesteia printr-o hotărâre judecătorească.

În drept, reclamanta a invocat prevederile art. 283 Codul Muncii, art.67 din Legea nr. 168/1999, art. 5 și 7 din Legea nr. 128/1997.

În probațiune a depus copia carnetului de muncă, adeverința emisă de către unitatea de învățământ privind încadrarea în funcție și practică judiciară.

Prin întâmpinare, pârâții Consiliul Local al comunei Mihai Viteazu și Primarul acestei comune au invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, motivând că nu au competența de a o încadra pe reclamantă în funcția solicitată.

Prin întâmpinare, Școala cu clasele I-VIII Mihai Vodă a solicitat respingerea cererii reclamantei, deoarece cursurile absolvite de către aceasta nu sunt recunoscute de legislația în vigoare și că aceasta nu îndeplinește condițiile pentru a fi încadrată în funcția de profesor pentru învățământul primar.

Prin întâmpinare, Inspectoratul Școlar al Județului Cluj a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, motivând că potrivit Legii nr. 84/1995 are atribuția de coordonare a încadrării unităților de învățământ cu personal didactic și de administrare a procesului educațional din aceste unități.

Prin sentința civilă nr. 3781/09.11.2010, pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâții Inspectoratul Școlar al Județului Cluj, Consiliul Local Mihai Viteazu și Primarul Localității Mihai Viteazu și în consecință, s-a respins acțiunea față de aceștia.

S-a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamanta C.V., împotriva pârâtei Școala Mihai Vodă.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut următoarele:

Excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de către pârâți a fost admisă, deoarece pârâții Primarul, Consiliul Local al comunei Mihai Viteazu și Inspectoratul Școlar județean Cluj nu au calitatea de angajator și nu le revine sarcina de a încadra reclamanta în funcția solicitată. Această atribuție revine directorului unității de învățământ care trebuie să emită decizia de încadrare în noua funcție și salariul corespunzător.

Sub aspectul fondului cauzei Tribunalul a reținut că reclamanta a fost încadrată la pârâta de rd.1 în funcția didactică de educatoare conform contractului individual de muncă pe perioadă nedeterminată.

În perioada 01.10.2006 – 30.06.2009 reclamanta a urmat cursurile Facultății de Psihologie-Sociologie – Specializarea Psihologie, forma de învățământ la distanță din cadrul Universității Spiru Haret, a căror durată a fost de 3 ani, iar în sesiunea iunie – iulie 2009 a susținut examenul de licență desfășurat în condiții similare cu examenul pentru forma de învățământ zi și a obținut nota 9,40.

La data de 15.09.2009 reclamanta a depus la pârâta de rd.1 dovada absolvirii studiilor cu diplomă de licență, specializarea psihologie, forma de învățământ la distanță la Universitatea Spiru Haret și a solicitat încadrarea pe funcția de profesor pentru învățământul preșcolar, însă pârâta de rd.1 nu a dat curs acestei solicitări, motivând că programul de studii universitare de licență sociologie – psihologie, forma de învățământ la distanță din cadrul Universității Spiru Haret din București nu a avut niciodată autorizare de funcționare provizorie sau acreditate.

Instanța a reținut că, potrivit prevederilor art. 3 din O.G. nr. 10/2009, studenții ciclului universitar de licență înmatriculați în anul I în perioada 2005-2008 la specializări/programe de studii organizate la forma de învățământ la distanță au dreptul de a-și continua studiile la specializări/programe de studii autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate potrivit unei metodologii aprobate prin Ordin al Ministrului Educației, Cercetării și Inovării, care se publică în Monitorul Oficial.

Reclamanta a fost înmatriculată în anul I în anul 2006 și a finalizat studiile prin susținerea și promovarea examenului de licență din sesiunea iunie-iulie 2009.

Pentru a putea fi încadrată în funcția de profesor pentru învățământul primar conform studiilor absolvite, reclamanta poate susține examenul de licență în condițiile programelor de studii sau specializărilor autorizate să funcționeze provizoriu sau să fie acreditate potrivit metodologiei aprobate prin Ordin al Ministrului Educației, Cercetării și Inovării.

În situația obținerii licenței, în condițiile arătate anterior, Ministrul Educației, Cercetării și Inovării va recunoaște diploma de licență conform prevederilor art. 4 din O.G. nr. 10/2009.

Deoarece licența în specializarea psihologie din cadrul Facultății de Psihologie - Sociologie – Specializarea Psihologie, forma de învățământ la distanță din cadrul Universității Spiru Haret a fost obținută în alte condiții decât cele legale, cererea reclamantei a fost considerată ca fiind nefondată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta C.V., solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate, în sensul admiterii acțiunii.

Pârâții Primarul comunei Mihai Viteazu și Inspectoratul Școlar Județean Cluj au formulat întâmpinări, prin care au solicitat respingerea recursului și menținerea sentinței recurate.

Excepția nulității cererii de recurs, invocată din oficiu de instanță, este întemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 302¹ lit. d) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să cuprindă, sub sancțiunea nulității, între altele, semnătura părții care exercită calea de atac.

Pe de altă parte, în art. 316 din Codul de procedură civilă se prevede că "dispozițiile de procedură privind judecata în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în acest capitol" (privind recursul).

Rezultă astfel că sunt aplicabile în calea de atac a recursului și prevederile art. 287 alin. 2 teza a II-a din Codul de procedură civilă referitoare la cererea de apel, potrivit cărora lipsa cerinței privind semnătura poate fi împlinită în condițiile prevăzute de art. 133 alin. 2 din același cod.

În consecință, în raport cu precizările făcute prin acest din urmă text de lege, aplicabile, prin extindere, și în calea de atac a recursului, lipsa semnăturii de pe cererea de recurs poate fi împlinită în tot cursul judecării căii de atac, în afară de cazul invocării lipsei semnăturii recurentului, când cererea de recurs trebuie semnată cel mai târziu la prima zi de înfățișare următoare, iar dacă este prezent în instanță, în chiar ședința în care se invocă nulitatea.

Constatându-se că recursul nu a fost semnat de către reclamantă, la termenul de judecată din data de 6 aprilie 2011 instanța de recurs a acordat un termen, reclamanta fiind citată cu mențiunea de a se prezenta în instanță și a semna cererea de recurs.

Având în vedere că reclamanta nu s-a conformat acestei dispoziții a instanței, cererea de recurs nefiind semnată, Curtea, în temeiul art. 133 C.proc.civ. raportat la art. 302¹ lit. d C.proc.civ., va declara nulă cererea de recurs împotriva sentinței civile nr. 3781 din 09.11.2010 a Tribunalului Cluj. (Judecător Georgeta Luminița Tîlvăr)

Președintele secției,
Judecător TRAIAN DÂRJAN